

မြန်မာ့အလင်း
ဂရုစိုက်

မြီးကျော့

ဆတ်ရေချပွဲ နှင့် မြန်မာ့ပုဆိုး
အခြား ဝတ္ထုတိုများ

ဆတ်ရေချွဲနှင့်အခြားမြန်မာ့မုဆိုးဝတ္ထုတိုများ

ဝိုးကျော

ရန်အောင်စာပေ (၂) ၂၀၁၆ ဒုတိယအကြိမ်

စီစဉ်သူ

နီနီအောင်

မျက်နှာဖုံးပန်ချီ

ဝိုးအောင်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်နီနီအောင် (၀၀၇၈၆)

ရန်အောင်စာပေ (၂)

၄၁/၈၅၅၊ ဦးငွေကိုင်လမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ

အတွင်းမျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးရင်မောင်ထွဋ်၊ သိန်းမင်းပုံနှိပ်တိုက်

(မြ-၀၁၂၄၈) အမှတ်-၅၃၊ နတ်မောက်လမ်းသွယ်၊

ဝဟန်းမြို့နယ်

တန်ဖိုး-၂၀၀၀

အုပ်ရေ-၅၀၀

ဝိုးကျော

ဆတ်ရေချွဲနှင့်အခြားမြန်မာ့မုဆိုးဝတ္ထုတိုများ/ဝိုးကျော-ရန်ကုန်
ရန်အောင်စာပေ၊ ၂၀၁၆။

၁၇၆ - စာ၊ ၁၃ * ၂၁ စင်တီ

(၁) ဆတ်ရေချွဲနှင့်အခြားမြန်မာ့မုဆိုးဝတ္ထုတိုများ။

ရန်အောင်စာပေ (၂)

ဆတ်ရေချပွဲနှင့်

အခြား

မြန်မာ့မုဆိုးဝတ္ထုတိုများ

ဖိုးကျော့

မာတိကာ

၁။	စာရေးသူအမှာ	
၂။	ကပိုင်ချောင်းကနတ်မိချောင်း	၇
၃။	ကျင်းထပ်ဖွတ်	၄၃
၄။	မုဆိုးလမိုင်းဘဟိုးနှင့် ကျားကြူတ်	၅၄
၅။	တောချောက်တဲ့ သင်းခွေချပ်	၆၄
၆။	ငှက်ခတ်ကွင်းထဲဝင်တဲ့ ကျားကြူတ်	၇၅
၇။	မြွေပါနှင့် သင်းခွေချပ်	၉၀
၈။	တောဝက်ထိုးရအောင်	၉၆
၉။	ငါးရုံကောက်ပွဲတော်	၁၀၃
၁၀။	ငါးထောင်ကြောင်မိ	၁၁၂
၁၁။	ခြင်းကြား၊ တင်းပုတ်နှင့်ဖြူ	၁၂၂
၁၂။	ဆတ်ရေချပွဲ	၁၃၂
၁၃။	ငှက်မုဆိုး	၁၄၅
၁၄။	သမန်းကျား	၁၅၂

စာရေးသူအမှာ

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် သဘာဝတောတောင်များ ထူထပ်ပေါများသလို သဘာဝတောတိရစ္ဆာန်များလည်း ပေါများပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာ့တောတောင်ထဲရှိ သဘာဝ သားရဲတိရစ္ဆာန်များကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးသော မုဆိုးဝတ္ထုတိုရှည်များလည်း မြန်မာ့စာပေနယ်တွင် အတော်များများ ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုမုဆိုး ဝတ္ထုတိုရှည်များမှာ တောတောင်တို့၏ သဘာဝ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝနှင့် မြန်မာမုဆိုးတို့၏ မြန်မာ့နည်း၊ မြန်မာ့ဟန်ဖြင့် မိရိုးဖလာ သားကောင်ထောင်ဖမ်းနည်း၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်များနှင့် ရဲဝံ့စွန့်စားစွာ ရင်ဆိုင်တွေ့ဆုံ သတ်ဖြတ်ကြနည်းတို့ကား မဟုတ်ကြ။ အများဆုံးမှာ သားကောင်များကို သေနတ်နှင့် ပစ်ဖမ်းကြခြင်းတို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာ့မုဆိုးဝတ္ထုများတွင် လစ်လပ်နေသော ကွက်လပ်လေးတစ်ကွက်ကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ကြရန် 'မြန်မာ့ မုဆိုး' ဝတ္ထုကို ကြိုးစားလေ့လာ ရှာဖွေစုဆောင်း၍ ရေးသားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ

ကပိုင်ချောင်းက
နတ်မိကျောင်း

ကပိုင်ချောင်းက နတ်မိကျောင်း

အခန်း (၁)

“ကိုကြီး ဘာမျိုးတစ်ယောက် မြင်ခဲ့လားဗျ၊ အိမ်မှာရှိရဲ့လား”
မည်သူနှင့် လမ်းမှာဆုံ၍ မည်သူ့ကို မေးနေမှန်းမသိ။
ထော်ကြီး၏ အသံဩဩကြီးကို ကုန်းအတက်ကပင်ကြားရ၏။

ထော်ကြီးဆိုသူမှာ ဦးဘာမျိုးတို့နှင့် ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းသူ။
တစ်နည်းဆိုရသော် ဦးဘာမျိုးတို့၏ မုဆိုးလက်သင် တပည့်တစ်ယောက်။
ထို့ကြောင့် ဦးဘာမျိုးသည် သုတ်ကိုင်း ကြိုးကျစ်နေရာမှ နားစွင့်
ထားလိုက်၏။

“ရဲသလား မပြောနဲ့ဗျို့၊ ကျွဲကူး၊ နွားကူးလမ်းတွေကို ပက်ရ
လွန်းလို့ တစ်ချောင်းလုံး တစ်မြစ်လုံးလည်း နနွင်းနဲ့ထောင်းထောင်း
ထနေပြီ။ ဒီအတိုင်းဆို ကျုပ်တို့ရွာမှာ သားငါးပုစွန်ချက်စားဖို့တောင်
နနွင်းကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထော်ကြီး၏ စကားအရဆိုလျှင် ချောင်းပိုင်းဘက်မှာ မိကျောင်း
တစ်ကောင်ကောင်ရဲနေပြီဆိုတာ ဦးဘာမျိုး ချက်ချင်းသိလိုက်ပြီ။

ချောင်းပိုင်းဘက်တွင် မိကျောင်းရဲပြီဆိုလျှင် ကျွဲကူး နွားကူးလမ်း

များကို နန္ဒင်းရေဖျော်နှင့် အရင်ပက်ဖျန်းရသည်။ သို့မှသာ ကျွဲနွားများကို တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ချရဲကြ၏။ နန္ဒင်းနဲ့ရလျှင် မိကျောင်းက ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်မှ ရှောင်သွားတတ်ကြသည်။ နန္ဒင်းနဲ့ကို မိကျောင်း မခံနိုင်။ မိကျောင်းရ၍ မိကျောင်းသားများကို နန္ဒင်းထည့်ချက်လျှင်လည်း နန္ဒင်းက မစွဲမထင်း။ နန္ဒင်းမည်မျှ ထည့်ချက်ချက် တခြား သားငါးပုစွန် များလို နန္ဒင်းရောင် ဝါထိန်မလာပေ။ ပင်ကိုယ်အသားအတိုင်း ဖြူရော်ရော်သာ ရှိနေတတ်သည်။

“ကိုကြီး”

အာလုပ်ခေါ်သံကြီးနှင့်အတူ ထော်ကြီးအိမ်ရှေ့ရောက်လာ၏။

“လာလေကွယ်၊ ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြောပြီး ဦးဘမျိုးရှေ့ ထော်ကြီး ထိုင်ချလိုက်၏။

“ကိုကြီး လုံးလုံးမကြားမိဘူးလား”

“ဟ လုံးလုံးပြားပြား ငါက ဘာကြားရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ချောင်းပိုင်းမှာ မိကျောင်းတစ်ကောင် သိပ်ရဲ နေတယ်ဆိုတာလေ”

“ကြားသားပဲ၊ မင်း စောစော”

“ဒါနဲ့တောင် ကိုကြီး လိုက်မလာဘူးဗျာ၊ အံ့ရော”

“ဟ... ငါကြားတာက မင်း စောစောက ပြောနေသံကို ကြားတာ ပြောတာပါ။ မင်းက လူမရောက်သေးဘူး၊ အသံကို အရင် ကြားရတဲ့ အကောင်ကိုးကွ။ လမ်းမှာ ဘယ်သူနဲ့တွေ့နေလို့ ငါ ရှိမရှိ မေးနေတာတုံး”

“ဪ... ဒါလား၊ ဦးချမ်းမောင်လေ။ သူက မိကျောင်းရဲကို မေးလို့ပါ။ ကိုကြီးအိမ်ဘက်က သူ့ဆင်းလာတာတွေ့လို့ ကျွန်တော်က အိမ်မှာ ကိုကြီးရှိမရှိ မေးကြည့်ရတာ”

“ဪ... အေး၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့မိကျောင်းရဲက ဘယ်လောက် ကြာပလဲ”

“တစ်လကျော်ပြီ ထင်တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သိတာကတော့ နှစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“မင်းတို့ ညီအစ်ကိုကော မကြီးစားကြည့်ဘူးလား”

“ကြီးတော့ ကြီးစားကြည့်တာပဲ ကိုကြီး၊ ဒါပေမယ့် နတ်မိကျောင်း ဘာညာပြောကြတော့ ကျွန်တော့်တို့လည်း သိပ်မရဲလို့ ကိုကြီးကို ခုလာခေါ်တာ။ ရွာသူရွာသား ချောင်းသူချောင်းသားတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ထက် ကိုကြီးကိုပဲ အာသီသ ရှိထားကြတာကိုး”

ဦးဘာမျိုး သုတ်ကြိုးကျစ်ရပ်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။

“နေရာပြောင်းလား”

“ဟာ နေရာပြောင်းလားဆို တစ်ချောင်းလုံး သူ့နေရာချည်းပဲ ကိုကြီး၊ ဒီနေ့ ချောင်းဝဘက်မှာ နွားဆွဲသွားသံကြားလို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားတော့ နောက်တစ်နေ့ ချောင်းဖျားပိုင်းမှာ ကျွဲဆွဲသံကြားရပြန် တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ချောင်းလုံး သောင်းကျန်းနေတာ၊ ခုဆို သူက ချောင်းပိုင်ကြီးပေါ့၊ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် ဒီတစ်ချောင်းတည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဗိုက်ထဲ ကျောက်ခဲ ဘယ်နှလုံးတောင် ရောက်နေပြီလဲမှ မသိတာ”

ထော်ကြီး၏ အားရပါးရပြောစကားကို ဦးဘာမျိုး နားစိုက် ထောင်နေသည်။

‘ချောင်းပိုင်ကြီး’ ဟု ပြောခြင်းမှာ ဤချောင်းတွင် ထိုမိကျောင်း အကြီးဆုံးဟု ဆိုလိုသည်။ ‘သူ့ဗိုက်ထဲ ကျောက်ခဲဘယ်နှလုံးရောက်နေပြီလဲမှ မသိတာ’ ဟု ပြောခြင်းမှာ ဤမိချောင်းသည် ဤတစ်ချောင်းတည်းကိုသာ ပိုင်သည်မဟုတ်။ ချောင်းပေါင်းအတော်များများတွင် ပြိုင်ဘက်မရှိသော မိကျောင်း။ ချောင်းများ၏ အရှင်သခင်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

မိကျောင်းများသည် မိမိမူလ ကြီးပြင်းလာခဲ့သော ချောင်းမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တစ်ချောင်းချောင်း တစ်မြစ်မြစ်ကို ပြောင်းပြေးရပြီဆိုလျှင် ရောက်ရာချောင်း၌ သူ့လောက်ကြီးသူ၊ သူ့ကို နိုင်သူရှိမရှိ အလျင်ရှာပြီး တိုက်ခိုက်တတ်သည်။ သူ့ရောက်လာသော ချောင်း၌ သူ့ထက်ကြီးသူ၊ သူ့ကိုနိုင်သူရှိလျှင် ထိုချောင်း၊ ထိုမြစ်မှ ထွက်ပြေးရသည်။ သို့မဟုတ် အညံ့ခံနောက်လိုက်တပည့်လုပ်ရသည်။ သူ့ကိုနိုင်သူ၊ သူ့ထက်ကြီးသူမရှိလျှင်တော့ သူသည် ထိုချောင်း၊ ထိုမြစ်ထဲမှ

ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်မျိုထားပြီး ချောင်းပိုင်ကြီးအဖြစ် ဗိုလ်ဝင် ခံသည်။ ထို့ကြောင့် မိကျောင်းကိုဖမ်းမိလျှင် ဘယ်နှစ်ချောင်း ဘယ်နှစ်မြစ် ပိုင်သော မိကျောင်းဖြစ်သည်ကို ဗိုက်ထဲမှ ကျောက်ခဲများအား ရေတွက်ကြည့်၍ သိရသည်။ မိကျောင်းဆိုသည်မှာ မစင်မစွန့် ချေးမပါ သေးမပေါက်ဘဲ စားသမျှ အစာအဟာရများ ပုတ်ပွပျော်စိမ့်ပြီး ကိုယ်ထဲ အဆီဓာတ်ဝင်သွားသော အဆီပိတ်တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မာကျောသော ကျောက်ခဲ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ သတ္တုစသည်တို့ကို မျိုထားလျှင် မိကျောင်းဗိုက်ထဲ၌ အစာမကြေဘဲ နှစ်ရှည်လများခံသည်။ လူသား စားထားသော မိကျောင်းများ၏ ဗိုက်ထဲ၌ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ဆွဲကြိုးများ ပြန်ရတတ်သည်မှာ ဤသဘောပင်။

အမှန်က မိကျောင်းများဗိုက်ထဲ၌ ကျောက်ခဲများ တွေ့ရှိခြင်း၊ ကျောက်ခဲမျိုထားခြင်းမှာ သူတို့၏သဘာဝ ကာမစိတ်၊ ဝိဇိတ်အရ အရွယ်အစားအကြီးအသေးကိုလိုက်၍ မိကျောင်းများသည် သူ့အသိနှင့်သူ ကျောက်ခဲမျိုထားလေ့ရှိခြင်းသာ။ ထိုသို့မိမိကိုယ်ခန္ဓာနှင့် သင့်ရုံတော်ရုံ ကျောက်ခဲများကို မျိုမထားလျှင် ထိုမိကျောင်းသည် ရေထဲကြာကြာငုပ်၍ မရပေ။ ဗိုက်ထဲကျောက်ခဲမျိုထားသော မိကျောင်းမသည် ကြာကြာ ရေငုပ်၍ မနေနိုင်။ ထို့ကြောင့် မိကျောင်းမများသည် မိကျောင်းငယ် များကို ကျောက်ခဲမျိုတတ်အောင် အရွယ်ရောက်ကတည်းက သင်ပြ ထားတတ်ကြသည်။ ဤသည်မှာ မိကျောင်းတို့၏ သဘာဝပင်။

“မင်းတို့ညီအစ်ကိုတော့ မင်းပြောတဲ့ ချောင်းပိုင်ကြီးကို တွေ့ဖူး မြင်ဖူးကြပြီပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထော်လေးနဲ့ကျွန်တော် ကပိုင်ချောင်းရွာမှာ ကျွဲ တစ်ကောင်ဆွဲသွားတယ်ကြားလို့ လှေနဲ့ လိုက်သွားကြတော့ နတ်မှော် ကွေ့မှာ ပက်ပင်းသွားတွေ့တယ်။ ရေစီးနဲ့မျှောချလာတာ တကယ့် သစ်တုံးမှသစ်တုံးတစ်တုံးအတိုင်းပဲ။ ဒီလောက် ကျွဲကိုက်နွားကိုက်ရဲနေတဲ့ မိကျောင်းလို့ ဘယ်လိုမှ ထင်စရာမရှိဘူး။ ကိုယ်ကြီးက စောင်းကောက်လို အမြီးထောင်နေတဲ့မိကျောင်းမှ ရန်လိုတယ်၊ ကြောက်ရတယ်ဆို။ ခုတော့ တုံးမှ တကယ့်သစ်တုံးဗျ”

ထော်ကြီး၏စကားကို ဦးဘာမျိုးက အပြုံးနှင့် ပြန်ရှင်းပြ၏။

“ငါပြောတာက ရေပေါ်မှာ စောင်းကောက်လို ထောင်နေတဲ့ မိကျောင်းက လူတို့လှေတို့ကိုမြင်ရင် ပြေးကိုက်တတ်လို့ ကြောက်ရတယ် ပြောတာပါ။ များသောအားဖြင့်တော့ မိကျောင်းတွေ ရေပေါ်မှာ စောင်းကောက်ထောင်တတ်တာက မိတ်လိုက်နေတဲ့ တန်ခူးကဆုန်လမှာပါကွ။ ဥချတတ်တဲ့ ဝါဆိုဝါခေါင်နဲ့ သားပေါက်ချိန် ဆောင်းဦးတွေမှာ မိကျောင်းများ ရေပေါ်မှာ စောင်းကောက်မထောင်တတ်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ခု သစ်တုံးလို ရေပေါ်မှာ မျှောနေတာပေါ့။ အဲဒီ ‘ချောင်းစုံတယ်’ ဆိုကတည်းက ရဲတော့ ကိုက်တော့မှာပေါ့ကွ။ သူက ချောင်းပိုင်ကြီးကိုး”

“ကိုက်တာမှ ခု ကျွဲလေးကောင်နဲ့ နွားသုံးကောင်၊ ခွေးတစ်ကောင် ရှိသွားပြီ”

“ခွေးက ချောင်းထဲ ရေဆင်းကူးလို့ ကိုက်တာလား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုကြီးရာ၊ ဦးဝေပန်းလေ၊ ဓနိတန်းက ကိုကြီး သိပါတယ်”

“အေး သိပါတယ်”

“အဲဒါ ဟိုနေ့ကပဲ လမုကမ်းထိပ်မှာ ငါးများနေတာ ဘယ်သွား သွား နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေတဲ့ ခွေးငနီကလည်း သူ ငါးများတော့ သူ့အနား ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ချောင်းထဲကြည့် အူနေ တာတဲ့။ အမှန်က မိကျောင်းလာတာမြင်လို့ အူတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ရေအောက်က ငုပ်လာပြီး ခွေးငနီကို အမြီးနဲ့ ရိုက်ချဖမ်းသတ်သွားတယ်။ ဦးဝေပန်းကြောက်ပြီး ချောင်းနားက အော်ပြေးလာတာ တစ်ရွာလုံး ကျွက်ကျွက်ကို ညံသွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုကိုလည်း ခု တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းဆဲတုန်ကြပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဪ ကိုယ်မစွမ်းနိုင်ရင်လည်း ကိုကြီးကို သွားမခေါ်ကြရ ကောင်းလားလို့ပေါ့ဗျ။ ဟန်ရေးပြနေတာ၊ မုဆိုးလက်သစ်တစ်ကောင်ကောင် မိကျောင်းစာဖြစ်မှအေးမယ် ဘာညာပေါ့။ အဲဒါ ကြောင့် ခု ထော်လေးကို မိကျောင်းစနည်းနာခိုင်းထားခဲ့ပြီး ကိုကြီးကို ကျွန်တော် လာခေါ်ရတာ”

“အေး ထမင်းစားပြီး သွားကြတာပေါ့”

“ဟာ စားမနေနဲ့တော့ ကိုကြီး၊ ရွာမှာ ကျွန်တော် အားလုံး စီစဉ်ထားခဲ့ပြီးပါပြီ”

“မင်းတို့ဆိုမှာ ပစ္စည်းတွေတော့ အစုံရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ် ကိုကြီး၊ ပစ္စည်းက စုံပါတယ်”

“အေး . . . အေး”

“ကလေးတွေကော မမြင်ပါလား ကိုကြီး”

“အယ် . . . ဒီကောင်တွေက ရွာထဲ ဆင်းဆော့နေကြမှာပေါ့ကွာ၊ လာ ကဲ သွားကြမယ်”

“ထော်ကြီး၊ မင်းတို့ မိကျောင်းက မလက်တိုလား၊ ငမိုးရိပ်လား၊ ဘာမျိုးလဲ”

ကျွန်တော်တို့ နတ်မှော်ကွေ့မှာ တွေ့လိုက်တာတော့ ငမိုးရိပ်ပဲ ကိုကြီး၊ နည်းနည်းနောနော အကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အထင် လူနှစ်ရပ်ထက်တောင် ရှည်မယ်”

ငမိုးရိပ်မျိုးဆိုသည်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံးမိကျောင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ခေါင်းရှည်မျိုးဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။ ရေချိုရေငန်စပ်တွင် အနေများသည်။ မလက်တိုမှာ ရေချို၌ အနေများပြီး ခေါင်းတိုမျိုးဟု ခေါ်သည်။ အကောင်သေးသည်။

“နတ်မှော်ကွေ့မှာ တွေ့ကြတော့ ပြောပါဦး”

“သစ်တုံးလို မျောချလာတာပဲ ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သွား တော့ သန္နိတ် (မိကျောင်းထိုးလှုံ) ချိန်တောင် မခံဘူး။ ချက်ချင်း ငုပ်ပြေး သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့က စောင်းကောက်တွေလို ရန်လိုပြီး လှေကို ရေအောက်က လာမှောက်လိမ့်မယ်အထင်နဲ့ သတိထားစောင့်နေကြတာ လုံးဝ ပေါ်မလာတော့ဘူး၊ သိပ်ပါးတဲ့အကောင်”

“အိမ်၊ ရေသတ္တဝါထဲမှာတော့ ဒင်းတို့က အသိဉာဏ် အနည်းဆုံးနဲ့ သွေးအအေးဆုံးတိရစ္ဆာန်ဆိုပေမယ့် အကင်းတော့ပါးသားကွ၊ ရန်လို

လာပြီဆိုရင်လည်း အင်မတန် ကြောက်စရာ ကောင်းတာ။ အဲဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် သေတဲ့အထိ ကိုက်တတ်ကြတာကိုး။ သွေးအေးလို့ မလှုပ်မချောက်နေပေမယ့် ရန်လိုလာပြီဆိုတော့လည်း လျင်လိုက်တာမှ လျှပ်စီးက ဘိုးအေခေါ်လောက်တယ်။ နို့ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းတို့ကောင်က အထီးလား အမလား”

“အဲဒါတော့ အသိုက်ကိုက်ချိန်မဟုတ်လို့ ကျွန်တော်တို့လည်း မပြောတတ်ဘူး ကိုကြီး”

မှန်၏။ ချောင်းကမ်းဘေး လတာတောစပ် တစ်နေရာရာတွင် အသိုက်ကိုက် (လုပ်) ထားတာ တွေ့လျှင်တော့ ယခု သောင်းကျန်း နေသော မိကျောင်းမှာ အမဟုယူဆနိုင်မည်။ သို့သော် ယခုအခါ မိကျောင်းများ အသိုက်ကိုက်ချိန် သားပေါက်ချိန်လည်း မဟုတ်သဖြင့် တိတိကျကျ မည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြ။ မိကျောင်းမှာ တခြားတိရစ္ဆာန် များလို တစ်ခါမြင်ရုံနှင့် အထီးအမ ခွဲခြားနိုင်ကြသည်မဟုတ်။ ဖမ်းမိ သက်မိ၍ ဝိုက်ကိုလှန်ကြည့်မှ အထီး အမ သိနိုင်သည်။

မိကျောင်းများသည် တန်ခူး၊ ကဆုန်လများ၌ ဖိုသံ၊ မသံ ပေးကာ ဝေးဝေးလံလံအထိ သွားရောက်၍ ပျော်ပါးမိတ်လိုက်လေ့ ရှိကြသည်။ မိတ်လိုက်ပြီး၍ တစ်လခန့်အကြာတွင် အသိုက်ကိုက် ဥချ တတ်သည်။ အသိုက်ပြုလုပ်ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြေဆွေး၊ သစ်ဆွေး၊ ချုံပုတ်၊ မြက်ပင်၊ သပေါဇာ၊ ငှက်ကြီးတောင်ရွက်များဖြင့် လုပ်တတ် ကြသည်။ မိကျောင်းသိုက်၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ငါးပေမှ ရှစ်ပေအထိ ရှိတတ်၏။ ပထမဆင့် အမြင့်မှာ နှစ်ပေမှ သုံးပေအထိ ကုန်းမို့မို့ဖို့ဖို့ ထိုကုန်းပေါ်တွင် ဥချတတ်၏။ ဥချပြီးလျှင် ထိုကုန်းပေါ်တွင် ထပ်မံပြီး သစ်ဆွေး၊ မြေဆွေး၊ မြက်ပင်တွေနှင့် အပေါ်က တစ်ဖန် ထပ်အုပ်ပြန်သည်။ အားလုံးအပြီးအစီးဆိုလျှင် မိကျောင်းသိုက်တစ်သိုက်၏ အမြင့်ပမာဏမှာ လူကြီးခါးစောင်းခန့်မြင့်သည်။

မိကျောင်းဥမှာ ၂၀ မှ ၆၀၊ ၇၀ ထိ ရှိတတ်၏။ ထိုဥများ အားလုံးကို ဖွတ်များကဲ့သို့ တစ်ချိန်တည်း တစ်ခါတည်း ဥချ၏။ ဥ တစ်လုံး၏ အရွယ်အစားမှာ ဘဲငန်းဥထက် အနည်းငယ်ကြီးသည်။

အရောင်အဆင်းမှာလည်း ဘဲငန်းဥနှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။ ဥ စတင် ဥခါစ အရွယ်ကို မိကျောင်းနှောင်းဟု ခေါ်ပြီး၊ ဥဥ၍ အကောင်းဆုံး အရွယ်ကို မိကျောင်းလယ်ဟု ခေါ်သည်။ မိကျောင်းအကောင်မကြီးများ ကိုမူ မိကျောင်းဦးဟု ခေါ်ပြီး သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားထားတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သားပေါက်ချိန် မတူညီကြခြင်း ဖြစ်၏။

မိကျောင်းအသိုက်၏ ဘေးနားတွင် ရေကြည်အိုင်နှင့် ရေနောက် အိုင်ဟု ခေါ်သော အိုင်နှစ်အိုင်ရှိသည်။ ရေနောက်အိုင်မှာ မိကျောင်းမက အသိုက်ကို ရေပက်သည့် အိုင်ဖြစ်ပြီး ရေကြည်အိုင်မှာ သူဥများကို ရန်သူများလာ၍ မနှောင့်ယှက်ရအောင် စောင့်ကြည့်နေသော အိုင် ဖြစ်သည်။

မိကျောင်းမကြီး ၂ ဥပြီး သုံးလခန့်အကြာတွင် မိကျောင်း ကလေးများ ပေါက်လာကြသည်။ ပေါက်စတွင် တစ်ပေခန့်ရှိပြီး ဗိုက်တွင် အကွဲကြောင်းလေး တစ်ကြောင်း အလျားလိုက်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းစေ့သွားပြီး ငါးနှစ်လောက်မှ အဖိုအမ အင်္ဂါတွေပေါ်လာသည်။ ထို့နောက်မှ မိတ်စိတ်ဝင်လာပြီး မိတ်လိုက်တတ်ကြသည်။ မိကျောင်း တစ်ကောင်၏သက်တမ်းမှာ ခုနစ်ဆယ်နှင့် တစ်ရာကြားတွင် ရှိတတ်သည်။

“ကျွဲနွားတွေ ကိုက်တတ်တာကောကွာ၊ ဘယ်နေရာမှာ အများဆုံး ကိုက်တတ်လဲ၊ ကျွဲကူးနွားကူး လမ်းမှာလား။”

“ကိုက်တာကတော့ နေရာမရွေးဘဲ ကိုကြီးရယ်၊ ကျွဲကူး နွားကူး လမ်းမှာလည်း ကိုက်တယ်။ ကျွဲတွေ ချောင်းထဲရေဆင်းစိမ်ချိန် ရွှံ့လူးချိန် မှာလည်း ကိုက်တယ်။ နွားတွေကိုတော့ ကူးလမ်းနဲ့ စားကျက်မှာ အကိုက် များပါတယ်။”

ထော်ကြီးနှင့် ဦးဘာမျိုးတို့ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာ ကြရာ ချောင်းပိုင်းကထော်ကြီးတို့ရွာကို နေမမြင့်ခင်မှာပင် ရောက်လာ ကြသည်။ ရွာမုဆိုးများဖြစ်ကြသော ထော်ကြီးနှင့် ထော်လေးတို့ အိမ်တွင် စခန်းချကာ ဦးဘာမျိုးသည် မိချောင်းရဲကို စနည်းနာ (သတင်းစုံစမ်း)ရန် သွားသော ထော်လေး ပြန်အလာကို စောင့်နေလေသည်။

အခန်း (၂)

မုဆိုးကျော်ကြီး ဦးဘာမျိုး လမုချိုင်ရွာကို ရောက်လာသော သတင်းမှာ မိကျောင်းရဲသတင်းကဲ့သို့ပင် တစ်ရွာလုံး ချက်ချင်းပျံ့သွား၏။ ဦးဘာမျိုး စတည်းချနေသော ရွာမုဆိုးထော်ကြီး ထော်လေးတို့ အိမ်မှာ လည်း ရွာသူရွာသား ကလေးသူငယ်များနှင့် ချက်ချင်း တရုန်းရုန်း ဖြစ်သွားသည်။

ဦးဘာမျိုးအား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးမတွေ့ဖူးသေးသူ များက ဦးဘာမျိုးကို ကြည့်ရန် လာကြသလို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသူတွေကလည်း ဘယ်တုန်းက ဘယ်နှယ်၊ ဘယ်တောမှာ ဘယ်လို သောင်းကျန်းနေသော ကျားကြီးကို ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဖမ်းသတ်လိုက်သည်။ ဘယ်ချောင်းမှာ ဘယ်မိချောင်းရဲတုန်းကတော့ သန္နိတ်နှင့် ဘယ်လိုထိုးသတ်လိုက်သည်။ ယခု သူတို့ရွာအောက် ချောင်းထဲတွင် လာပြီး သောင်းကျန်းနေသော မိကျောင်းရဲကိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့် သတ်မည်ဆိုသော ဦးဘာမျိုး၏ ပြောစကားဆိုစကားများကိုလည်း ကြားချင် သိချင်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွာသူရွာသား ကလေးသူငယ်များမှာ သူတို့ရွာ မုဆိုး ထော်ကြီး၊ ထော်လေးတို့အိမ်တွင် စုရုံးရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မိကျောင်းရဲသတင်းကို စုံစမ်းရန် သွားနေသော ထော်ကြီး၏ညီ ထော်လေး ပြန်ရောက်လာ၏။ ထော်လေးနှင့်အတူ ဓနိတန်း၊ ကပိုင်ချောင်း၊ ချောင်းကောက်တို့မှ ရွာလူကြီး သုံးလေးယောက် လည်း ပါလာကြသည်။ ထိုရွာလူကြီး သုံးလေးယောက်မှာ ယခင် မိကျောင်းရဲများကို ဦးဘာမျိုး လာရောက်နှိမ်နင်းသတ်ဖြတ်ပေးဖူးသော ရွာများမှ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးဘာမျိုးကို တွေ့တွေ့ချင်း ယခု မိကျောင်းရဲကို မြန်မြန်နှိမ်နင်း သတ်ဖြတ်ပေးရန်နှင့် ချောင်းကူးမြစ်ဆင်းလယ်ရှိသူများ ထံမှ စပါး တင်း ၁၀၀ ပြည့်အောင် ကောက်ခံပေးကြမည်ဖြစ်ကြောင်း တညီတညွတ်တည်း ကတိပေးစကားပြောဆိုကြ၏။

“အဲဒါတွေကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ခု လောလောဆယ် အရေးကြီး တာက ဒီမိကျောင်းရဲကို ဘယ်နေရာမှာ တွေ့တွေ့ ထော်ကြီးတို့ညီအစ်ကိုနဲ့ ကျုပ်ကို လာပြောကြပါ။ ပြီးတော့ ခု ခင်ဗျားတို့ ရွာတွေမှာ ကျွဲတွေ နွားတွေကို ဒီမိကျောင်းရဲ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ ကိုက်တတ် ဆွဲတတ်တယ် ဆိုတာလည်း ပြောပြပါဦး၊ ဒါမှလည်း ကျုပ်တို့က ဒီမိကျောင်းရဲကို သင့်တော်တဲ့နည်းနဲ့ ဖမ်းဆီးသုတ်သင်နိုင်မှာ”

ဦးဘာမျိုး စကားမဆုံးခင်မှာပင် ရွာလူကြီးများက သူတို့ သိထား ကြားထားသမျှ မိကျောင်းရဲသတင်းများကို သူ့ထက်ငါဦး ပြောကြသည်။

“ကျုပ်တို့ရွာက ထွန်းဦးရဲနွား ကိုက်တာကတော့ နွားကူးလမ်းမှာ ပဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမိကျောင်းက ကျွဲကူး နွားကူးလမ်းမှာပဲ အကိုက် များတယ်၊ ကျုပ်ရွာက လူအောင်ရဲ့ကျွဲကို ကိုက်တာလည်း ကျွဲကူးလမ်း မှာပဲ၊ ဒီကောင်ဟာ ကျွဲကူးလမ်းထဲက ရွှံ့နွံထဲ မျက်လုံးနှစ်လုံးပဲဖော်ပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံး မြှုပ်ထားတတ်တယ်တဲ့၊ ဒီနည်းနဲ့ ကျွဲတွေဆင်းလာတော့ ကိုက်တော့တာပဲလို့ မျက်မြင်များက ပြောကြတယ်”

“ကျုပ်တို့ရွာက ကျော်မြင့်ရဲနွားကို ကိုက်တာလည်း ကျွဲကူး နွားကူးလမ်းမှာတော့ လမ်းမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီဘက်ကမ်းက နွားတွေကို မောင်းချလိုက်တော့ ဒီကောင် ဘယ်က ဘယ်လို မြင်သွားတယ်မသိဘူး။

နွားတွေအောက်က ရေငုပ်လိုက်လာပြီး တစ်ဖက်ကမ်းပေါ် လှမ်းတက် နေတဲ့နောက်ဆုံး နွားမတမ်းကို ရေထဲဆွဲချသွားတယ်တဲ့။ နွားရှင် ပြောစကားအရ ဒီမိကျောင်းရဲဟာ လူနှစ်ရပ်ကျော်လောက်တောင် ရှည်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဒီမိကျောင်းက ထူးတော့ ထူးဆန်းသားဗျ၊ ကျုပ်တို့ရွာက ဦးအောင်သာကျွဲကို မနက်ပိုင်းပဲ ချောင်းနားက အိုင်လူးကျင်းထဲ တက်ကိုက်သွားပြီး ညနေမှာ ချောင်းကောက်က ငထီနွားကို ကူးလမ်း အတက်မှာ ကိုက်ပြန်တယ်။ မုဆိုးကြီးလည်း သိသားပဲ၊ တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာ အဝေးကြီးဗျ၊ အဲဒါကြောင့် တစ်နေ့တည်း နှစ်ကောင်ကိုက်တယ်ဆိုတော့ ဒီမိကျောင်းကို. . .”

“ဟာ ဦးလေးသောင်းကလည်း ဒီမိကျောင်းကို နတ်မိကျောင်း၊ ခေါင်းသုံးထောင် ပြည့်နေပြီ၊ လူယောင်ဆောင်ပြီး ချောင်းကောက်ရွာကို တစ်နေ့က ဝင်လာတယ်၊ သူ ရွာကို ဝင်လာတာနဲ့ တစ်ရွာလုံး ညှိန့်ရတယ်။ သူ့လို မျက်နှာစိမ်းကို ဘယ်ရွာမှာမှ မတွေ့ဖူးကြဘူး။ ရေသွားခပ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်လို့ ဘာညာဆိုတဲ့သတင်းတွေ ကျွန်တော်လည်း ကြားပါတယ်ဗျ၊ ဒါတွေ ဦးလေးတို့ ဘကြီးတို့ မယုံကြ စမ်းပါနဲ့၊ ခု ကိုကြီး ဘာမျိုးလည်း ရောက်နေပြီ၊ နတ်မိကျောင်းမကလို့ သိကြားမိကျောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် များချက်တစ်သိန်း၊ မိုန်းချက်တစ်သောင်း ပစ်မယ်ဗျ၊ ခံနိုင်ရိုးလား။ ဒီမိကျောင်းရဲကို မမိမချင်း ကိုကြီးနဲ့ကျွန်တော် ကပိုင်ချောင်းကမတက်ဘူးဗျ၊ ကဲ ကျေနပ်ကြလား”

ဦးသောင်းဆိုသူ၏ စကားကို ထော်လေးက လူငယ်ပီပီ မခံချင် စိတ်နှင့် ဝင်ပြောပစ်လိုက်သည်။

ဦးသောင်းစကားကလွဲလျှင် ကျန်လူကြီးများ၏ပြောစကား တွေမှာ မိကျောင်းများကိုက်တတ်သော အလေ့အထ လက္ခဏာချည်း ဆိုသည်ကို ဦးဘာမျိုး အတတ်သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဤမိကျောင်းရဲနှင့် ပတ်သက်၍ မိကျောင်းဖမ်းနည်း ကိုးမျိုးရှိသည့်အထဲက ဘယ်နည်း ဘယ်မျိုးတွေကို အသုံးပြုပြီး ဘယ်နည်း၊ ဘယ်မျိုးတွေ ကျန်သေးသည်ကို ထော်ကြီး၊ ထော်လေးတို့နှင့် ဦးဘာမျိုး ချက်ချင်းတိုင်ပင်၏။

ဤမိကျောင်းရဲမှာ တစ်ချောင်းလုံးကို အစုန်အဆန် သွားလာ ကျက်စားနေသောမိကျောင်းဖြစ်ရာ ချောင်းကျယ်၊ ချောင်းရှည်ဖြစ်သဖြင့် ချောင်းပိတ်၊ ပိုက်ကွန်ထောင်ဖမ်းခြင်း၊ ပိတ်တားဖမ်းခြင်းကို သုံး၍မရ။ ကျွဲကူး နွားကူးလမ်းတွင် အများဆုံး ကိုက်တတ်သဖြင့် ကျွဲကူး နွားကူး လမ်းတွင် 'ဝွထောက်' ငါးကြိမ်နှင့် ငါးမျှားတံ သုံးကြိမ်ထောင်ဖမ်းဖူး ကြသည်။ ထော်ကြီး၊ ထော်လေးတို့၏ မကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် 'ဝွထောက်' နှစ်ကြိမ်နှင့် မျှားတံနှစ်ကြိမ် လွတ်ထွက်သွားဖူးသည်။ သို့သော် ဤသည်ကိုတော့ ထော်ကြီး ထော်လေးတို့က မထိခံလုတ်၊ ထိခံလုတ် လုပ်ပါမည်လား၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မထောင်တတ်ရကောင်းလားဟု ဦးဘာမျိုး ဆုမှာစိုး၍ မဟရဲကြ။

အသိုက်မှ စောင့်ဖမ်းခြင်းဆိုသည်မှာလည်း အထီးအမမှန်းပင် မသိသေးသလို အသိုက်လည်း ရှာမရ။ အသိုက်ကိုက်ချိန်လည်း မဟုတ် သဖြင့် ထော်ကြီးနှင့်ထော်လေးတို့က လုံးဝမစဉ်းစားကြသောနည်းပင်။ ကွင်းလျှောထောင်နည်းနှင့် နှစ်ခါထောင်ကြည့်ကြပြန်၏။ ကွင်းမမိ၍ လွတ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက်မှာ ကိုက်ပြီးစားပြီးသား အစားအစာ ဟောင်းများရှိရာသို့ မိကျောင်းရဲက လုံးဝ ပြန်မလာတော့ဘဲ ရှောင်နေ သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနည်းကိုလည်း လက်လျှော့ခဲ့ကြပြန်၏။

ခြံလှောင်ဖမ်းနည်း၊ လမုနှင့်တားဖမ်းနည်းဆိုသည်မှာတော့ ချောင်းမကြီး၏ ဘယ်ချောင်းငယ်၊ ဘယ်လက်တက်ထဲ ဝင်နေမှန်း မသိ သဖြင့် ပို၍ပင် ဝေးသေးသည်။

“မင်းတို့ပြောပုံအရဆိုရင်တော့ မိကျောင်းဖမ်းနည်း ကိုးနည်း ထဲက နှစ်နည်းပဲ ကျန်တော့တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး၊ သလွတ် (သန္တတ) ထိုးဖမ်းဖို့နဲ့ ရေဆင်းဖမ်းဖို့ နှစ်နည်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခု ကျွန်တော်တို့ ရေဆင်းနေကြ တာပဲ”

“မျှားထောင်တာက၊ မင်းတို့ ဘာနဲ့ ထောင်လဲ”

“မိကျောင်းရဲကိုက်သွားတဲ့ ကျွဲသေ နွားသေသားနဲ့ရော၊ ငါးနဲ့ရော လောင်တယ် ကိုကြီး”

ထော်ကြီး၏စကားကို ဦးဘာမျိုး ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ဘဲအရှင်နဲ့ မျှောထောင်နည်းကော”

“အဲဒီများနည်း ပွားက ကျွန်တော်တို့ မကျွမ်းလို့ မထောင်ကြ သေးဘူး ကိုကြီး”

“ကွင်းလျှော့ သုတ်ကိုင်ထောင်တော့ကော အစာအဖြစ် မင်းတို့ ဘာကိုသုံးလဲ”

“စားကြွင်းစားကျန် အသေတွေပဲ သုံးတယ် ကိုကြီး”

“အဲဒါလည်း မင်းတို့ မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ မျောက်ရှင်သွေးပေါက်နဲ့ ထောင်တဲ့နည်း”

“ဟာ... အဲဒီကိုင်ပွားနည်းပွားကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သတိကို မရတာဗျာ၊ ခု* ကိုကြီးပြောမှ သတိရတော့တယ်”

“အေးလေကွာ၊ မင်းတို့က ပိုင်ချောင်းထဲ ဒီလောက်ပြားမျောက်တွေ ပေါတာ မင်းတို့ သတိရဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကြမယ်။ ရေဆင်းသန္တတ်ထိုးဖမ်းနည်းအပြင် ခုနက ငါ ပြောတဲ့ ပြားပွား၊ ကိုင်းပွား နည်းကိုလည်း သုံးကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ၊ ထော်လေး ပြောသလို တို့ညီအစ်ကိုတွေရဲ့ မြားချက်တစ်သိန်း၊ မှိန်းချက်တစ်သောင်းထဲ ဒင်း ခံနိုင်ရိုးလားကွနော်”

“ဒါပေါ့ ကိုကြီးရာ၊ သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်ဆို မဟုတ် လားဗျ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ တို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်ရဲ့ မြားချက် တစ်သိန်း၊ မှိန်းချက် တစ်သောင်းထဲ မိကျောင်းရဲ့ ဇီဝိန်ချုပ်စေရမယ်ဟေ့”

“ဟေး... ”

“ဟေး... ”

ဦးဘာမျိုးနှင့် ရွာမုဆိုးထော်ကြီး ထော်လေးတို့၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ရွာသူရွာသားကလေးသူငယ်များပါမကျန် အားပေး အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

အခန်း (၃)

“ဟေး... ဟေး” ဟူသော လူများ၏ အထိတ်တလန့် အော်ကြသံများကို ကပိုင်ချောင်းရွာဘက်မှ ကြားရသည်။ နောက် အော်ဟစ်ဆူညံနေကြသံတို့ ပိပိသသ မကြားရ။ ကပိုင်ချောင်းရွာမှာ သူတို့လမုချိုင်ရွာနှင့် စာလျှင် ချောင်းနှင့် ပို၍နီးသည်။ ထို့ကြောင့် ကပိုင်ချောင်းရွာဘက်မှ လူများ ညာသံပေးအော်နေကြသံကို ဦးဘာမိုးနှင့်တကွ လမုချိုင်တစ်ရွာလုံးက လူများကြားကြရသည်။ အချိန်မှာ မှောင်ရီဖိုးဖျ အချိန်ဖြစ်ရာ ဘာတွေများပါလိမ့်ဟု အားလုံး နားစွင့်နေကြသည်။

နာရီဝက်ပင် မကြာ ကပိုင်ချောင်းရွာမှ ရွာလူကြီး ဦးသောင်းနှင့် အဖော်နှစ်ယောက် ဦးဘာမိုးတို့ရှိရာ လမုချိုင်သို့ ချက်ချင်း ပြေးရောက်လာကြသည်။ သူတို့ သုံးယောက်မှာ ပြူးတူးပြီတဲနှင့် ယခုထိ အကြောက်မပြေသေးသည့်ပုံနှင့်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးသောင်းဆိုသူလူကြီးက ချွေးသီးချွေးပေါက်နှင့် ခရီးရောက်မဆိုက် ဦးဘာမိုးကို အမောတကော ပြော၏။

“ဒီမိကျောင်းဟာ နတ်မိကျောင်းပါလို့ စောစောကပင် မုဆိုးကြီးကို ကျုပ် ပြောသားပဲဗျ။ မုဆိုးကြီးတို့က မြားချက်တစ်သိန်း၊ မှိန်းချက်

တစ်သောင်း ဘာညာနဲ့ ကြီးဝါးနေကြသံကြားလို့ နတ်မိကျောင်းက အခု အစွမ်းပြလိုက်ပြီ။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပြန်ဖို့ ကျုပ် လာပြောတာ။ ခင်ဗျား ဒီမှာနေပြီး တောလုပ်တောင်လုပ် လျှောက်လုပ် နေရင် နတ်မိကျောင်းက ပိုစိတ်ဆိုးလာပြီး နောက်ဆို လူတွေချည်းကိုက်”

“ဟာ ဦးလေးသောင်းကလည်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲဗျ။ ခု ဦးလေးသောင်းတို့ရွာမှာ ဘာဖြစ်လဲ၊ စောစောက အော်ဟစ်ဆူညံနေကြ သံတွေ ကျွန်တော်တို့ ကြားပါတယ်။ လိုရင်းပြောစမ်းပါ”

နဂိုကမှ ရွာသူရွာသားတွေက နတ်မိကျောင်းဆိုပြီး ကြောက်ရွံ့ နေကြရာ ယခု ဦးလေးသောင်းလာပြောနေသောအခါ ပို၍ ထိတ်လန့် ကုန်ကြမှာ စိုးသဖြင့် ထော်လေးက ထအော်ပစ်လိုက်၏။

ဦးဘာမျိုးနှင့် ထော်ကြီးတို့ကတော့ မိကျောင်းရဲ့နှင့် တစ်ကြောင်း မဟုတ် တစ်ကြောင်း ဆက်စပ်နေပြီဆိုသည်ကို အတပ်သိသဖြင့် ဦးသောင်း ပါးစပ်က ထွက်လာမည့် စကားကိုသာ နားစွင့် အကဲခတ်နေကြသည်။

“မင်းတို့ မတောက်တခေါက်ကောင်တွေ ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ။ မှုဆိုးကျော်ကြီး သွားခေါ်ကြရမလားဆိုပြီး နတ်မိကျောင်းကြီး စိတ်ဆိုးလို့ ဒီညနေပဲ ငါ့ရွာက လူတစ်ယောက်ကို ကိုက်သွားပြီ။ ဟိုတုန်းက ကျွဲ နွားလောက်ပဲ ကိုက်တဲ့မိကျောင်း၊ ခုတော့ မင်းတို့ညီအစ်ကိုတွေ ဆတ်ဆော့လို့ လူတွေပါကိုက်ကုန်...”

“ဘယ်သူ့ကို ကိုက်သွားလို့လဲ ဦးလေးသောင်း”

“ဒီညနေပဲ သာပွင့်ကို ကိုက်သွားပြီကွ”

ဤတစ်ခါတော့ ဦးဘာမျိုးနှင့်တကွ အားလုံးမှာ ‘ဟေး’ ခနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဘယ်နေရာ ကိုက်သွားလဲ ဦးသောင်း”

“အိမ်ရှေ့က သောင်စပ် ရေဆင်းတံတားမှာကို ကိုက်သွားတာဗျ။ ခင်ဗျားတို့ နောက်ထပ် တောလုပ်တောင်လုပ် လုပ်လိုက်ကြရင် ဒီနတ်မိကျောင်းက အိမ်ပေါ်ထိ လူတွေကို တက်ဆွဲလာလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျား ပြန်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ တခြားမိကျောင်းတွေ ကိုသာ ခင်ဗျားသတ်နိုင်ပေမယ့်...”

“အိမ်ရှေ့ထိ တက်ကိုက်ရအောင် သာပွင့်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဟ ညနေဆိုတော့ လူတိုင်း ရေဆင်းချိုးတာပေါ့ကွ့ . . . ”

ထော်ကြီး၏အမေးကို ဦးသောင်းက ဒေါနှင့်မောနှင့် ဟောက်ပစ်လိုက်၏။

“ဒီလောက် မိကျောင်းရဲနေတဲ့ဥစ္စာ ရေထဲဆင်းချိုး”

“ဟ ငါတို့ရွာက ရေတစ်ဝက် ကုန်းတစ်ဝက်ရွာ၊ ချောင်းထဲ ရေဆင်းမချိုးလို့ မင်းတို့ရွာလို ရေတွင်းရေကန်တွေ ရှိတာမှ မဟုတ်တာကွ့၊ မင်းတို့ ကုန်းပိုင်လူတွေကတော့ ပြောအားရှိတာပေါ့၊ ငါတို့မှာသာ . . . ”

“ဦးလေးသောင်းကို ကျွန်တော်ပြောတာက နတ်မိကျောင်းမှန်း သိရက်နဲ့ နွားတွေကျဲတွေ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဆွဲနေရက်နဲ့ ဘာလို့ အတင့်ရဲပြီး ချောင်းထဲရေဆင်းချိုး . . . ”

“ဟာ ထော်ကြီး၊ ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့လေကွ့၊ မင်းတို့ ကိုကြီးတို့ တာဝန်က ဒီမိကျောင်းကို မြန်မြန်ဖမ်းသတ်ကြဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ကဲ လုပ်၊ ခုချက်ချင်း သနွတ်တွေ မြားရှင်တွေ ယူစမ်း၊ တို့ ဦးသောင်းနဲ့ ကပိုင်ချောင်းထဲ လိုက်ရအောင်”

ဦးဘာမျိုး၏ စကားအဆုံးမှာ ထော်ကြီးနှင့် ထော်လေးတို့က မိကျောင်းဖမ်း ကိရိယာများကို ကမန်းကတမ်း ဆွဲယူပြင်ဆင်ပြီး ဦးသောင်းနောက် လိုက်ကြရလေသည်။

ဦးသောင်း ဦးဆောင်သော ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးအဖွဲ့ ကပိုင်ချောင်း ရွာထဲကို ရောက်ရုံသာရှိသေး၏။ စောစောက မိကျောင်းသတ်သွားသည် ဆိုသော သာပွင့်ကို ရွာသားနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပခုံးပေါ် တင်ထမ်းပြီး ချောင်းနားက တင်လာကြ၏။

ရွာသားကြီးတစ်ယောက်၏ ပခုံးပေါ်တွင် မှောက်လျက် ညည်းညူလိုက်ပါလာသော သာပွင့်မှာ ပုဆိုးပင်ပါမလာတော့။ စောစောက ထမ်းခေါ်လာပြီး ယခု နောက်တစ်ယောက်ဆီ လက်လွှဲပေးလိုက်သူက အိမ်ရှေ့ရောက်မှ ပုဆိုးလှမ်းတောင်းပြီး ပတ်ပေးရသည်။

လသာညပင်ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ရှေ့တွင် လရောင်မရှိ။
ထို့ကြောင့် ဦးသောင်းနှင့်တကွ မုဆိုးအဖွဲ့က သာပွင့်ကို မီးခွက်၊ မီးတုတ်တွေ
ထွန်းခိုင်းပြီး ကြည့်ကြ၏။ သာပွင့်၏ ပေါင်တစ်ဘက်မှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်
များသည် ယခုထိ စီးထွက်နေသည်။ သာပွင့်ညီဆိုသော တစ်ယောက်က
စွပ်ကျယ်စုတ်တစ်ထည်နှင့် ချက်ချင်း ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်၏။

“မိကျောင်းက ဘယ်လိုကိုက်တာလဲဗျ၊ ပြောပါဦး”

“ကျုပ် ကျုပ် အိမ်ရှေ့က ရေဆင်းတံတား လုပ်ထားတဲ့
ချောင်းစပ်ထဲ အဆင်းမှာ ရေထဲက အမြီးနဲ့ လှမ်းရိုက်ချပြီး ကိုက်တာ”

“ခု ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် လွတ်လာလဲ”

“မိကျောင်း ကိုက်ပြီး ရေထဲဆွဲနစ်သွားတယ်၊ ပေါင်ကို ကိုက်
ထားတော့ ကျုပ်လည်း ဟိုလျှောက်ဆွဲ ဒီလျှောက်ဆွဲနဲ့၊ နောက်တော့
မိကျောင်းခေါင်းပိုင်းကို ကယောင်ကတမ်း စမ်းမိသွားတယ်။ ဒါနဲ့ မိကျောင်း
ကိုက်ရင် မိကျောင်းမျက်စိကို ကုတ်ရတယ်လို့ မုဆိုးများ ပြောတာ
သတိရတာနဲ့ ကျုပ် မိကျောင်း မျက်လုံးကို လက်မနဲ့ တအားကုတ်တယ်၊
မိကျောင်းရေထဲက ချက်ချင်း ပေါ်တက်လာတယ်။ ကျုပ်လည်း အသက်
ဝဝရှူပြီး မိကျောင်းမျက်လုံးကို ထပ်ကုတ်တော့ လတာပြင်တစ်ခုနား
အရောက်မှာ မိကျောင်းက တအားခါယမ်းပစ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်လည်း
လတာပြင်ထဲ လွင့်ကျသွားတာပဲ၊ သတိရလို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ကမ်းပေါ်
တက်ပြီး ပြေးတော့ ပေါင်တစ်ဘက်က လုံးဝ ထောက်လို့မရတော့ဘူး။
ဒါနဲ့ လတာပြင်ပေါ် တွားတက်လာတော့ မိကျောင်းကြီးကလည်း ကျုပ်ကို
နောက်ထပ်ကိုက်ဖို့ တွားတက်လိုက်လာတယ်။ အဲဒီမှာတင် ကျုပ်က
ကြောက်ကြောက်နဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်း
တယ်။ ရဲလိုက်တဲ့ မိကျောင်းဗျာ၊ ကျုပ်အော်သံကြားမှ ကျုပ်ဆီကို
ပို့ပြီးတောင် တွားလိုက်လာသေးတယ်၊ ဒီ ရေကျချိန်ဆိုတော့ လတာပြင်
ကလည်း အကျယ်ကြီးဖြစ်နေတာကိုး၊ ကျုပ်လည်း အားရှိသမျှ ကမ်း
ရှိရာဘက်တွားပြီး ပြေးလည်းပြေး အော်လည်းအော်နဲ့ လတာပြင်အဆုံး
ပျူးပင်ကိုင်းကိုင်းတစ်ပင်ကို တွေ့တာနဲ့ ပျူးပင်ပေါ် ကုတ်ခြစ်တက်ပြေး
ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမိကျောင်း ကိုက်ခံထားရတဲ့ ပေါင်တစ်ဘက်ကတော့

ဘယ်လိုမှ လှုပ်လို့ မရဘဲ တွဲလောင်းတန်းလန်းကြီးကျနေတယ်။ သွေးတွေ ကလည်း တစ်စက်စက်နဲ့ပေါ့။ အောက်က လှုပ်ရှားသံကြားလို့ ကျုပ် အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အမယ်လေး မိကျောင်းကြီးက ကျုပ် အောက်ကို ရောက်နေတယ်။ ပြီးတော့ သစ်ပင်ပေါ်က တွဲလောင်းကျနေတဲ့ ကျုပ်ပေါင်ကို ခုန်ကိုက်နေတာကိုး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ သူမမိဘူး။ နောက်တော့ ကျုပ်ပေါင်က တစ်စက်စက်ကျနေတဲ့ သွေးစက်တွေကို ပါးစပ်ဟခံသောက်ပြီး ကျုပ် သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျအလာကို စောင့်နေတယ်ဗျာ။ ကျုပ်လည်း သတိလစ်မတတ်ဖြစ်သွားပြီး ကြောက် ကြောက်နဲ့ တအားကုန်းအော်တော့တာပဲ။ ရွာကလူတွေလိုက်... ”

“ဟုတ်တယ် မုဆိုးကြီး၊ ကိုကြီးသာပွင့်ကို မိကျောင်းဆွဲသွားတယ် ကြားကတည်းက ကျုပ်တို့သားချင်းတွေ လှုံ့ကိုယ်စီနဲ့ ချောင်းနားတစ်ဝိုက် စုန်ရှာနေကြတာကိုး။ ဒါပေမယ့် နတ်မိကျောင်းဆိုတာ သိထားတော့ ကျုပ်တို့လည်း ရေစပ်နား သိပ်မကပ်ရဲကြဘူး။ ဒါနဲ့ မှောင်ရီတရောမှာ လူအော်သံကြားလို့ လိုက်သွားကြတော့ ကိုကြီးသာပွင့်ကို လတာစပ်က ပျူးပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ ပေါင်တစ်ဘက် တွဲလောင်းနဲ့ အော်နေတာ တွေ့ရတာပဲ။ ကိုကြီးသာပွင့်ပြောသလို သူ့ပေါင်က စီးကျနေတဲ့သွေးကို မိကျောင်းကြီးက ပါးစပ်ဟခံသောက်နေတာများ ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက် တာဗျာ။ ခု ပြောနေရင်းတောင် ကြက်သီးထပါတယ်။ ပါးစပ်ကြီးကလည်း လူမပြောနဲ့ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်သားလောက် ကျွဲနွားတစ်ကောင်တောင် ချက်ချင်း မျှိုပစ်နိုင်လောက်အောင် ကျယ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ဓနိတန်းက ကိုဝေပန်းခွေးတုန်းက ဂိန်ခနဲ တစ်ချက်ပဲ အော်နိုင်ခဲ့တာကိုး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ကလည်း ရွာသူရွာသားတွေကို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်း၊ မိကျောင်းကြီးပါးစပ်ထဲ လှုံ့နဲ့လှမ်းပစ်၊ ကျောက်ခဲတွေနဲ့ လှမ်းပစ်၊ နောက် မှောင်ရင်ထွန်းဖို့ယူလာတဲ့ မီးတုတ်နှစ်ခုသုံးခုနဲ့ လှမ်းပစ်တော့မှ ချောင်းထဲ ပြန်ဆင်းပြေးသွားတယ်။ မိကျောင်းကြီး ဆင်းပြေးသွားတော့မှ ကျုပ် တို့လည်း ကိုကြီးသာပွင့်ကို ဆင်းကယ်ရဲကြတာ”

မိကျောင်းကိုက်ခံထားရသူ သာပွင့်က မောသွား၍ စကား မဆက်နိုင်ဖြစ်နေချိန်တွင် သူ့ကို လာကယ်သူ သားချင်းတစ်ယောက်က

ဆက်ပြောပြ၏။

“ခင်ဗျားတို့ လုံတွေ၊ ခဲတွေ၊ မီးတုတ်တွေနဲ့ လှမ်းပစ်တာ ဒီလောက် ကျယ်တဲ့ မိကျောင်းပါးစပ်ထဲ မထိဘူးလား။”

“ကျုပ်တို့လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ လှမ်းပစ်ကြတာဆိုတော့ ထိမထိ ကျုပ်တို့လည်း မသိဘူး မုဆိုးလေး၊ နတ်မိကျောင်း ရေထဲ ဆင်းပြေး သွားတာပဲ မြင်လိုက်တယ်။ မိကျောင်းဆင်းပြေးသွားတဲ့ စွပ်ကြောင်းကြီးနဲ့ ကိုကြီးသာပွင့်တွားတက်လာတဲ့ စွပ်ကြောင်းကြီးကတော့ လတာပြင်ထဲမှာ ခုထိရှိနေဦးမှာပါ။ ဒီရေ မလာခင် မုဆိုးလေးတို့ သွားကြည့်ချင် ကြည့်ကြပါလား။”

ထော်ကြီး၏အမေးကို သာပွင့်အား ထမ်းခေါ်ကယ်ဆယ်လာသူ သားချင်းတစ်ယောက်က ပြောပြ၏။

သို့နှင့် နတ်မိကျောင်း ကိုက်ခံရသူ သာပွင့်အား မင်းရွာဆေးခန်းသို့ ထမ်းချသွားကြစဉ် ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာလည်း နတ်မိကျောင်းကို ထိုးသတ်ရန် သလွတ် (မိကျောင်း ထိုးလှံ) ကိုယ်စီနှင့် ကပိုင်ချောင်းနား ဆင်းလာကြလေသည်။

“ဒီလှေက ဘယ်သူလှေလဲဗျို့။”

ကပိုင်ချောင်းနားရှိ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် လှေတစ်စင်း တွေ့ရသဖြင့် ထော်ကြီးက လှမ်းအော်လိုက်၏။

“မုဆိုးလေးတို့လား ကျုပ်လှေဗျို့။”

“ကျုပ်တို့ လှေပါမလာလို့ တစ်ည ယူသွားချင်တယ်”

“ရပါတယ် ရပါတယ်၊ တက်တွေက ဒီမှာပါ” ဟု ပြောပြီး အိမ်ရှင်လူကြီးက တက်နှစ်ချောင်းယူလာပေး၏။

ဒီရေမှာ တက်စပြုနေပြီဖြစ်သည်။ လတာပြင်နှင့် ချောင်းရေကို လရောင်ပါးပါးက ဖြန့်ကြက်ထားသည်။ သုံးယောက်သား လှေပေါ် အရောက်တွင် ထော်လေးက “ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့ မိကျောင်းစွပ်ကြောင်း သွားကြည့်ကြဦးမလား” ဟု မေး၏။

“လတာပြင်ပေါ်က မိကျောင်းစွပ်ကြောင်းကြီး သွားကြည့်လို့ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲကွ၊ ဟိုလူတွေက လှဲတွေ၊ မီးတုတ်တွေနဲ့လည်း ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်ဆိုတော့ အဲဒီနားလည်း မိကျောင်းရဲ့ ရှိတော့မှာမှ မဟုတ်တာ။ သောင်ပြင်တစ်နေရာရာမှာများ တွေ့မလား၊ လျှောက်ကြည့် ကြတာပေါ့”

ဦးဘာမျိုးက အဆုံးအဖြတ်စကားဆိုလိုက်၏။

“ချောင်းအောက်ပိုင်းကို စုန်မလား၊ အထက်ကို ဆန်မလား ကိုကြီး”

“ဒီရေတက်စဆိုတော့ လူကိုကိုက်ပြီးလို့ မောသွားတဲ့ ဒီကောင်က ရေကသိုင်းစီးပြီး ဆန်တက်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်ကွ၊ ဒီတော့ ရွာအထက် ချောင်းဘက်က ဆန်တက်ကြည့်တာ ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြောကာ လှေပဲ့ပေါက်နေသော ထော်ကြီးက လှေဦးကို ချောင်းအထက်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ ဦးဘာမျိုးသည် သူ၏ လက်စွဲတော် သန္နိတ်လှံကြီးကိုကိုင်ကာ လှေပေါ်တွင် မတ်တတ်ပင် လိုက်ပါလာ၏။ လရောင်ထဲက ရေအရိပ်ကို ကြည့်သည်။ သစ်ငုတ်သောင်ခုံကို ကြည့်သည်။ ကမ်းစပ်လတာကို မျှော်သည်။ အသံဗလံများကို နားစွင့် သည်။ လေမတိုက်သဖြင့် ချောင်းရေက ငြိမ်နေသည်။ သံသယဖြစ်စရာ ဆို၍ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြားမမြင်မတွေ့ရ။

“ဒီကောင်သာပွင့်နဲ့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ထားတော့ မောမောနဲ့ သောင်ပြင်တစ်နေရာရာမှာများ တက်အိပ်နေလား မသိဘူး ကိုကြီး၊ လူသွေးသောက်ဖူးတဲ့ အကောင်ဆိုတော့ လူသံကြားရင်များ ပြေးလိုက် လာမလား မသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အသံပေးခေါ်ကြည့်ကြရင်ကော”

“ကောင်းသားပဲကွ”

“အဟမ်း. . . ဟမ်း. . . ဟမ်း ရွှေဗဟိုရ်စည်သံ”

“ဟေ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင်၊ မင်းအသံမြဲကြီးနဲ့တော့ မလုပ်လိုက် ပါနဲ့ကွာ၊ မိကျောင်းက မလာတဲ့အပြင် မင်းအသံကြားရင် ထွက်တောင် ပြေးနေပါဦးမယ်။ ထော်လေးပဲ ဆိုပါစေ၊ ဟဲ. . . ဟဲ”

“ဟဲ. . . ဟဲ”

“ဟင်း. . . ဟင်း”

“ကဲ. . . ထော်လေး၊ ညီလေး လုပ်ကွာ”

“ရွှေဗဟိုရ် စည်သံများကိုလ”

“ဟော့. . . မင်းလည်း သောက်သုံးကျမယ့် အကောင်မဟုတ်ပါလား၊ ရွှေဗဟိုရ်စည်သံနဲ့ ရေကြောင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲကွ၊ ဇာတ်သမားတွေမှာ ရေလားတောလား ဆိုတာရှိသလို တို့မုဆိုးတွေမှာလည်း ရေလားတောလားဆိုတာ ရှိပါတယ်ဟ၊ ရွှေဗဟိုရ်စည်သံက ငါ့သားများ ချိုးတည်ခါတည်း၊ ကြက်တည်သွားတဲ့အခါ ဆိုဖို့ထားပါဦး၊ ခုက မိကျောင်းဖမ်းဖို့ ထွက်လာကြတာ၊ ရေလားပဲဆိုပေါ့ဟ”

အမှန်က ထော်ကြီးအား ဦးဘာမျိုးက သီချင်းမဆိုခိုင်းခြင်းမှာ ပဲ့ကိုင်ရသူ၊ အရေးကြီးသူဖြစ်သဖြင့် တမင်ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် ရယ်ရွှမ်းပတ်ရွှမ်း လှည့်ကွက်ဆင်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းသာ။ ဤသည်ကို ထော်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုကတော့ ရိပ်မိကြပုံမရ။ ဦးဘာမျိုးစကားကို သဘောကျ၍ တဟားဟားသာ ရယ်နေကြ၏။

“ကဲ. . . ငါ့ညီထော်လေး၊ လုပ်ကွာ”

“အဟမ်း. . . ”

“လာပြန်ပလား၊ ဒီအဟမ်း. . . ဟဲ. . . ဟဲ”

“ဟဲ. . . ဟဲ”

ဦးဘာမျိုးက ဤသို့ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ပြော၍ ထော်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုအား စနေခြင်းမှာ ကပိုင်ချောင်းရွာသူရွာသားတွေက နတ်မိကျောင်းဟု သမုတ်ထားကြသည်ကို ကြောက်ရွံ့မှာစိုး၍ တမင်ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ. . . ထော်လေး၊ လုပ်လေကွာ”

“မြသားငယ်တဲ့ ရေယမုန်
ငွေလှိုင်းတွေ ဖြူစွာနဲ့ (နှင့်)
မြစ်ဧရာ နဒီကြောမှာ
အိုကွယ်. . . မျော. . . မျောကြဒိုက်ပုံ”

“ဒါမှ ထော်လေးကွ၊ လုပ်ထားဟဲ့ ကောင်လေး”

ထော်လေးကို ‘လုပ်ထားဟဲ့ ကောင်လေး’ ဟု အားပေးစကား ဆိုနေရသော်လည်း ဦးဘာမျိုး၏အကြည့်ကမူ ချောင်းပြင်တစ်ခုလုံး ဝေ့ဝဲ၍သာ။

“ကျူဝါးရုံ၊ တူစုံကွဲ၊ ဖော်နှော၊
ဘုံမတီးရယ်နဲ့ (နှင့်)
ငှက်ကြီးရွှေဝန်ပိုတို့ရယ်ကွယ်...
ဝဲ...ဝဲ... စုံလို့မျှော ဟော ဟော”

“ဟော့ ဟော့ ကိုကြီး၊ ဟို လတာစက ချုံတောနားမှာ မိကျောင်း”

“မိကျောင်းရဲ မဟုတ်ပါဘူး။ သင်းကွဲမျောက် တစ်ကောင်ပါကွ”

ထော်ကြီးအပြောကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြရာမှ ဦးဘာမျိုးက အမှန်ကို ချက်ချင်း ပြောလိုက်နိုင်၏။ ဦးဘာမျိုးမှာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်လာသူဖြစ်ရာ ထော်ကြီး ထော်လေးတို့နှင့်စာလျှင် မြင်ကွင်းကောင်းသည်။ အမြင်ရှင်းလင်း ပြတ်သားသည်။

မျောက်များသည် မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိ။ ညအိပ်လျှင် သစ်ပင်ပေါ်က မြေကြီးအရောက် တစ်ည သုံးခါလောက် ဆင်းတတ်၏။ ဤသည်ကို ရှေးလူကြီးများကတော့ ကမ္ဘာမြေကြီးပြိုကျသလားဟု ဆင်းစမ်း ကြည့်သည်ဟု ဆိုသည်။ ယခု လတာစခြံနားရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် တက်အိပ်နေသော သင်းကွဲမျောက်ထီးကြီးတစ်ကောင်က ထော်လေး၏ အသံဝါကြီးကြောင့် လန့်နိုးကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းပြီး လတာစမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွလုပ်နေ၏။ ဤသည်ကို လရောင် မှုန်တီမှုန်ဝါးထဲ ကွဲကွဲ ပြားပြား မမြင်ရသော ထော်ကြီးက မိကျောင်းရဲအထင်နှင့် လန့်အော် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

မျောက်များ ဤသို့ တစ်ညသုံးခါလောက် မြေပြင်သို့ ဆင်းတတ် သည်ကို သိသော မိကျောင်းများ၊ ကျားများသည် မျောက်များ အိပ်တတ် သော သစ်ပင်အောက်တွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာနေပြီး မျောက် များကို ဖမ်းစားတတ်သည်။ ယခု သင်းကွဲမျောက်ကြီး သစ်ပင်အောက်က

လတာစတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွလှုပ်နေသော်လည်း မည်သည့် အန္တရာယ်မျှ မဖြစ်သောအခါ ထိုနားတစ်ဝိုက်တွင် မိကျောင်းမရှိသည်မှာ သေချာ သွားလေသည်။

မျောက်သင်းကဲ့သို့သည်မှာ ယခင်က မျောက်အုပ်နှင့်အတူ သစ်ပင်ပေါ် ဆော့ကစားရာမှာ ခြေလက်မမြဲ၍ မြေပြင်သို့ ခြေလွတ် လက်လွတ် ကျဖူးသော မျောက်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ခြေလက်မမြဲဘဲ မြေပြင်သို့ ခြေလွတ်လက်လွတ်ကျတတ်သော မျောက်ကို မျောက်အုပ်က မျောက်ရာ မသွင်းကြတော့ပေ။ မျောက်အရည်အချင်းညံ့၍ မျောက်အုပ်ထဲမှ ကိုက်ထုတ်ထားသော မျောက်ဖြစ်သည်။

“လတာစမှာ သင်းကဲ့မျောက်က ဒီလောက်ဆင်းဆော့နေတာ တောင် လာမဖမ်းတာထောက်ရင် ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ မိကျောင်းရဲ့ ရှိမနေတာတော့ သေချာတယ်ကွာ”

ဦးဘာမျိုးက ထော်ကြီးနှင့် ထော်လေးတို့ကို ညည်းပြော ပြော လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ထိုနေရာမှ ဆန်တက်လာကြရပြန်သည်။ သည်လိုနှင့် တစ်ညသာ ကုန် သွားသည်။ ညနေကမှ ကပိုင်ချောင်းရွာသား သာပွင့်ကို ကိုက်သွားသော မိကျောင်းရဲကိုကား ကပိုင်ချောင်းထဲတွင် အရိပ်အရောင်မျှ မမြင်ရ။ ထိုအခါ ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးညီအစ်ကိုသုံးယောက်မှာ ညဦးက ငှားလာသော လှေပိုင်ရှင်ထံ လှေပြန်အပ်ပြီး လမုချိုင်ရွာသို့ ပြန်လာကြသည်။

သို့သော် သူတို့ကား အားလျှော့စိတ်ပျက်၍ ပြန်လာကြသူများ မဟုတ်။ မိမိရွာရောက်၍ တရေးတမော အိပ်ပြီး စားသောက်ပြီးလျှင် ကပိုင်ချောင်းထဲ မိကျောင်းဖမ်းရန် ဆက်ဆင်းကြမည့်သူများ ဖြစ်လေ သည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုမှာ ဤမိကျောင်းရဲကို မရမချင်း ကပိုင်ချောင်း ထဲက မတက်ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန်နှင့် လာကြသူများပင်။

အခန်း (၄)

နေစောင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးဘာမျိုး ဦးဆောင်သော မုဆိုးအဖွဲ့သည် လှေတစ်စင်းဖြင့် ကပိုင်ချောင်းထဲ ရောက်လာကြပြန်၏။ ဤနေ့တွင် သူတို့ မိကျောင်းဖမ်းနည်းကိုးနည်းထဲက 'မြားထောင်ဖမ်းနည်း' ကို နည်းပွားထားသော ဘဲငန်းတစ်ကောင်နှင့် မြားရှင် ထောင်ဖမ်းနည်း ပါလာသည်။

ဘဲငန်းတစ်ကောင်နှင့် မြားရှင် ထောင်ဖမ်းနည်းမှာ ပထမမြားတစ်ဆုပ် (မြားတစ်ဆုပ်တွင် မြားကြီး ၁၂ စင်းပါသည်။) ကို စကြာလှည့်၍ ရေပေါ်နိုင်သော သစ်တုံးငယ်တစ်တုံးနှင့် ပူးချည်ထားသည်။ ထိုသစ်တုံးတွင် ဘဲငန်းတစ်ကောင်ကို ကပ်ချည်ထားပြန်သည်။ ပြီးမှ မြားကြီးရှည်နှင့်တပ်၍ ရေတက်ရေကျ အစုန်အဆန်မျှောရသည်။ ဘဲငန်းက တဂတ်ဂတ်အော်ပြီး ရေပေါ် မျောပါနေရာ ဘဲငန်းကို မိကျောင်းလာဟပ်မည်။ ဘဲငန်းကို မျှီချလိုက်လျှင် သစ်တုံးလေးရော မြားတစ်ဆုပ်ပါ မိကျောင်းဝမ်းဗိုက်ထဲ ချက်ချင်းရောက်သွားမည်။ ထိုအခါ မြားကြီးကို အလျှော့အတင်းကစားပြီး မိကျောင်းမောလာမှ သန္တတ်နှင့် ထိုးဖမ်းမည်။ သို့မဟုတ် မြားချိတ်မိနေသော မိကျောင်းကို သေအောင် ရေထဲ ကြိုးချည်

နှစ်ထားသော နည်းဖြစ်သည်။ မိကျောင်းများမှာ ငါးကဲ့သို့ ရေထဲငုပ်၍ ရက်ပေါင်းများစွာ မနေနိုင်။ ရေပေါ်တက်၍ လေရှူရ၏။ ရေပေါ်တက်၍ လေမရှူရလျှင် ရက်ပိုင်းအတွင်း သေသွားတတ်သည်။ ယခု ဤနည်းဖြင့် ကပိုင်ချောင်းထဲက မိကျောင်းရဲကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ရန် ဦးဘာမျိုးတို့ ညီအစ်ကို လှေစုန်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် လှေကို ကမ်းစပ်ဘက်တွင် ထားပြီး မြားစင်္ကြာ တပ်ထားသော ဘဲငန်းကို အောက်ဘက်လတာဘက်၌ မျောစေသည်။ ချောင်းတို့ မြစ်တို့၏ သဘောမှာ တစ်ဖက်၌ ကမ်းပြိုလျှင် တစ်ဖက်မှာ သောင်ထွန်းတတ်၏။ မိကျောင်းများ ခိုအောင်းကျက်စားရာမှာ လတာ သောင်ပြင်သာ ဖြစ်သည်။

သရက်နှစ်ပင်ကွေ့အရောက်တွင် ချောင်းအောက်ဘက်မှ မျောက်များ ရုတ်ရုတ်သဲသဲအော်ဟစ်နေကြသံကို ကြားရသည်။ မိကျောင်းကို မြင်သဖြင့် အော်ဟစ်နေကြသည်အထင်နှင့် လှေငယ်ကို ဒုန်းစိုင်း လှော်လာကြသည်။ သို့သော် မျောက်များအော်သံမှာ မိကျောင်းကို မြင်၍မဟုတ်။ အုပ်စုနှစ်စု ရန်ဖြစ်နေကြခြင်းသာ။ နယ်လုနေကြ ခြင်းသာ။

ဦးဘာမျိုးတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ဘဲငန်းကို ဆက်လွှတ်ပြီး မိကျောင်းရဲ၏အခြေအနေကို အကဲခတ်လာကြသည်။ လမုတော ကပိုင် တောတွေ ထူထပ်သဖြင့် ကမ်းစပ်လတာပြင်မှာ မျောက်များကိုသာ မြင်ရ သည်။ ဒီရေကျသွားသော လတာပြင်တွင် တချို့မျောက်များက ငါးကလေး၊ ပုစွန်ကလေးများကို ဆင်းဖမ်းစားနေကြသလို တချို့မျောက်များကလည်း သောင်စပ်တွင် ဂဏန်းပုစွန်လုံး များနေကြသည်။

မျောက်များ ဂဏန်းနှိုက် ပုစွန်လုံးများနေကြသည်မှာ ရယ်စရာ ကောင်းသလို စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းသည်။ မျောက်တစ်ကောင် သည် သူ့အမြီးရှည်ကြီးကို ဂဏန်းခေါင်းထဲ ထိုးသွင်းသည်။ ပြီး အမြီး လှုပ်သည်။ ဂဏန်းက သူ့အမြီးကို ညှပ်ထားသောအခါ သောင်ပြင် အသာလေး လေးဘက်ကုန်းသွား၍ ဆွဲထုတ်လာသည်။ ဂဏန်းခေါင်း ကျင်းပေါက်ဝသို့ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်ပြန်ခုန်၍

ဂဏန်းကို ဖမ်းသည်။ လက်ထဲ ပါလာသော ဂဏန်းမှာ ရွှံ့အလူးလူးနှင့် ဖြစ်ရာ ရေထဲလှုပ်ဆေးသည်။ ရွှံ့စင်မစင် လက်ကို ဖြန့်ကြည့်သောအခါ ဂဏန်းသည် မျောက်လက်ပေါ်က ရေထဲ ပလုံခနဲ ခုန်ချသွား၏။ ထိုအခါ မျောက်ကြီးမှာ ဂဏန်းလုံးကို စားရခါနီးမှ လွတ်သွားသဖြင့် တစ်တောက် တောက်မြည်ကာ ဂဏန်းလုံးခေါင်းထဲ အမြီးထပ်ထိုး၍ ဂဏန်း ထပ်မျှား နေပြန်၏။ နောက်တစ်နေရာမှာမူ ဂဏန်းတစ်လုံး ရသွားသော မျောက် လက်ထဲက ဂဏန်းလုံးကို သူ့အနီးအနားတွင် ဂဏန်းမျှားနေကြသော နောက်မျောက်နှစ်ကောင်က ဝိုင်းလုကြရာ ဂဏန်းက ရေထဲ လွတ်ကျ သွား၏။ ထိုအခါ မူလဂဏန်းပိုင်ရှင်မျောက်က ဒေါသထွက်လာပြီး နောက် မျောက်နှစ်ကောင်ကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ကိုက်သည်။ အကိုက်ခံ ရသော မျောက်အော်သံမှာ တစ်ချောင်းလုံး ကျွက်ကျွက်ညံသွားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မျောက်များကို ဖမ်းစားချင်သော မိကျောင်း များသည် ဒီရေပြည့်နေချိန်ကပင် မျောက်များ ဂဏန်းဆင်းဖမ်းစား တတ်သော သောင်ပြင်လတာပေါ်လာ၍ လတာပြင် ရွှံ့ညွှန်ထဲ ကိုယ်လုံးကို ဖြှုပ်ထားတတ်သည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးသာ ဖော်ထားသော မိကျောင်းက မျောက်များ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေသည်။ မျောက်တစ်ကောင်ကောင် အနားရောက်လာမှ အမြီးနှင့် လှမ်းရိုက်ပြီး ဖမ်းစားတတ်သည်။ ဒီရေ အတက်ကို မမိလိုက်၍ ဒီရေကျမှ ရောက်လာသော မိကျောင်းက လတာ ပြင်ပေါ် သည်အတိုင်းတက်အိပ်ပြီး ပါးစပ်ကြီးကို ဟထားတတ်သည်။ တစ်နာရီနှင့်လည်း မလှုပ်။ နှစ်နာရီနှင့်လည်း မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေသော မိကျောင်းကို မျောက်များက သေနေပြီအထင်နှင့် ဝိုင်းလာကြသည်။ ငြိမ်နေသော မိကျောင်းကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်တက်သည့်အကောင်က တက် သည်။ အမြီးကို ဆွဲဆန့်ဝိုင်းမြှောက်ကြသော အကောင်တွေက ဝိုင်းဆွဲ ဝိုင်းမြှောက်ကြသည်။ ဟထားသော မိကျောင်းပါးစပ်ထဲ လက်နှိုက်ကြသော အကောင်က လက်နှိုက်ကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ မိကျောင်းကြီးသည် မျောက်တစ်ကောင်ကို အပိုင်ကိုက်ချီ၍ ရေထဲ အသာလေးဆင်းသွား၏။ ကျန်မျောက်များမှာ ထိုအခါမှ ကျွက်ကျွက်ညံအောင် အော်ဟစ်ကြ တော့သည်။

ဦးဘာမိုးတို့ မုဆိုးညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် နောက်တစ်ကွေ့သို့ ရောက်လာကြပြန်၏။ ဂဏန်းများနေသော မျောက်ကလေးတစ်ကောင်သည် လတာပြင်ပေါ် ဖင်ဆောင့်ကာ တအိအိ အော်မြည်နေသည်။ ဤမျောက်ကလေး ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု ကြည့်ကြသည်။ မျောက်ကြီးများနည်းတူ ဂဏန်းတွင်းထဲ အမြီးထိုးနှိုက်၍ ဂဏန်းများနေသော မျောက်ကလေးမှာ သူ့အမြီး သူ တွင်းထဲက ပြန်ဆွဲနှုတ်မရ ဖြစ်နေ၏။ သူ့အမြီးကို ဆွဲနှုတ်တိုင်း ဂဏန်းလုံးက ညှပ်ထားရာ မျောက်ကလေးမှာ အနာခံ၍လည်း ဆွဲမနှုတ်ရဲ၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒီရေကလည်း သူ့ရှေ့လတာပြင်ပေါ်ပင် တစ်ချက်တစ်ချက် ပြေးတက်လာနေလေရာ မျောက်ကလေး၏ အော်မြည်သံမှာ ပို၍ စိစိညံလာသည်။

သို့သော် ဦးဘာမိုးတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်မှာလည်း ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့် ကိုယ်ဆိုသလို မျောက်ကလေးကို ဘယ်လိုမှ မကယ်နိုင်ခဲ့ကြ။ ဒီရေအတက်မှာ ဘဲငန်းကြီးကို လာကိုက်မည့် မိကျောင်းရဲ ဇောကသာ သူတို့ကို ကပ်နေသည်။ ဤသည်ကို ထော်လေးက 'အမြီးကို ဂဏန်းညှပ်ခံထားရတဲ့ မျောက်ကလေးတော့ ဒီရောက်လာရင် နစ်သေလိမ့်မယ် ထင်တယ်' ဟု ပြော၏။

ဦးဘာမိုးကမူ 'မသေပါဘူးကွာ၊ အတော်ကြာရင် သူ့အမေနဲ့ တခြားမျောက်တွေ လာဆွဲခေါ်သွားကြပါလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ မကြံဖူးကြလို့ပါ' ဟု ပြောလိုက်သည်။

*

ရွာသူရွာသားတို့၏ အမေးအမြန်းနှင့် ရွာသူရွာသားတို့၏ အကြည့်အရှုကိုပင် ဦးဘာမိုးတို့ညီအစ်ကိုမှာ ယခုအခါ ရင်ဆိုင်ရမှာ ရှက်သလို ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့ ချောင်းထဲက တက်လာကြတိုင်း 'ဘယ်နှယ်လဲဗျို့၊ မိကျောင်းရဲကို သတ်ထားခဲ့ကြပလား၊ ဘယ်ရွာမှာလဲ၊ ဘယ်ချောင်းပိုင်းမှာလဲ' ဟူသော အမေးကို မေးတတ်ကြသလို၊ 'ဘယ်နှယ်လဲဗျို့၊ မိကျောင်းရဲကို ရှာလို့တွေ့ခဲ့ကြပလား' ဟူသော အမေးကိုလည်း တွေ့တိုင်း မြင်တိုင်း လူများက မေးနေကြပြီး ဦးဘာမိုးတို့ မုဆိုး

သုံးယောက်၏ အဖြေမှာ 'မတွေ့ခဲ့သေးပါဘူးဗျာ' ဟူ၍သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် မိကျောင်းရဲ၏သတင်းကိုမူ ကပိုင်ချောင်းတစ်လျှောက်ရှိ တစ်ရွာမဟုတ် တစ်ရွာက ကြားနေရသည်။ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာက ရောက်လာတတ်သည်။ ဦးဘာမိုးလမုချိုင်ရွာကိုရောက်သော နေ့မှာပင် ကပိုင်ချောင်းရွာက သာပွင့်ကို ကိုက်သည်။ နောက်နှစ်ရက် အကြာမှာ ကပိုင်ချောင်းရွာ၌ပင် ချောင်းနားရှိ စားကျက်တွင် နွား တစ်ကောင်ကို တက်ဆွဲသွားသည်။ နောက်တစ်ရက်မှာ ချောင်းကောက် ရွာက ကျွဲတစ်ကောင်ကို ကျွဲကူးလမ်းမှာ ကိုက်ပြန်သည်။ နောက်နှစ်ရက် အကြာမှာ ဓနိတန်းရွာက ဓနိရေသွားခံသူတစ်ယောက်ကို အမြီးနှင့် လှမ်းရိုက်သဖြင့် ဓနိခြံထဲက ထွက်ပြေးလာရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤမျှရဲတင်းလာသော မိကျောင်းကို ခေါင်းသုံးတောင်ပြည့်သော နတ်မိကျောင်းဟု ပြောသူက ပြော၊ ဦးဘာမိုးတို့ညီအစ်ကို တစ်ယောက် ယောက်ကို စားပြီးမှ ဤကပိုင်ချောင်းက ထွက်မည်ဟု လူယောင်ဆောင် လာသောမိကျောင်းက ပြောထားခဲ့သည်ဟု ဆိုသူက ဆိုနှင့် မိကျောင်းရဲ၏ သတင်းမှာလည်း တစ်နေ့တခြား ပို၍ နာမည်ကြီးသည်ထက် ကြီးလာ၏။

မိကျောင်းရဲနာမည်ကြီးလာသလို ဦးဘာမိုးတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာလည်း ချောင်းထဲက မတက်တမ်း မိချောင်းကို ငွဲကြီးကြီးနှင့် လိုက်ရှာနေကြ၏။ ညမနက် ထမင်းကိုပင် ကြိုရာနေရာ၊ ကြိုရာရွာ၊ ကြိုရာတဲမှာ ချက်စားပြီး နေ့ရောညပါ မိကျောင်းရဲကိုသာ အစုန်အဆန် လိုက်ရှာနေကြသည်။

ခက်နေသည်မှာ ဘယ်ရွာတွင် ဘယ်လူကျွဲဆွဲသွားပြန်ပြီ။ ဘယ်ရွာမှာ ဘယ်လူနွားကိုက်ပြန်ပြီ။ ဘယ်ရွာက ဘယ်လူကို ကိုက်ပြန်ပြီ ဆိုသော မိကျောင်းရဲကို ကပိုင်ချောင်းထဲတွင် ဦးဘာမိုးတို့ညီအစ်ကိုက အရိပ်အယောင်မျှပင် ယနေ့အထိ မမြင်ရမတွေ့ရခြင်းပင်။ မိကျောင်းရဲ ကိုသာ တွေ့လျှင် ဦးဘာမိုးတို့ ညီအစ်ကိုကလည်း တွေ့ရာသချိုင်း သနွတ် မဆိုင်း လှံမဆိုင်းပင်။ မိကျောင်းဖမ်းနည်းများမှာလည်း နည်းမျိုးစုံ၍ ကုန်သလောက်ဖြစ်သွားပြီ။ ဤမိကျောင်းကို ယနေ့အထိ မဖမ်းသတ်နိုင် ကြသေး။ ဦးဘာမိုး မုဆိုးတစ်သက်တွင် ဤကပိုင်ချောင်း၌ မိကျောင်းရဲ

ငါးကောင်ကို သတ်ဖူးသည်။ ဤမိကျောင်းလောက် ဘယ်အကောင်ကိုမျှ ခက်ခက်ခဲခဲ မကြိုးစားခဲ့ရ။ သုတ်ကိုင်းထောင်နဲ့ နှစ်ကောင်၊ ချောင်းထဲတွင် သန္နိတ်လုံနှင့် ထိုးသတ်၍ တစ်ကောင်။ ဘဲငန်းမြားစင်္ကြာနှင့် ဖမ်း၍ တစ်ကောင်။ မျောက်ရှင်သွေးနှင့် များခေါ်ဖမ်း၍ တစ်ကောင်တို့ကိုမူ သုံးရက်နှင့် ငါးရက်အတွင်းမှာ ဖမ်းမိခဲ့သည်။ ယခု ဤမိကျောင်းကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်မှာ တစ်ပတ်ပင် ကျော်သွား လေပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း လူတွေက နတ်မိကျောင်းဟု ပိုပြောလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ပြောသလို မုဆိုးညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက် ယောက်ကို စားပြီးမှ ပြန်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဦးဘာမျိုးတို့ညီအစ်ကိုမှာ ယခုတော့ တစ်ယောက်သေသည်အထိ စွန့်စားကြရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် လည်း အားမလျော့ ဇွဲမလျော့ဘဲ ယနေ့ထိ ကပိုင်ချောင်းထဲမှာ ရှာဖွေ နေကြတုန်း။

ဦးဘာမျိုးတို့ညီအစ်ကို ကပိုင်ချောင်းရေပြင်ထဲ ရှာဖွေနေကြ သည်ကို သိ၍လား မခန့်မှန်းတတ်။ ယခုတလော မိကျောင်းရဲ ကိုက် သည်မှာ သောင်ပြင်ကုန်းခင်းအစမှာချည်း ဖြစ်သည်။ ဤမိကျောင်းသည် ရေနေရေပျော်သတ္တဝါပင် ဟုတ်သေးရဲ့လားဟု ထင်စရာဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤယနေ့၌ ဦးဘာမျိုးတို့ညီအစ်ကိုသည် ရေနေကုန်းနေ သတ္တဝါနှစ်မျိုးစလုံးကို ထောင်ဖမ်းသောနည်းနှင့် မိကျောင်းရဲကို သတ်ဖြတ်ရန် ဆက်လက်ကြိုးစားနေကြ၏။

ကပိုင်ချောင်းကို လှေနှင့်စုန်လာပြီး လတာပြင်တွင် ဂဏန်းလုံး၊ ငါးယက် မျောက်များ ရှာဖွေစားနေကြသော မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ဖမ်းကြသည်။ မျောက်ပေါသော ကပိုင်ချောင်းလတာပြင်ပေါ်တွင် မျောက် တစ်ကောင်ကို ဖမ်းရသည်မှာတော့ သူတို့မုဆိုးညီအစ်ကိုသုံးယောက် အတွက် ငှက်ပျောသီးကို အခွံနွှာစားသလောက်သာဟု ဆိုနိုင်သည်။

ပထမဦးဆုံး မျောက်များရှိရာ သောင်ပြင်စ၌ လှေကို ရပ်သည်။ သောင်ပြင်ထဲတွင် တွင်းတစ်တွင်း ယက်သည်။ တွင်းထဲကို ငှက်ပျောသီး တစ်ဖီးထည့်သည်။ တွင်းနှင့်တိုင်း၍ ဆွဲကိုင်တွင်းချသည်။ မျောက်များ

မြင်အောင် တွင်းထဲက ငှက်ပျောသီးဖီးကို လူကယူလိုက် တွင်းထဲ ပြန်ထည့်လိုက် လုပ်ပြသည်။ ဆွဲကြိုးရှည်ရှည်ကို ရွံ့ညွှန်ထဲမြှုပ်ပြီး လှေသို့ ပြန်ဆွဲယူလာကြသည်။ လူတွေပင် လှေပေါ် မထိုင်ရသေး။ သူတို့ ကွင်းလျှော့ ထောင်ထားခဲ့သော ငှက်ပျောသီးဖီးကို မျောက်များ ဝိုင်းလှ ကြတော့သည်။ ကြိုးကိုဆွဲလိုက်သည်နှင့် သုတ်ကြိုးတွင် ကံဆိုးရှာသော မျောက်ကြီးတစ်ကောင် ပါလာသည်။

ထိုမျောက်ကို မိကျောင်းသုတ်ကိုင်ရှိရာသို့ ယူလာကြ၏။ အနားကို ရောက်မှ မျောက်ကို လည်ပင်းလှီးသတ်လိုက်ကြသည်။ မျောက် လည်ချောင်းမှ ထွက်လာသော သွေးများကို ခံထားပြီး သောင်ပြင်ပေါ်မှာ သွေးစက်လမ်းဖောက်သည်။ သွေးစက်လမ်းအတိုင်း မျောက်သွေးနံ့ကို ခံကာ ဤမိကျောင်းရဲသည် ဤသုတ်ကိုင်ထဲ ရောက်လာမည်မှာ မုချပင်။

မျောက်ကောင်ကြီးကို သုတ်ကိုင်ကြိုးကွင်းထဲထည့်၍ ငုတ်ရိုက် ချည်ကြသည်။ မိကျောင်းသုတ်ကိုင်ထောင်သည်မှာ တခြားတောတိရစ္ဆာန် များကို ထောင်သလို ကြိုးတံတစ်ခု၊ ကိုင်းကြိုးတစ်ပင်၊ ခလုတ်ကိုင်းသီး တစ်လုံးတည်းမဟုတ်။ ကိုင်းတံနှစ်ခု၊ ကိုင်းကြိုးနှစ်ပင်၊ ကိုင်းသီးခလုတ် တစ်ခုတည်းနှင့် ထောင်ရ၏။ ကိုင်းကြိုးနှစ်ပင်စလုံး၏ ခလုတ်ကိုင်းသီးကို တစ်လုံးတည်း တစ်ခုတည်းထားခြင်းမှာ ခလုတ်ကို မိကျောင်းလာနင်း သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ချိန်တည်း ကိုင်းကြိုးနှစ်ပင်စလုံးကို ဆွဲဆန့် လိုက်အောင်ဖြစ်၏။

ကိုင်းကြိုးမှာမူ ချောနေအောင် သစ်စေးအကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တိုက်ပွတ်ထားသော ကိုင်းကြိုးဖြစ်၏။ ကိုင်းကြိုးတစ်လျှောက်လုံးကို သစ်သားပွတ်လုံးကြီး ပုတီးစေ့များ ထည့်ထားသည်။ ဤသို့ ထည့်ထားရ ခြင်းမှာ ကျားဆိုလျှင်လည်း ကိုင်းကြိုးကိုက်၍ မဖြတ်အောင်၊ မိကျောင်း ဆိုလျှင်လည်း အမြီးနှင့် မည်မျှရိုက်ရိုက် ကိုင်းကြိုးကို မထိအောင် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မိကျောင်းများ သုတ်ကိုင်၌မိလျှင် ကျား စသည့် တခြားတိရစ္ဆာန်များလို လက်တို့ခြေထောက်တို့ကိုမမိဘဲ ကိုယ်လုံးရှည်ကြိုးကို လက်အတွင်းတစ်နေရာနှင့် ခြေအတွင်းတစ်နေရာမိအောင် ထောင်တတ် ရသည်။ သို့မှသာ သုတ်ကိုင်တွင် မိသော မိကျောင်းမှာ သုတ်ကိုင်ကြိုး

နှစ်ပင် ရှေ့နောက်ဆွဲထားခြင်းကို ခံရပြီး လေထဲတွင် ကားကားကြီး ကားစင်တင်ထားသလို မိနေတတ်သည်။

ဤသည်ကိုတော့ ကျားကိုင်း၊ မိကျောင်းကိုင်းများစွာ ထောင် လာသော မုဆိုးကြီးဦးဘာမိုးက ကျွမ်းကျင်ပြီးသား။ နောက်ဆုံးမှာ ကိုင်း တံထိပ်၌ ကျွဲခလောက်တစ်လုံးကို ဆွဲချည်ပြီး မိကျောင်းကိုင်းထောင်ထား ခဲ့ခြင်းကို လက်စသတ်ရသည်။ ဤကျွဲခလောက်ကြီးသည် မိကျောင်းကိုင်း၌ မိ၍ မိကျောင်းကြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားတိုင်း တဒေါင်ဒေါင်မြည်ကာ အချက်ပေးလူခေါ်ခရာ ဖြစ်သည်။

မိကျောင်းသုတ်ကိုင်း ထောင်ပြီးသွားသော ဦးဘာမိုးတို့ မုဆိုး ညီအစ်ကိုသည် မိကျောင်းကိုင်း ထောင်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း စိတ်ချ လက်ချ လမုချိုင်ရွာသို့ မပြန်နိုင်ကြသေး။ မိကျောင်းရဲကို ကပိုင်ချောင်းထဲ တွင်လည်း တွေ့လိုတွေ့ငြား ချောင်းထဲသို့သာ ခါတိုင်းနေ့ကဲ့သို့ ဆင်းလာ ကြလေ၏။

မိကျောင်းရဲကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်နိုင်ရန် ဦးဘာမိုးတို့ မုဆိုး ညီအစ်ကိုသုံးယောက်မှာ ကပိုင်ချောင်းထဲ အတူတကွ အစုန်အဆန် သွားလာရှာဖွေနေကြသော်လည်း အရင်ရက်များကလို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အရွမ်းအနောက်အပြောင် အပျက်တွေကိုလည်း မပြောနိုင် ကြတော့။ ဤမိကျောင်းရဲကို ဖမ်းသတ်ရန် ဦးဘာမိုးတို့ ချောင်း စဆင်း လာကြသောနေ့ကလို 'မြသားရယ်တဲ့ ရေယမုန်' သီချင်းကိုလည်း မဟဲနိုင်။ မဆိုနိုင်ကြတော့။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဤမိကျောင်းရဲကို ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ပြီး ဘယ်လိုဖမ်းသတ်မလဲဟူသော အတွေးကိုသာ အချိန်ပြည့် တွေးနေကြတော့သည်။

အပွဲပွဲနွဲ့လာခဲ့သော မုဆိုးကျော်ကြီး ဦးဘာမိုးမှာလည်း ဤမိကျောင်းရဲနှင့်ကျခါမှ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ကာ လက်မြှောက် အရှုံးပေးရမလို ဖြစ်နေ၏။ ဤမိကျောင်းရဲနှင့် ပက်ပင်းတွေ့ချင်သဖြင့် ကပိုင်ချောင်းထဲ ညမအိပ်နေမနား ရှာဖွေလာခဲ့သည်မှာလည်း တစ်ပတ်

ကျော် နှစ်ပတ်နီးပါးခန့် ရှိလာပြီ။ ယခုထိ ဤမိကျောင်းရဲနှင့် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ ရင်ဆိုင်မတွေ့ရသေး။ ဤမိကျောင်းရဲသည် အများပြောနေကြ သလို 'နတ်မိကျောင်းဆိုတာ တကယ်များ ဟုတ်နေရောသလား' ဟူသော အတွေးကလည်း ယခုတော့ ဦးဘာမျိုးစိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်ချင်လာ၏။

အမှန်က ဤမိကျောင်းအား ကပိုင်ချောင်းထဲရှိ ရေပေါ်တွင် ယခင်ကလို ပေါလောမျော၍ ရေကသိုင်းရှု၍ နောက်ထပ်မမြင်မတွေ့ ကြရခြင်းမှာ မှုဆိုးလက်သင်များဖြစ်ကြသော ထော်ကြီးထော်လေးတို့၏ မထိခလုတ်ထိခလုတ် 'ဂွထောက်ထောင်ခြင်း'၊ သန္နိတ်နှင့် လက်လွတ် စပယ် လှမ်းပစ်ခြင်း၊ များချိတ်နှင့်မျှားခြင်း၊ ကွင်းလျှော့ထောင်ခြင်း စသည်များကို အကြိမ်အကြိမ်အခါခါ ခံထားရသဖြင့် ရေထဲ ကြာကြာ မနေတော့ခြင်းဖြစ်သည်။

သုတ်ကိုင်းကွင်းလျှော့ထဲ မလာခြင်းမှာလည်း ထော်ကြီး ထော်လေးတို့၏ သုတ်ကိုင်းကျော့ကွင်းမှ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် လွတ်ဖူးထား သဖြင့် သုတ်ကိုင်းကျော့ကွင်းရှိရာသို့ မလာတော့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည် တို့ကိုမူ ထော်ကြီးနှင့်ထော်လေးတို့က ဦးဘာမျိုးအား အရိပ်အမြှက်မျှပင် မဟာဝံ့ကြ။ မိကျောင်းရဲ၊ ကျားရဲများကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မလုပ်တတ်ဘဲ မထိ ခလုတ် ထိခလုတ် လုပ်လျှင် သားရဲတိရစ္ဆာန်မှာ ဒေါသကြီးလာပြီး ပိုရဲလာ တတ်သည်။ ယခုနောက်ပိုင်း ဤမိကျောင်း ပိုရဲလာခြင်းမှာလည်း ထော်ကြီးနှင့်ထော်လေးတို့က မထိခလုတ် ထိခလုတ် လုပ်ထားကြသည့်အပြင် ကပိုင်ချောင်းရွာသားသာပွင့်ကို ကိုက်သောနေ့ကလည်း မျက်စိနှစ်လုံး နာသွားပြီး လှံတွေ၊ မီးတုတ်တွေနှင့် အပစ်အခတ်ခံထားရရာ မိကျောင်းရဲ မှာ လူတွေလက်နက်တွေနှင့် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရင်ဆိုင်ထားဖူးပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် ချောင်းထဲက မိကျောင်းမှာ ယခုအခါ ရေထဲ ချောင်းထဲ လတာပြင်ထဲ သားကောင်မကိုက်တော့ဘဲ ချောင်းနားရှိ နွားစားကျက်၊ ကျွဲစားကျက်၊ ဓနိခင်းထဲထိ ရောက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် နတ်မိကျောင်းက ကျွဲနွားလူတွေကိုပင် ရွာထဲထိ ဝင်ဆွဲလာလိမ့်မည်ဟု ကြောက်ရွံ့သူတွေက ကြောက်ရွံ့ကုန်ကြသည်။ အထူးသဖြင့်မှာ ကပိုင်ချောင်းကမ်းစတွင် ရွာ တည်ထားသော ကပိုင်ချောင်းရွာသူရွာသားများ ဖြစ်သည်။

အမှန်က သူတို့ရွာသူရွာသားများ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြမည် ဆိုကလည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာ။ သာပွင့်ကို ဆွဲချသွားသည်မှာ လည်း သာပွင့်အိမ်ရှေ့က ရေဆင်းတံတားမှာ။ ထို့ကြောင့် ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးညီအစ်ကိုမှာလည်း ကပိုင်ချောင်းရွာပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ အလေးထား စောင့်ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့က ကပိုင်ချောင်းရွာနားကို စောင့်ကြည့် အလေးထားကြသလို လူသားတစ်ဦးအား ကိုက်ဖူးသူ၊ လူသွေး သောက်ထား ဖူးသူ မိကျောင်းရဲကလည်း ကပိုင်ချောင်းရွာနားဝန်းကျင်ကို မခွာနိုင်သေး။ နှစ်ရက်တစ်ကြိမ် သုံးရက်တစ်ကြိမ်တော့ ကပိုင်ချောင်းရွာနားကို ပြန်ပြန် ရောက်လာတတ်မြို့။

ဤသည်ကို မသိသော ဦးတင်အောင်သည် ယနေ့ သူ၏ ကျွဲ အုပ်ကြီးကို ကပိုင်ချောင်းနား စားကျက်တွင် လွှတ်ကျောင်းနေသည်။ ကျွဲခလောက်သံများကိုပင် နားထောင်တတ်နေပြီဖြစ်သော မိကျောင်း ရဲသည် ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာသည်မသိ ဦးတင်အောင်ကျွဲအုပ် ထဲက ကျွဲတစ်ကောင်ကို ဝင်ကိုက်သည်။ သူ ကိုက်ထားသော ကျွဲမလေးကို ရေထဲဆွဲချသည်။ သို့သော် . . .

ကျွဲစားကျက်နှင့် ကပိုင်ချောင်းမှာ ဒီရေစစ်ချိန် ဖြစ်သဖြင့် ကျယ်ပြောသော လတာပြင်ကြီး ခံနေသည်။ ဦးတင်အောင်၏ ကျွဲအုပ် ကြီးမှာလည်း ကျားနှင့် အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ဖူးထားကြသော ကျွဲအုပ်ကြီးဖြစ်ရာ ဘို့တင်ကြီးလည်သားတက်တွေနှင့် ကျွဲမကြီးများသည် ကျွဲလေးများကို ချက်ချင်း အလယ်သို့ ခွေသွင်းကာ ဖင်ချင်းပူးဘေးချင်းကပ်ထားကြသည်။ တည ည အော်မြည်သံနှင့်အတူ တလင်းနယ်သလို လှည့်ပတ်နေကြရာ မိကျောင်းရဲမှာ ကျွဲမလေးကိုပင် ကိုက်မထားနိုင်ဘဲ အကောင် ၃၀ ကျော် ရှိသော ကျွဲများ၏ခြေထောက်နှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အနင်းအကန် ခံနေရသည်။

“ကယ်ကြပါဦးဗျို့ . . . လာကြပါဦး”

“ကယ်ကြပါဦး . . . ”

“ကယ်ကြပါဦး . . . ကျုပ်ကျွဲကို နတ်မိကျောင်း တက်ကိုက်နေပါပြီ ကူညီကြပါဦး၊ လာကြပါဦး”

လူအော်သံ၊ ကျွဲအော်သံ၊ ကျွဲခလောက်သံတို့ ဆူညံနေချိန်မှာပင် ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးညီအစ်ကိုသုံးယောက်မှာလည်း လှေကို အပြင်းလှော် ခတ်ကာ ထိုနေရာများသို့ အပြေးရောက်လာကြသည်။ သို့သော် မိကျောင်းနှင့် ကျွဲများကို မမြင်ရသေး။ သူတို့ရောက်နေသောနေရာမှာ ကပိုင်ချောင်း၏ ရေစပ်သာဖြစ်ပြီး ကြားတွင် ရေကျသွားသော လတာ ပြင်ကြီးက ခံနေသည်။

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့ဗျို့၊ ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ ရောက်နေပြီ။ ကျုပ်တို့ လာနေပါပြီ၊ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့။”

ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် ရေစပ်တွင် လှေကို ကမန်းကတမ်းကပ်ပြီး သန္တတိမ့်မ့် တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီနှင့် သောင်ပြင်ကို အပြင်းဖြတ်ပြေးလိုက်လာကြသည်။ ကျွဲများ တညူညူ အော်သံနှင့် ကျွဲခလောက်သံ၊ ပျုံးတောပြာတောမှ တဝုန်းဝုန်းရုန်းကန် နေကြသံတို့မှာ ပို၍ ဆူညံလာသည်။ သို့သော် ကျွဲရှင်၏အသံကိုမူ ကျွဲအုပ် နားက မကြားရတော့ဘဲ ရွာဘက်သို့သာ အော်ပြေးသွားသံကို ကြားလိုက် ရသည်။

သောင်စနှင့် ကျွဲစားကျက်စတွင် ကျွဲအကောင် ၃၀ ကျော်၏ ခြေချောင်းတွေကြားထဲ ရောက်နေသော မိကျောင်းရဲကြီးကို ဦးဘာမျိုးတို့ ညီအစ်ကိုမှာ မနည်းရှာ၍ ကြည့်ယူကြရသည်။ မိကျောင်းရဲကြီးသည် ကျွဲတစ်ကောင်ကောင်ကို ကိုက်ရန် ပါးစပ်အဟလိုက်မှာ နောက်ကျွဲ တစ်ကောင်၏ ခြေထောက်နှင့် ကန်မိပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ မိကျောင်း ကြီး၏ စောင်း၍ ဟသွားသော ပါးစပ်ကို နောက်ကျွဲတစ်ကောင်က တက်နင်းသွားပြန်သည်။ အမြီးနှင့် ရိုက်ရန်မှာလည်း အမြီးကို လုံးဝ မြှောက်မရ။ အကောင် ၃၀ ကျော်ရှိသော ကျွဲအုပ်ကြီးမှာ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ဖင်ချင်ပူး၊ ဘေးချင်းကပ်၍ စပါးလှည့် တလင်းနယ်သလို လှည့်ပတ်ခံနေရရာ မိကျောင်းကြီးမှာ ကျွဲခြေထောက်များကြားထဲ လူးလိမ့်မှောက်ခုံနှင့် လိမ့်ပါနေရ၏။

ဦးဘာမျိုးတို့ကို မြင်ရ၍ ပိုပြီး အားတက်သွားကြသော ဘို့တင် ကြီး ကျွဲလည်သားတက်တွေမှာ မိကျောင်းကြီးကို ငုံ့ခတ်ရန်ပင် တစ်ချက်

တစ်ချက် ကြိုးစားကြ၏။ သို့သော် တစ်ယောက်ဖက် နီးပါးရှိသော သူတို့၏ လည်ပင်းကြိုးတွေက ခံနေသဖြင့် မြေပြင်တွင် လူးလို့မ့်မှောက်ခုံနှင့် လိမ့်ပါနေရ၏။

ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာ ကျွဲအုပ်ကြီးကို မိကျောင်းနှင့် လွတ်သွားအောင် ပထမဦးဆုံး မနည်းကြိုးစား၍ ဝိုင်းမောင်းထုတ်ကြရသည်။ သို့သော် ကျားနှင့်အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ဖူးထားသော ကျွဲအုပ်ကြီးမှာ တည့ . . . ည့ . . . အော်မြည် ခေါင်းမောကာ မိကျောင်းရဲနားတွင် ဝင့်နေကြသေး၏။ ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို မိကျောင်းတစ်ချက် အကိုက်ခံထားရသော ကျွဲမကလေးမှာမူ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ကျွဲအုပ်နားတွင် မရပ်နိုင်ရပ်နိုင် ရပ်နေရှာသည်။

ကျွဲများ၏ ခြေထောက်များကြားထဲက လွတ်လာသော မိကျောင်းရဲသည် ချောင်းရှိရာ ရေရှိရာ လတာသောင်ပြင်ဘက် တွားဆင်းရန် လှုပ်ရှားလာ၏။ သို့သော် ကျွဲအကောင် သုံးဆယ်ကျော် အနင်းခံထားရသော မိကျောင်းရဲ၏ ခြေလက်တို့မှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုပင် သူ မသယ်နိုင်တော့။ အမြီးကြီးမှာလည်း မြောက်၍ ယမ်းလှုပ်၍ မရဘဲ တန်းတန်းကြီးဖြစ်နေ၏။

“တို့မုဆိုး ညီအစ်ကိုတွေကို တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ မိကျောင်း၊ အင်း . . . ဒင်း ဒီတစ်ခါတော့ သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

လူတွေရှိရာဘက် ခေါင်းလှည့်ကြည့်နေသော မိကျောင်းရဲကို ထော်လေးက သန္ဓတ်လုံကြီးနှင့် ထိုးသတ်ရန် လုပ်လိုက်စဉ် ဦးဘာမျိုးက ရုတ်ချည်း ဝင်တားလိုက်ရ၏။

“ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင် သောက်ရမ်းမလုပ်ပါနဲ့ကွ၊ မင်း သန္ဓတ်လုံသွားကြီး တစ်ချောင်းဆို မိကျောင်းရေအိတ်တစ်လုံးစာ စုတ်ပါ သွားနိုင်တယ်။ ခု မိကျောင်းသားရေက မြို့ကြီးပြကြီးမှာ သိပ်ဈေးကောင်း နေတယ်တဲ့။ မင်း အသာနေ၊ ဒီကောင်ကြီး ကျွဲတွေနင်းထားလို့ ချောင်းထဲ ရောက်အောင် ဆင်းမပြေးနိုင်တော့ပါဘူး၊ ငါ ကြိုးကွင်းနဲ့ အရှင် ဖမ်းထား လိုက်မယ်”

ဦးဘာမျိုးမှာ ပြေးလည်းပြေး၊ ပစ်လည်း ပစ်နှင့် မိကျောင်းရဲကြီး၏

ထောင်ထနေသော ခေါင်းပိုင်းပေါ် ကွင်းလျှောကြိုးတစ်ပင် လှမ်းပစ် လိုက်၏။ ရေရှိရာချောင်းဘက် တွားဆင်းလာသော မိကျောင်းရဲ၏ လက် နှစ်ဖက်က ကွင်းလျှောထဲ ချက်ချင်း ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါ မိကျောင်းရဲမှာ ကျောကွင်းထဲ မိပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ ၊

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွဲရှင်ဦးတင်အောင်နှင့် အားကောင်းမောင်းသန် ရွာသား နှစ်ဆယ်ကျော်တို့သည် ဦးဘာမိုးတို့ အနားကို ဓားလုံကိုယ်စီနှင့် ညာသံပေး အော်ဟစ်ကာ ရောက်လာကြသည်။ ဤသည်ကို ထော်ကြီးက အသံဩဩကြီးနှင့်။

“ဟို ဟို မလုပ်ကြနဲ့၊ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ခုမှတော့ ခင်ဗျားတို့ လုပ်စရာ လည်း မလိုတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ပြောတော့ ဒီမိကျောင်းဟာ ခေါင်း သုံးတောင်နဲ့ လူယောင်တောင်ဆောင်နိုင်တဲ့ နတ်မိကျောင်းကြီးဆိုဗျ။ ခု ကျုပ်တို့မုဆိုးညီအစ်ကိုတွေက လှံတစ်ချက် မြှားတစ်စင်းမသုံးဘဲ အရှင် လတ်လတ်ကို ဖမ်းပြထားပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ နတ်မိကျောင်းကို ခုလို အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းပြချင်လို့လည်း ကျုပ်တို့ ညီအစ်ကိုတွေက အချိန်ကြာကြာယူပြီး ကြိုးစားခဲ့ကြရတာဗျာ။ ကဲ ခုတော့ မြင်ကြတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ထော်ကြီး၏ အကြားစကားကို ရွာသားကြီးတွေမှာ အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်သွားကြသော်လည်း အကြောင်းသိသူ ဦးဘာမိုးနှင့် ထော်လေးတို့ကမူ ခေါင်းငုံ့၍သာ ရှက်ပြုံးပြုံးနေကြလေသည်။

ကျင်းထပ်ဖွတ်

ကျင်းထပ်ဖွတ်

“အဖေ”

“အဖေ”

ဝါဆိုဝါခေါင် မိုးတစ်မိမိနှင့် ကွေးအိပ်ကောင်းနေသော ရွာ
မုဆိုးကြီး ဦးဘာမျိုးကို သူ့သားကြီး ဘာမိုးက လှုပ်နှိုး၏။

“ဘာလဲ သား”

“တစ်ညလုံး ဖွတ်ကိုက်မိုးရွာနေတာ အဖေ မကြားဘူးလား၊
ဒီနေ့ ဖွတ်ဥရွာသွားရင် သားတို့ကို ခေါ်မယ်ဆို ထတော့လေ အဖေ”

“အိမ်း... ဟုတ်သားပဲ”

ဟု ဆိုကာ ဦးဘာမျိုး မထချင် ထချင်နှင့် ထထိုင်လိုက်၏။

အပြင်ကို မျက်လုံးတစ်ချက် စွေကြည့်လိုက်သည်။ မိုးတဖွဲဖွဲ
ရွာနေ၏။ ဤလိုမိုးမျိုးကို ‘ဖွတ်ကိုက်မိုး’ ဟု မုဆိုးများက သင်္ကေတ
ထားကြသည်။

သူ့သားနှစ်ယောက်သည် မုဆိုးသားပီပီ ဝီရိယရှိကြသည်။
ဤသည်ကို ဦးဘာမျိုး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားသည်။

“သွားမယ် မဟုတ်လား အဖေ”

အင်းမလုပ်၊ အေးမလုပ်၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသေးသော သူ့အဖေကို သားငယ်ကလည်း အားမလိုအားမရ ထပ်မေး၏။

“သွားကြတာပေါ့ သားရယ်”

ဟု ပြောကာ ဤတစ်ခါတော့ ဦးဘာမျိုး ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သားအဖသုံးယောက် စားသောက်ထုပ်ယူသွားရန် ထမင်းနှင့် ဟင်းတို့ကိုလည်း ဦးဘာမျိုးမိန်းမမှာ သူ့သားနှစ်ယောက်နည်းတူ မုဆိုးမိန်းမပီပီ ဝီရိယရှိပြီးသားဖြစ်သည်။

ရွာမုဆိုးကြီး ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသုံးယောက်သည် ဖွတ်ဥတူးရန် တန်ဆာပလာအပြည့်အစုံနှင့် မြရာတောင်ကျောဘက် ထွက်လာကြလေသည်။

တောင်အလုံး

စာကုံးလို့ကုန်ခဲ့ပြီ။

တစ်ခုသာကြွင်းတော့

ဖွတ်မင်းပျော်စံတဲ့

မြေနက်သန် သည်တောင်ပို့ဆီက

မှိုင်းညိုညိုရည်။

ရန်တည်တည်

မထိဘူးဘယ်သို့။

လိုဏ်စမုတ်ကယ်နှင့်

ကတုတ်မြေခဲလို့ရယ်

ဖွတ်စံတဲ့မြို့။

(ဖိုးသူတော်ဦးမင်း)

ဖွတ်ကို ဦးဘာမျိုးတို့မုဆိုးများက လေးမျိုးလေးစားခဲ့ခြား သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ထိုလေးမျိုးမှာ ဖွတ်ကျား၊ ဖွတ်ကျည်၊ ရုံးဖွတ်နှင့် ဖွတ်နီတို့ဖြစ်သည်။ ဖွတ်ကျားသည် ဖွတ်များထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ပိဿာ ၂၀ ထိပင် ရှိတတ်သည်။

အသက် ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်အရွယ် ရောက်လာသောဖွတ်မများ

သည် ကဆုန်၊ နယုန်လတွင် ဖိုသံမသံပေး၍ မြေပေါ်တွင် မိတ်လိုက် တတ်ကြ၏။ မိတ်လိုက်ပြီးတော့ ဖွတ်မများသည် ဝါဆို၊ ဝါခေါင်လ၌ ဥ ဥကြ၏။

ဖွတ်မများ ဥ ဥကြသောနေရာမှာ 'ခြမ်း' ရှိသော ခြေတောင်ပို့ ကြီးတွင် ဖြစ်သည်။ ခြေတောင်ပို့တိုင်းတွင် ခြေရှိကြ။ ဤသည်ကိုလည်း ဖွတ်လိုက်နေကြ မုဆိုးများမှ သိကြသည်။ သာမန်လူများအနေဖြင့် ခြေ တောင်ပို့ကို တွေ့သော်လည်း ခြမ်းရှိမရှိ ဖွတ်ဥရှိမရှိကိုသိရန် မလွယ်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖွတ်ထွက်ပြေးမှ တောင်ပို့မှန်းသိကြရမည် ဖြစ်သည်။

ခြေတောင်ပို့တိုင်းတွင် ဖွတ်များ ဥ မဥကြသလို၊ ဖွတ်တိုင်းလည်း ခြေတောင်ပို့တိုင်းတွင် ဥ ဥကြလေ့မရှိပေ။ ဖွတ်လေးမျိုးထဲတွင် ဖွတ်ကျားနှင့် ဖွတ်ကျည်တို့မှာ မြေကြီးဖုံးအုပ်ထားသော သစ်ဆွေးခေါင်းများ၊ ကလိုဏ် များ၊ မီးလောင်ထားသော သစ်ခေါင်းများနှင့် ခြေတောင်ပို့ နဂါးများထဲ တွင်သာ ဥကြသည်။ 'ခြေတောင်ပို့နဂါး' ဟု ခေါ်ခြင်းမှာ အဖု၊ အထစ် အချွန်အတက်တွေ ရှိသည်ကို တင်စား၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရုံးဖွတ်နှင့် ဖွတ်နီများမှာမူ သစ်ခေါင်းများနှင့် ခြေတောင်ပို့နဂါး တို့တွင် ဥလေ့ဥထမရှိကြဘဲ ခြမ်းရှိသော ခြေတောင်ပို့ကတုံး၌သာ ဥလေ့ ရှိကြသည်။ ခြေတောင်ပို့ကတုံးမှာ အချွန်အတက်မရှိဘဲ မုန့်စိမ်းပေါင်းကဲ့သို့ လုံးလုံးချောချော ခြေတောင်ပို့များကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရုံးဖွတ်နှင့် ဖွတ်နီတို့ ဥ ဥလေ့ရှိကြသော ခြမ်းနေရာတောင်ပို့၏ အတွင်းအစိတ်အပိုင်းမှာ အလွန်ထူးထွေဆန်းပြားလှသည်။ ခြမ်းရှိသော တောင်ပို့၏ အတွင်းကလိုဏ်ခေါင်းအလယ်ဗဟိုတည့်တည့်တွင် ကျောက်ပျဉ် အပိုင်းအဝန်းကဲ့သို့ ခပ်မို့မို့ သီးခြားတစ်နေရာရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် သာမန်ခြေကောင်များထက် အဆ ၁၅-၂၀ ခန့် ရှိသော ခြမ်းကြီး စံမြန်း နေလေသည်။

လက်မခန့်ရှိသော ခြမ်းကြီး၏ပတ်ပတ်လည်က လိုဏ်ခေါင်း အတွင်းတွင် ပျားသလက်အိမ်ကဲ့သို့သော ခြခက်များ ဝိုင်းရံနေသည်။ ထိုခြခက်တွင် ခြသံများရှိသည်။ ခြသံကို အဂ္ဂိရတ်သမားများ ဖိုထိုးတတ် ကြသည်။ သေးငယ်သော ခြသံအမှုန်အမွှားလေးများကို ပုလင်းထဲထည့်

လှုပ်လျှင် ခြမြည်သံကဲ့သို့သော အသံတစ်မျိုး ထွက်တတ်သည်။ ဤသည်ကို ခြသံ စစ်သည်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ခြမင်း၏အပေါ်တည့်တည့်တွင် အပေါက်ငယ် သုံးလေးပေါက်ရှိ၏။ ထိုအပေါက်မှ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော မြေစေးအဆီအနှစ်၊ အစားအစာများကို တခြားခြများက ခြမင်းကြီးအား ချပေးကြသည်။

အကယ်၍ ခြမင်းကြီးသည် အန္တရာယ်ဟစ်စုံတစ်ခုကြောင့် သေဆုံးသွားလျှင် ထိုခြတောင်ပို့ကတုံးကို 'တောင်ပို့ကန်း' ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုခြတောင်ပို့ကန်းတွင် ဖွတ်မများလည်း ဝင်ဥလေ့ မရှိ ကြပေ။

ခြမင်းမရှိသော ခြတောင်ပို့အကန်းထဲတွင် ဖွတ်မများ ဝင်မဉ္ဇ ကြခြင်းမှာ ခြမင်းမရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အပူချိန်လျော့နည်းသွား၍ ဖြစ်သည်။ ခြမင်းရှိနေလျှင် ခြမင်း၏ အပူရှိန်နှင့် ဖွတ်ကလေးများ ပေါက်လာကြမည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

အမှန်မှာ ခြတောင်ပို့အကန်းထဲ၌ ခြမင်း မရှိသလို တခြား ခြများလည်း မရှိသောအခါ ထို ခြတောင်ပို့တွင် ဥဥထားသော်လည်း ဖွတ်ကလေးများ ပေါက်လာလျှင် အစာအာဟာရပြတ်လပ်၍ သေကြေ ပျက်စီးကြမည်။ ဤသည်ကို ဖွတ်မကြီးက ဇာတိစိတ်ဖြင့် ကြိုသိထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြမင်းကြီး၏ အပူရှိန်ကြောင့် ဖွတ်ကလေးများ ပေါက်လာကြ သည်ဟု ဆိုခြင်းမှာလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေမည်။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးမှာ မဟာပထဝီမြေထုကြီး၏ အပူငွေ့ကြောင့်သာ ဖွတ်ကလေးများ ပေါက်ဖွားလာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ခြတောင်ပို့မြေကျင်းထဲရှိ ဥခွံမှ ပေါက်ဖွားလာသော ဖွတ်ကလေး များသည် အသင့်တွေ့ရသော ခြကောင်ကလေးများကို စားသောက်ပြီး ရှင်သန်လာကြသည်။ ထို့နောက်မှာ ခြတောင်ပို့ကျင်းကို ကိုက်ဖောက်ပြီး အပြင်လောကသို့ ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကဆုန်၊ နယုန်လတွင် မိတ်လိုက်ပြီးသော ဖွတ်မများသည် ဝါဆို လဆန်းမှ ဝါခေါင်လကုန်ထိ ဥ ဥတတ်ကြသည်။ မိတ်လိုက်ပြီးသော

ဖွတ်မအား ဖွတ်ထီးကြီးသည် ဥ ဥရန် သူ ရွေးချယ်ထားသော ခြတောင်ပို့ကတုံးသို့ ခေါ်လာ၏။ ခြတောင်ပို့ခြေရင်းဘေးတွင် သုံးလေးလက်မ အနက်ခန့်မြေကို လက်သည်းနှင့်ကုတ်ခြစ်ပြီး ဥကျင်းပြုသည်။ ဤသည်ကို ဖွတ်လိုက်မုဆိုးများက 'ကျင်းစမ်း' သည်ဟု ခေါ်ကြသည်။

ထိုသို့ ဖွတ်ထီးက ဥကျင်းပြုထားပြီးနောက် ဖွတ်မသည် မကြာခဏ ထိုကျင်းစမ်းထားသောနေရာသို့လာပြီး တွင်းနက်အောင် တူးယက်သည်။ အတွင်းလိုက်ခေါင်းသို့ ပေါက်လုနီးပါးထိ ကုတ်ခြစ်တူးဖော်ပြီးသောအခါ ဖွတ်မသည် နောက်ထပ်မတူးတော့ဘဲ ထားသည်။ ဥ ဥရန်နေ့သို့ ရောက်မှသာလျှင် ထိုအပေါက်အား လိုက်ခေါင်းထဲထိ ပေါက်သွားအောင် ကိုက်တူးသည်။ ထို့နောက် လိုက်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်သည်။ လိုက်ခေါင်းအတွင်းရှိ ခြမင်းစံစားရာနေရာတစ်ဝိုက်တွင် တစ်နေ့တည်း တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် ၁၅ လုံးမှ ၂၀-၃၀ ထိ ဥများကို ဥချလိုက်သည်။

ဖွတ်မက ထိုသို့ဝင်ရောက်လာပြီး ဥနေချိန်တွင် ခြတောင်ပို့ကျင်းထဲရှိ ခြများသည် ဖွတ်မကို ဝိုင်းကိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဖွတ်မသည် ဥများကို တစ်ကြိမ်တည်း တစ်ခါတည်းနှင့် အပြီး ဥချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥချပြီးသော ဖွတ်မသည် အပြင်သို့ ချက်ချင်းထွက်လာ၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ကိုက်ခဲပါလာကြသော ခြကောင်ငယ်များကို ကျင်းပေါက်ဝရှိ မြေစိုင်းမြေခဲများနှင့် လူးလှိမ့်တိုက်ပွတ်ပစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို လိမ်တွန့်ခါလှုပ်၍လည်း ခြကောင်များ လွင့်စင်သွားအောင် လုပ်သည်။ ပြီးမှ သူ စောစောက ကုတ်ခြစ်ထားသော မြေစိုင်းမြေခဲများဖြင့် သာမန်ကာလျှံကာပိတ်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

ခြတောင်ပို့အတွင်းရှိ ဖွတ်မများသည် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ထိကပ်ဆင့်ထပ်နေကြသော်လည်း ခြကောင်များကမူ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ထိစပ်စေးကပ်မှုမရှိရလေအောင် မြေစေး၊ မြေခဲတို့နှင့် ခွဲခြားကာ အကာအရံလုပ်ပေးထားကြသည်။ တိုက်အိမ်ဆောက်ရာတွင် အုတ်ခဲတစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးကြား မဆလာကပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ခြကောင်များသည် အတွင်းထဲရှိ ဖွတ်မများကိုသာ မဟုတ်၊ ဖွတ်မကြီးထွက်သွားပြီး ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပိတ်ထားခဲ့သော ကျင်းပေါက်ဝ

ကိုလည်း နေ့ချင်းညချင်းပြီးအောင် အပြင်အပလေ လုံးဝမဝင်ရအောင် ရွံ့စေးတို့နှင့် အလုပ်ပိတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အတွေ့အကြုံနည်းပါးသော ဖွတ်ဥရှာသူများသည် ဤတောင်ပို့တွင် ဖွတ်ဥရိုမရိုကို ဧကန်ဧက မသိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးဘာမျိုးသည် မိုးတစ်စိမ့်စိမ့်ရွာနေသော မိုးထဲလေထဲ၌ပင် သားနှစ်ယောက်အား မြရာတောင်ကျောဘက် ဦးဆောင်ခေါ်လာသည်။ သားကြီးဘာမိုး ပခုံးပေါ်တွင် ဖွတ်ဥတူးရန် ပေါက်ပြားအတိုလေး တစ်လက်နှင့် သားငယ်ဘာတိုးကိုယ်ပေါ်တွင် ဖွတ်ဥထည့်ရန် လွယ်ပလောင်း တစ်လုံးပါသည်။ ပလောင်းထဲတွင် နေ့လည်စာစားရန် အင်ဖက်ဖြင့် ထုပ်ထားသော ထမင်းသုံးထုပ်လည်းပါ၏။

သူတို့သားအဖသည် ယခင်လေးငါးရက်က ဦးဘာမျိုး တွေ့ခဲ့ ရသော ဖွတ်ကိုက်ထားရာတောင်ပို့တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ အထင်မှာ ယခုလောက်ဆိုလျှင် ဖွတ်မတစ်ကောင်ကောင်သည် တောင်ပို့ထဲ ဝင်ဥထားပြီဟု ထင်ကြသည်။ သို့သော် ဖွတ်ကိုက်ရာမှာ မူလအတိုင်းပင် ရှိနေသေးသည်။

ဤမျှဆိုလျှင် ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖ သဘောပေါက်ပြီ။ ဤခြံ တောင်ပို့၌ ဥချမည့်ဖွတ်မသည် လာမဥသေး။ အချိန်မရောက်သေး။ ဥလာမချသေး။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် သူတွေ့ထားခဲ့သော ဖွတ်ကျင်း တစ်ခုသို့ သားဖသုံးယောက် ထွက်လာကြပြန်သည်။ နောက်လေးငါးရက် ကြာလျှင်တော့ ဤဖွတ်ကျင်းကို မလွဲမသွေ လာကြည့်ရပေဦးမည်။

ဖွတ်ဥမှာ ဖွတ်မကြီးဥချပြီး နှစ်ပတ်အတွင်း ယူလျှင် ယူ မယူမိဘဲ နှစ်ပတ်ကျော် သုံးပတ်ခန့် ကြာသွားလျှင် ချက်ချင်း ရင့်သွားပြီး ဖွတ်ဥထဲ သွေးခြည်တန်းသွားတတ်၏။ ဖွတ်ဥ၌ သွေးခြည်တန်းသွားလျှင် စား မကောင်းတော့။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖွတ်ဥရှာသူ ဖွတ်မုဆိုးများသည် သူတို့ တွေ့ထားသော ဖွတ်ကျင်းများကို သုံးရက်တစ်ခါ လေးရက်တစ်ခါ လာလာ ကြည့်နေကြရခြင်းဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့် ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖသည် နောက်ထပ် ဖွတ်ကျင်း
ခြံတောင်ပို့ကတုံးတစ်ခုနား ရောက်လာကြပြန်သည်။ ဤခြံတောင်ပို့
ဖွတ်ကျင်းကို ဦးဘာမျိုး တွေ့ထားခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ခန့်ပင်ရှိပြီ။ နှစ်စဉ်
နှစ်တိုင်း ဤကျင်းရှိ ဖွတ်မကြီးသည် အလုံး ၂၀ အောက်မကျခဲ့။ ၂၀
ကျော်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤကျင်းမှ ဖွတ်မကြီး ဥမဉကို
ဦးဘာမျိုး လေ့လာကြည့်သည်။

ဖွတ်မ ပိတ်ဆို့ထားခဲ့သော ကျင်းပေါက်ကို ဖွတ်မုဆိုးများက
သုံးမျိုးသုံးစားခွဲခြားထားကြသည်။ ဤသည်မှာ တောင်ပို့တွင်းရှိ ခြံကောင်
ပမာဏ အနည်းအများပေါ်မူတည်သည်။ ဥချပြီးသော ဖွတ်မများသည်
သူတို့ထွက်သွားရာ ကျင်းပေါက်ကို လေမဝင်နိုင်အောင် သေသေသပ်သပ်
ပိတ်သွားခြင်းမရှိကြ။ သာမန်လျှံကာသာ ယက်ဖို့ထားခဲ့ကြသည်။ ကျင်းထဲ
လေမဝင်အောင် အလုပ်ပိတ်ရသော အလုပ်မှာ ခြံတောင်ပို့ကျင်းထဲရှိ
ခြံများ၏ တာဝန်သာ။

ထို့ကြောင့် ခြံတောင်ပို့အတွင်းထဲ၌ ခြံကောင်များလျှင် အင်အား
များသဖြင့် ကျင်းပေါက်ပိတ်ရာ၌ မြေစေးရွံ့စေးတွေမှာ မူလခြံတောင်ပို့
မြေပြင်ထက် မို့မောက်စူထွက်နေတတ်သည်။ ဤသည်ကို 'နွားလပို့' ဟု
ခေါ်သည်။ ခြံကောင်နည်း၍ ကျင်းပေါက်ပိတ်ရာတွင် ချိုင့်ခွက်နေလျှင်
'ရေကန်သာ' ဟု ခေါ်၏။ ခြံကောင်မနည်းမများရှိသဖြင့် မူလမြေနှင့်
ညီမျှနေလျှင် 'ဆီဘူးဆို့' ဟု ခေါ်ကြသည်။

ဖွတ်မတစ်ကောင်သည် မသေမချင်း မိမိ ပထမဥသောခြံတောင်ပို့
ကတုံးထဲတွင် နှစ်စဉ် တစ်နှစ် တစ်လုံးတိုးနှုန်းဖြင့် သေတပန်သက်တဆုံး
ဥသွားတတ်ကြသည်။ ထိုသို့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း လာလာဥချတတ်သဖြင့်လည်း
ဖွတ်မုဆိုးများမှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ထိုဖွတ်မ၏ဥကို ရရှိနေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဖွတ်မုဆိုးများသည် ဖွတ်ဥကျင်းအား မိမိ၏ဆွေမျိုး
သားချင်းများမှအပ တခြားလူများကို ပြသပေးခြင်း မရှိကြ။ ဖွတ်ဥကျင်း၏
တည်နေပုံအနေအထားနှင့် သင်္ကေတအမှတ်အသားများကို လျှို့ဝှက်ထား
တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သာမန်လူများအနေမှာ ဖွတ်တစ်ကောင်

ကောင်ကိုသာ အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ရှိ သတ်ဖြတ်ရနိုင်သော်လည်း ဖွတ်ဥတစ်ကျင်းရဖို့မှာ မလွယ်ကူလှပေ။

ယခု ဦးဘာမိုး ဦးဆောင်ပြီး သားအဖသုံးယောက်ဖွတ်ကျင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်ရှာကြည့်နိုင်ကြခြင်းမှာ ယခင်ယခင်နှစ်များက ဦးဘာမိုး ရှာထားတွေ့ထား၍သာ ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ဖွတ်ကျင်း ရှိသော ခြံတောင်ပိုတစ်လုံး တွေ့ဖို့အရေးမှာ ရက်ပေါင်းလပေါင်းများစွာပင် ရှာကြရပေလိမ့်မည်။

ဦးဘာမိုးသည် သူ့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရနေကျ ယူနေကျ ဖွတ်ကျင်း ခြံတောင်ပိုရင်းကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ခြံတောင်ပို ရင်းတွင် ကျစ်စာခဲများ ပြန့်ကြဲနေ၏။ မိုးရွာထား၍ မြေပျော့ချိန်တွင် ဖွတ်မကြီးကုတ်ခြစ်ထားသော ကျစ်စာခဲများဖြစ်၏။ သို့သော် ကျစ်စာ ခဲတွေ၊ ကုတ်ခြစ်ထားသော မြေစာခဲတွေမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ခါတိုင်းနှစ်တွေထက် များပြားနေသည်ကိုတော့ ဦးဘာမိုး လုံးဝ သတိမထားမိ။ ဖွတ်ဥရှာ အသင်သာ ရှိကြသေးသော သား နှစ်ယောက်အား ဖွတ်ကျင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် ဗဟုသုတများကိုသာ စိတ်စောစွာ ပြောပြနေမိသည်။

“ဖွတ်ဥတူးရာ ဖော်ရာမှာ လက်အချိန်အဆမှန်ဖို့ သိပ်အရေး ကြီးတယ်။ လက်အချိန်အဆမှန်ရင် ဖွတ်ဥတွေကွဲသွားတတ်သလို ခြမ်းကြီး စံပျော်နေတဲ့မြေမွေ့ရာ ကမ္ဘာလားခွက်၊ ကျောက်ပျဉ်ကိုတိုးမိလို့ ခြမ်းကြီး သေသွားမှာလည်း စိုးရတယ်။ ခြမ်းကြီးသေသွားရင် တခြား ခြံတွေလည်း မနေကြတော့ဘူး။ ခြံတွေမရှိတော့ ဖွတ်မတွေ့ကလည်း လာမဥကြတော့ဘူး။ အဲဒါကို ‘ကျင်းကန်း’ တယ်လို့ ခေါ်တယ်နော်၊ သားတို့ မှတ်ထားကြ”

အဖေ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်၊ ခြံတောင်ပိုကို ကြည့်လိုက် လုပ်နေကြသော ဘာဟိုးနှင့်ဘာမိုးတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ သူ့အဖေ စကားကို ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြသည်။

“ဒီမှာကြည့် အဖေ တူးပြမယ်”

ဟု ပြောကာ ဦးဘာမိုးသည် သားကြီးဘာဟိုးလက်ထဲက တူးရွင်း

ပြားကို ယူပြီး ခြင်္ဘောင်ပို့ရင်း ဖွတ်မကြီး ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်ကို ရှုပ်
တူးပြသည်။ လိုဏ်ပေါက်ထိပ်ရှိ မြေခြခက်တွေကို လက်နှင့်အသာဖဲ့ချ
သည်။ ခဏအတွင်းမှာ ဖြူညစ်ညစ်ဖွတ်ဥများ ပေါ်လာကြ၏။

“ကဲ သားငယ်က ခြင်္ဘေ့ မြေစေးမြေမာ မမံရသေးတဲ့ အပေါ်က
ဖွတ်ဥတွေကို ပလှိုင်းထဲထည့်။ သားကြီးက အဖေ လုပ်တာတွေကို
သေသေချာချာကြည့် မှတ်ထား၊ နောက်နှစ်နောင်ခါဆိုရင် ဒီကျင်းကို
အဖေ မလာတော့ဘူး၊ သားတို့ချည်း ဖွတ်ဥတူးလွတ်မယ်၊ ဖွတ်ကျင်း
ရှိရာနဲ့ ဖွတ်ဥတူးရာတွေကို မှတ်မိကြတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ် ဖေဖေ”

သားနှစ်ယောက်က ဖွတ်ဥကောက်၊ ခြခက်ဖဲ့ရင်း ပြိုင်တူ
ဖြေကြသည်။

“ဒီမြေစေးမံထားတဲ့ဥတွေက နည်းနည်းမာပြီး သေးပါလား
အဖေ”

သားကြီးဘာမိုးက ခြင်္ဘောင်သုံးလေးကောင်ပင် ကပ်ပါလာသော
မြေစေးမံ ဥတစ်လုံးကို ကောက်ယူ၍ ပြော၏။

သားကြီးပြောမှ ဦးဘာမျိုးလည်း သားငယ် ပလှိုင်းထဲက ဖွတ်ဥ
များနှင့် သားကြီးလက်ထဲက ဖွတ်ဥတစ်လုံးကို သတိထားကြည့်မိသွား
သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သားငယ်ဆီကလည်း စကားထွက်လာပြန်၏။

“အဖေ ဖွတ်ကျင်းတစ်ကျင်းမှာ ဥ ၂၀ အများဆုံးပဲဆို၊ ခု ဥ
ကောက်ကတည်းက ကျွန်တော် ရေထားတယ်။ ကျွန်တော့်ပလှိုင်းထဲမှာ
ဥ ၄၀ ကျော်ပြီ၊ နောက်ထပ်မြေစေးတွေမံထားတဲ့ ကျင်းထဲမှာလည်း
ဥတွေ ရှိနေသေးပါလား။”

ဤတစ်ခါတော့ ဦးဘာမျိုးပါးစပ်မှ ‘ဟယ်’ ခနဲ အသံ
ထွက်သွား၏။

ဦးဘာမျိုး တစ်သက်တာတွင် ဖွတ်ကျင်းတစ်ကျင်းထဲမှ ဤမျှ
များပြားသော ဖွတ်ဥများ တစ်ခါမျှမရဖူး။ ဥတစ်ကျင်းမှ အများဆုံး
ရလျှင် ၂၀ ကျော် ၃၀ ခန့်သာ။ ယခုမူ သားငယ်ဘာဟိုးပြောသလို
ပလှိုင်းထဲမှာလည်း မနည်း။ နောက်ထပ် မြေစေးတွေနှင့် မွမ်းမံထားသော

ဖွတ်ဥများကိုလည်း ကျင်းထဲတွင် တွေ့နေရသေး၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။
 မကြုံစဖူး ထူးလှသောအဖြစ်ကြောင့် မြွေဆိုးကင်းဆိုးများ၏
 ဥများဖြစ်နေရောလားဟု သားငယ်ပလိုင်ထဲက ဥများနှင့် ကျင်းထဲက
 ဥများကို ဦးဘာမျိုး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် အကဲခတ်ကြည့်၏။

ဖွတ်ဥမှ ဖွတ်ဥအစစ်။ မြွေဆိုးကင်းဆိုးများသည် ခြံတောင်ပို့
 ခေါင်းထဲမြေကို ဖောက်ဝင်ကာ ဥလေ့မရှိကြသလို အကယ်၍ မြွေဆိုး
 ကင်းဆိုးတစ်ကောင်သည် ဖွတ်မ ကပျက်ကချော်ပိတ်ထားခဲ့သော
 အပေါက်မှ ခြံတောင်ပို့ထဲဝင်ဥလျှင်လည်း ခြံများက လက်ခံကြမည်
 မဟုတ်ပေ။ မြွေဥကင်းဥများကို မြေစေး ရွံ့စေးများနှင့်လည်း မံပေး
 ကြမည်မဟုတ်။ အကယ်၍ မံပေးထားလျှင်လည်း ခြံခေါင်းမြေကျင်းထဲ
 ပိတ်မိနေသော မြွေကင်းများသည် အပြင်ကို ထွက်မလာနိုင်ဘဲ သေသွား
 ကြမည်သာ။

ဦးဘာမျိုး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် အတွေးခေါင်နေစဉ် ဝါရင့်
 ဖွတ်မုဆိုးကြီးများ ပြောပြဖူးသော ‘ကျင်းထပ်ဖွတ်’ အကြောင်း စိတ်က
 ရောက်သွား၏။ ထိုအခါ ဦးဘာမျိုးမှာ ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာအားရ
 ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟာ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါ ကျင်းထပ်ဖွတ်လို့ ခေါ်တယ် သားတို့
 ရယ်၊ ကျင်းတစ်ရာမှာ တစ်ကျင်းတွေ့ရခဲ့တယ်။ ငါ့သားတို့ ဒီနေ့ သိပ်
 ကံကောင်းသွားပြီ၊ အတိတ်နိမိတ်လည်း သိပ်ကောင်းတယ်၊ ငါ့သားများ
 ကြီးလာရင် အဖေထက်တော်တဲ့ မုဆိုးကျော်ကြီးတွေဖြစ်မယ့် အတိတ်
 နိမိတ်ပဲ၊ အဖေတစ်သက် ဒီလိုကျင်းထပ်ဖွတ်ကို မတွေ့ဖူးဘူး။ ဖွတ်မုဆိုး
 ကြီးတွေ ပြောကြတာပဲ ကြားဖူးတာ”

ဦးဘာမျိုး ပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဖွတ်မများ
 ခြံတောင်ပို့ခြေရင်းတွင် ကိုက်ဖောက်ကုတ်ခြစ်ထားသော ကျစ်စာခဲများ
 အဆမတန်များနေကတည်းက ကျင်းထပ်နေပြီဆိုတာသိသင့်သည်။
 သို့သော် ဦးဘာမျိုးမှာ ဖွတ်မုဆိုးသက်သက် မဟုတ်သဖြင့် စောစောက
 သတိမမူခဲ့ခြင်းသာ။

ကျင်းထပ်ဖွတ်ဖြစ်ရခြင်းမှာ ဖွတ်ထီးကြီးများသည် ဖွတ်မကြီး

များနှင့် မိတ်လိုက်ပြီးနောက် ဖွတ်မတမ်းမ၊ ဖွတ်မငယ်များနှင့်လည်း တစ်ခါထပ်ပြီး မိတ်လိုက်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ ဖွတ်မငယ်များမှာ ပထမ ဦးဆုံး ဥချရန် ကျင်းကို မရှာတတ်ကြသေး။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်မိတ်လိုက် ထားသော ဖွတ်ကြီးအနားကိုသာ တစ်ဖဝါးမကွာလိုက်ပြီး ဥကျင်းပြခိုင်း တတ်ကြသည်။

မတမ်း ဖွတ်မငယ်များက ဥကျင်းပြရန် ပူဆာလာသောအခါ ဖွတ်ထီးကြီးမှာ ခြံတောင်ပို့အသစ် လိုက်ရှာရသည်။ ခြံတောင်ပို့အသစ် ရှာမရသောအခါ ဖွတ်မငယ်များအား တွေ့ရာကြိုရာခြံတောင်ပို့ကို ဥကျင်းစမ်းပြထားခဲ့ကြသည်။

ဖွတ်ထီးကြီးများ ဥကျင်းပြထားခဲ့သော ခြံတောင်ပို့ထဲ၌သာ ဝင်ပြီး တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဥကြရာ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ကျင်း တစ်ကျင်းထဲ၌ ဖွတ်မနှစ်ကောင်သုံးကောင်ပင် ဝင်ဥတတ်ကြလေသည်။ ဤသည်ကို 'ကျင်းထပ်သည်' ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မှဆိုးလခိုင်း ဘဟိုးနှင့်
ကျားကြွတ်

မုဆိုးလမိုင်း ဘာဟိုးနှင့် ကျားကြုတ်

“သားလေး ဘာဟိုး၊ ဒီနေ့ တောထဲ လိုက်မသွားနဲ့နော်... ”
ခါတိုင်းနေ့တွေလိုပင် သူ့အဖေ သူ့အစ်ကိုတို့နှင့် တောထဲ
လိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသော ဘာဟိုးကို သူ့အမေက လှမ်းပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ”

“နင့်ဦးလေးသာမောင်က ဒီမနက် ငှက်ပျော့ခုတ်မလို့တဲ့၊ အဲဒါ
သွားကူလုပ်ပေးလိုက်ဦး”

“ဟာ... ငှက်ပျော့ခုတ်တာ ပျင်းစရာကြီး၊ ကျွန်တော် မသွား
ချင်ဘူး”

“ဟဲ့ ဟိုက တကူးတက ငါ့ကို မနေ့ညကပင် လာမှာထားတာ၊
မသွားလို့ကောင်းမလား၊ မိဘ ခွေးဖြစ်အောင် လုပ်နဲ့နော် ကောင်လေး၊
ငှက်ပျော့ခိုင်တွေ နင် ခုတ်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ဦးလေးက ခုတ်မှာပါ။
နင်က နင့်ဦးလေးခုတ်ပြီးသား ငှက်ပျော့ခိုင်တွေ ခြံစနား ရွှေ့ပေးရုံပဲဟာ”

“အမေက အစ်ကိုတော့ မလွတ်ဘူး”

“နင့်အစ်ကိုက နင့်ထက်အကြီး၊ နင့်အဖေအတွက် တောထဲ
အဖော်ရလို့ပေါ့၊ နင့်ဦးလေးကလည်း နင့်ပဲ လွတ်လိုက်လို့ မှာထားခဲ့လို့ဟဲ့”

“ဟာဗျာ၊ တောလယ်ရာမှာ ကျွန်တော်က အစ်ကိုထက်တောင် အဖော်ရသေးတယ်နော် အဖေ၊ အစ်ကိုက ခုထိ ဖက်မှုတ်၊ ဖက်စုပ်တောင် မကျွမ်းသေးတာ အစ်ကိုပဲ လွတ်လိုက်ပါဗျာ”

သူ့အမေကို ပြောမရမှန်းသိသဖြင့် သူ့အဖေဆီ ဘာဟိုးက စစ်ကူ တောင်းလိုက်၏။

သူ့အဖေ မုဆိုးကြီးက သားငယ်ဘာဟိုးကို ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်ပြီး အဆုံးအဖြတ်စကား ဆိုသည်။

“သားဦးလေးက သားကို ပိုချစ်လို့ တမင်ရွေးခေါ်တာ နေမှာပေါ့၊ ဒီနေ့ သားကောင်လည်း ပစ်ချင်မှ ပစ်ရမှာ၊ အဖေတို့ ထောင်ချောက် တွေလည်း ပြင်စရာ ရှိသေးတယ်ကွယ်၊ ဦးလေး ငှက်ပျောရောင်းပြီးရင် သားကို ပုဆိုးတွေဘာတွေ ဝယ်ပေးချင်တာလည်း ပါချင်ပါမှာပေါ့၊ ဟို နှစ်ကလည်း သားတို့ကို ဦးလေးက ပုဆိုးတစ်ယောက်တစ်ထည်စီ ဝယ်ပေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ သွားလိုက်ပါ သားရယ်၊ သားတို့ဦးလေးက သားသမီးမရှိတော့ သားတို့ကို သားသမီးအရင်းလို ချစ်ရှာပါတယ်ကွယ်”

သူ့အဖေကပါ သွားလုပ်ပေးလိုက်ပါဟု ဆိုသောအခါ ဘာဟိုးမှာ မငြင်းသာတော့။ မုဆိုးကြီး၏စကားတစ်ခွန်းသည် တရားသူကြီး တစ်ယောက်၏ အမိန့်ချသံကဲ့သို့ ခိုင်ကျည်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖေနှင့် သူ့အစ်ကိုတို့ တောတက်သွားကြသောအခါ ဘာဟိုးမှာလည်း စိတ်မပါ တပါနှင့် သူ့ဦးလေး အိမ်ရှိရာ ရွာထဲဘက်ဆင်းလာလေသည်။

သူ့ဦးလေးအိမ်ဘက် ဆင်းလာသော ဘာဟိုးနှင့် ရွာလယ်ပိုင်းမှ ဦးထွန်းခတို့ ရွာလယ်လမ်းတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံမိကြ၏။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း မုဆိုးလေးမဟုတ်လား”

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏နာမည်ကို ခွဲခွဲခြားခြားမမှတ်မိ သော ဦးထွန်းခက မသေမချာလေသံနှင့် မေးသည်။ ဘာဟိုး ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်၏။

“မင်းအဖေ မုဆိုးကြီးကော”

“တောဘက်သွားကြတယ် ဘကြီး”

“ဟင် အဲဒါမှ သောက်ဝွဲကွဲ”

ဦးထွန်းခ ငိုငင်ကျသွားသည်။

“ငါက မင်းအဖေကို အုပ်မိအောင်ဆိုပြီး စောစောထလာတာကွ၊ မင်းအဖေ တောတက်တာကလည်း ငါ့လခွေး စောလိုက်တာ၊ ငါ့မှာတော့ သောက်ဂွပဲဟေ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘကြီး”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ၊ ငါ့အိမ်ကို မနေ့ညကပင် မြို့က ကုလားကြီး ရဲဝန်ထောက်တို့အဖွဲ့ ရောက်နေကြတယ်။ တောင်ညိုဘက်မှာ တရားခံ သွားရှာမယ်ဆိုလားပဲ၊ ညက ငါ့အိမ်မှာ အိပ်ကြတယ်။ အသားမျိုးစုံ အစို့ အခြောက်နဲ့ ငါ ချက်ကျွေးတာ၊ ကောင်းကောင်းစား မသွားချင်ဘူးနဲ့ တူတယ်။ ခုတောထဲ သူ့ကိုယ်တိုင် အမဲပစ်သွားချင်လို့တဲ့ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ မင်းအဖေကလည်း နာမည်ကြီးဆိုတော့ ခု ငါ့ အခေါ် လွတ်လိုက်လို့”

“အဖေ တောတက်သွားတာ ကွမ်းနှစ်ယာ သုံးယာညက်တောင် ရှိသွားပြီ ဘကြီး”

“အေးလေကွာ၊ အဲဒါကြောင့် သောက်ဂွလို့ ပြောတာပေါ့ဟ၊ မင်းအဖေရှိရင်တော့ ချေတို့ဆတ်တို့ ပစ်ရမယ့်တစ်နေရာရာ ပို့ခိုင်းလိုက် ပြီးရော၊ ခုတော့ . . .”

“သူတို့က သားကောင်တွေကို ဘာနဲ့ပစ်မှာလဲ ဘကြီး”

“မြို့က ရဲဝန်ထောက်ပါဆို၊ သူတို့မှာ သေနတ်ပါတယ်၊ သေနတ်နဲ့ ပစ်မှာပေါ့ဟ”

ရဲဝန်ထောက်၊ သေနတ်နှင့် ပစ်မည်။ သေနတ်ပါသည်ဆိုသဖြင့် ဘာဟိုး တော်တော် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သားကောင်များကို သေနတ်နှင့် ပစ်ဖမ်းတာ သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး။ ယခု မြို့ကဆိုသော ရဲဝန်ထောက်တို့ အဖွဲ့နှင့် တောထဲလိုက်သွားလျှင် သားကောင်ကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ဖမ်းတာ မြင်ရတွေ့ရမည်။ ပြီးတော့ ညနေထိ တစ်နေ့လုံး သူဦးလေး ငှက်ပျောခြံ ထဲတွင် ငှက်ပျောခုတ်တာစောင့်၍လည်း သူ မနေချင်။ ထို့ကြောင့် ဘာဟိုးက လူတတ် သူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ဦးထွန်းခကို ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောချလိုက်၏။

“ဂျီတို့ဆတ်တို့ ပစ်ရမယ့်နေရာများ အဖေ လိုက်ပို့မှ မဟုတ်

ပါဘူး ဘကြီးရာ၊ ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်”

ဦးထွန်းခက ဒီကောင်လေး ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟူသော အကြည့်နှင့် ဘာဟိုးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဂျီတို့ဆတ်တို့ ပစ်ရမယ့်နေရာ မင်း တကယ်သိလို့လား”
ဟု မေး၏။

“သိတာပေါ့ ဘကြီးရာ၊ ကျွန်တော်က အဖေနဲ့လိုက်နေကျပါဗျ၊ ဒီနေ့တောင် ဦးလေးက ငှက်ပျောခုတ်ဖို့ ခေါ်ထားလို့၊ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် အဖေနဲ့ တောထဲလိုက်သွားဦးမလို့”

“ကဲ ငါ ပြောမယ်၊ မြို့ကရဲဝန်ထောက်ကြီးတို့အဖွဲ့ကို မင်းနဲ့ ထည့်လိုက်ပါပြီတဲ့၊ မင်းက ဘယ်တော့ခေါ်သွားမလဲ ပြော”

“ကညင်ချောင်း စမ်းပေါက်ဘက် ခေါ်သွားမှာပေါ့ဗျ... ”

ဦးထွန်းခမျက်နှာက ချက်ချင်း ဝင်းလက်သွားသည်။ ဘာဟိုးလေး ပြောသော ကညင်ချောင်းစမ်းပေါက်ဆိုသည်မှာ သားကောင်ကြီးငယ် ပေါကြောင်း၊ နတ်ကြီးကြောင်း၊ တောနက်ကျကြောင်း သူ့အဖေ မုဆိုးကြီးပြောသံကိုလည်း ဦးထွန်းခ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြားထားဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖေမုဆိုးကြီးကို မတွေ့သော်လည်း ဘာဟိုးလေးကို ခေါ်သွားလျှင်လည်း ဖြစ်ပြီဟု ဦးထွန်းခ တွေးလိုက်၏။

သို့သော် သားကောင်တစ်မည်မည်ကိုတော့ မုချပစ်ရမှ ရဲဝန်ထောက်ကြီးဆိုတွင် သူ မျက်နှာရမည်။ ရဲဝန်ထောက်ကြီးနှင့် သူတို့မှာ သတင်းပေး၊ သတင်းယူလုပ်ရာက ခင်မင်နေကြသူတွေဖြစ်သည်။ ယခု ရဲဝန်ထောက်၏ဆန္ဒကို သူ အတတ်နိုင်ဆုံးဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာဟိုးလေးကို သေချာအောင်ထပ်မေးရ၏။

“ကညင်ချောင်း စမ်းပေါက်ဘက်မှာ ဒီရာသီ သားကောင်ပစ်ရဖို့ သေချာပါမလားကွ၊ မုဆိုးလေးရာ”

ဦးထွန်းခက တလေးတစားမေးသည်ကို ဘဝင်ခိုက်သွားသော ဘာဟိုးလေးက...

“ဟာ ဘကြီးနှယ်၊ ကညင်ချောင်းဘက်စမ်းကိုသွားရင် ရာသီ မရွေး သားကောင်တွေ ပစ်ရတတ်ပါတယ်၊ တခြား ဆတ်တို့ ဝက်တို့

မပစ်ရတောင် ဂျီကတော့ သေချာပစ်ရမှာပဲ ဘကြီး”

“ဘယ်လိုအကြောင်းလဲကွ”

“ဒီရာသီ ဂျီမကြီးတွေ သားပေါက်စ ရာသီလေ ဘကြီး၊ တခြား အမဲကောင်တွေ ပစ်ရအောင် ဖက်စုပ်ဖက်မှုတ်လုပ်လိုက်ရင် ဂျီမကြီးတွေ ကိုတော့ ကျိန်းသေပစ်ရမှာပဲဗျ”

“အေး ဘကြီးက နားမလည်လို့ ဖက်စုပ်၊ ဖက်မှုတ်ဆိုတာ ဘာကို ခေါ်လဲ ဘကြီးကိုလည်း ပြောပြရှင်းပြပါဦး ငါတူရာ”

“ဖက်စုပ် ဖက်မှုတ်ဆိုတာ ဂျီငယ်လေးတွေ အော်တဲ့အသံနဲ့ တူအောင် ကျွန်တော်တို့က ဖက်ရွက်နှစ်ရွက်ကို တုတ်နဲ့ညှပ်ပြီး မှုတ်တာလေ၊ ကျွန်တော်တို့ မှုတ်တဲ့အသံကြားရင် ဂျီမကြီးတွေက အမေနဲ့ ကွဲနေတဲ့ ဂျီလေးတွေအော်နေတယ်ထင်ပြီး ပြေးလိုက်လာကြတာ၊ အဲဒီအခါမှာ ဂျီမကြီးတွေကို ကြိုက်သလိုပစ်ရောပဲ”

“ဟာ... မင်း ပြောတာ ဘကြီး သိပ်သဘောကျသွားပြီ တူမောင်ရာ၊ ကဲ ဒီလိုဆို မင်းကို ဝန်ထောက်ကြီးတို့အဖွဲ့နဲ့ ကညင်ချောင်း ဘက်ကို ထည့်လိုက်မယ်ကွာ၊ အခြေအနေအရ ဘကြီးလည်း ပါချင်ပါမယ်။ ဘယ်တော့သွားကြမလဲ”

“ဂျီပစ်ဖို့ဆိုရင် ညနေချမ်းမှာ ပိုကောင်းတာပေါ့ ဘကြီး၊ စမ်းပေါက်တစ်ခုခု စောင့်နေရင် ဂျီသာမကဘူး ရေသောက်ဆင်းလာတဲ့ တောဝက်တို့ ဆတ်တို့ကိုလည်း ပစ်ရနိုင်တယ်လေ”

“အေး၊ မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆို မင်းသွားသင့်တဲ့အချိန် ဘကြီးအိမ် လာခဲ့ကွာ၊ ဝန်ထောက်ကြီးနဲ့ ဘကြီးတို့ အိမ်ကပဲ စောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမေတို့လည်း ဘကြီးကိုယ်တိုင် သွားပြောထား ဦးနော်၊ ဒီတစ်မနက် ငှက်ပျော့ခုတ်ပြီး စားသောက်ပြီးရင် ကျွန်တော် ဘကြီးတို့အိမ် လာခဲ့မယ်”

“အေး အေး၊ ကောင်းပြီကွာ၊ မင်းအမေကိုသာမဟုတ်ဘူး၊ မြို့ဝန်ထောက်ကြီးတို့ပါ အကြောင်းစုံ ငါ ပြောထားလိုက်မယ်။ မင်း သွားသင့်တဲ့အချိန်သာ လာခဲ့၊ ငှက်ပျော့ခုတ်မှာက သာမောင့်ခြံလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး”

“အေး အေး၊ မနက် ငှက်ပျော့ခုတ်ရတာ ပင်ပန်းလို့ စားသောက် ပြီးရင် အိပ်လည်းပျော်မနေနဲ့ဦးကွနော်”

“စိတ်ချမှာ ဘကြီး၊ ငှက်ပျော့က ဦးလေး ခုတ်မှာပါ”

“အေး အေး ဒါဆို ဘကြီးသွားမယ်ကွနော်၊ မင်းသာ ဆက်ဆက် လာခဲ့” ဟု ပြောပြီး ဦးထွန်းခက ဘာဟိုး၏အမေကို ပြောရန် ရှေ့ဆက် ထွက်သွားသည်။ ဘာဟိုးလည်း တောလိုက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် အပျော်ကြီး ပျော်ကာ သူ့ဦးလေးအိမ်ဘက် ဆက်ထွက်လာလေ၏။

“မုဆိုးတစ်ယောက် ခေါ်လာမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က လူကြီး မှတ်တယ်၊ ခုတော့ ကလေးလေးတစ်ယောက်ပါလားဟင် ဦးထွန်းခ၊ ဒီကလေးနဲ့ ကျုပ်တို့ တောပစ်သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

ဘာဟိုးကို မြင်သောအခါ ကုလားဝန်ထောက်ကြီးမှာ ကုလားသံ ဝဲဝဲနှင့် ဦးထွန်းခကို မယုံသင်္ကာမေး၏။

“ဖြစ်ပါတယ် ဝန်ထောက်ကြီး၊ ဒီကောင်လေးက ဦးဘာမျိုး သားပါ၊ ဦးဘာမျိုးနဲ့ အမဲပစ်လည်း လိုက်နေကျပါ။ ခု ဝန်ထောက်ကြီးတို့ သွားပစ်ကြမယ့် ကညင်စမ်းပေါက်က သူ့အဖေနဲ့သူ ရောက်နေကျ နေရာပါ။ ဒါကြောင့် အနည်းဆုံး ဂျီတော့ ပစ်ရမှာပဲလို့ တာဝန်ခံလို့ ခေါ်ခဲ့ရတာပါ”

ကုလားဝန်ထောက်ကြီးက ဘာဟိုးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ မေး၏။

“လူလေးက ဂျီတွေလာအောင်လည်း မြည်ပြီး ခေါ်တတ်တယ် ဆိုတာ ဟုတ်လား”

ဘာဟိုးက ဝန်ထောက်ကြီးအမေးကို ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဦးထွန်းခက ထောက်ခံစကား ဝင်ပြောသည်။

“ဒီကလေးက မုဆိုးသား၊ ဝန်ထောက်မင်း ဒီကောင်လေး ဖက်စုပ်၊ ဖက်မှုတ်ခေါ်ရင် ဂျီတို့ဆတ်တို့မပြောနဲ့ ကျားတွေ ဆင်တွေတောင် လာတယ်လို့ ပြောကြတဲ့ ကလေးပါ ခင်ဗျာ”

“အား ကျားတွေ ဆင်တွေတော့ မခေါ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဟဲ. . . ဟဲ ကျုပ်တို့ ဂျီတွေ ဆတ်တွေလောက် ပစ်ရအောင် ခေါ်ပေးပါနော် ကလေး”
ဘာဟိုးမှာ ခေါင်းညိတ်ရပြန်၏။

“ကဲ. . . ဒါဆို သွားကြစို့” ဟု ဝန်ထောက်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ သူ့တပည့်ရဲသားနှစ်ယောက်မှာ ချက်ချင်းမတ်တတ်ထရပ်ကြသည်။

ဧည့်သည် ရဲသားကြီးတွေရှေ့ စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောရဲသေးသော ဘာဟိုးက “ဘကြီးကော မလိုက်ဘူးလား” ဟု ဦးထွန်းခကို မေးလိုက်သည်။

“ဘကြီးတော့ မလိုက်တော့ဘူး မောင်ရာ၊ ဒီကဝန်ထောက်ကြီးတို့ အတွက် ညနေစာလည်း စီစဉ်စရာရှိသေးလို့”

“ဦးထွန်းခ ကြက်တွေဘာတွေတော့ သတ်မချက်ထားနဲ့ဦးနော်၊ ဒီနေ့ည ကျုပ်ပစ်လာတဲ့ ဂျီသားဆတ်သားနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ပြန်ပြီး ဧည့်ခံပါရစေ ဟဲ ဟဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဦးထွန်းခက ဝန်ထောက်ကြီးကို ရိုရိုသေသေပြောလိုက်သည်။

ရဲဝန်ထောက်ကြီးနှင့် သူ့တပည့် ရဲသားနှစ်ယောက်ကို ဘာဟိုးက ကညင်ချောင်းစမ်းပေါက်တောထဲခေါ်လာသည်။ ခရီးမှာ တစ်ကွင်းဖြတ်၊ တစ်တောဆင်း၊ တစ်တောင်တက်ဖြစ်သော်လည်း တစ်နာရီခန့်အကြာမှာ ကညင်ချောင်း စမ်းပေါက်နား ရောက်လာကြသည်။ ဦးထွန်းခအိမ်တွင် ဘာဟိုးကိုစတွေ့တုန်းက ကလေးတစ်ယောက်ပဲဟု အထင်သေးချင်နေသော ဝန်ထောက်ကြီးတို့အဖွဲ့မှာ ယခု ဘာဟိုး၏ခြေလှမ်းကိုပင် မနည်းမီအောင်လိုက်ယူကြသောအခါ ဘာဟိုးကို အထင်ကြီးလာကြသည်။ “ဒီကလေးအော်မြည်ရင် ဂျီတွေ ဆတ်တွေ လာတတ်ပါတယ်” ဆိုသော ဦးထွန်းခ၏ စကားကိုလည်း အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သွားကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘာဟိုးစကားအတိုင်းပင် နေရာယူကြသည်။

ရဲဝန်ထောက်ကုလားကြီးမှာ ခြောက်လုံးပြူးတကားကားနှင့်ဖြစ်ရာ သူနေရာယူပြီးမှ တောပစ်သေနတ်ကို သူ့တပည့် ရဲသားကြီးဆီက လှမ်းယူ၏။ ထိုရဲသားကြီးမှာ ဦးထွန်းခပေးလိုက်သော လှံတစ်ချောင်းနှင့်

အတူ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ကွယ်ကာ နေရာယူထားသည်။ ရိုင်ဖယ်
သေနတ်တစ်လက်နှင့် နောက်ရဲသားတစ်ယောက်ကမူ သူ့ဆရာ
ဝန်ထောက်ကြီး၏ အောက်ဘက် စမ်းရေအိုင်နား ဆင်းသွားပြီး နေရာ
ယူ၏။

ဘာဟိုးမှာ တောကျွမ်းကျင်ပြီးသား မုဆိုးလေးပီပီ သူ၏ လုံခြုံရာ
အတွက် စမ်းပေါက်ဘေးနားရှိ ကျောက်ဖျာအောက်တစ်ခုသို့ ကုန်းဝင်
သွားသည်။ အားလုံးမှာ စမ်းပေါက်နား ရေသောက်ရန် ဆင်းလာသော
သားကောင်များကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်လျက် ရှိနေကြသည်။

“ရွှိ . . .”

“ရွှိ . . .”

ခဏအကြာမှာပင် ကမ်းပါးကျောက်ဖျာအောက်ရှိ ဘာဟိုးဆီက
ဖက်စုပ် ဖက်မှုတ်သံ ပေါ်လာသည်။ ဘာဟိုး၏ ဖက်မှုတ်သံမှာ မိခင်နှင့်
ကွဲနေသော (ဂျီ) ချေငယ်တစ်ကောင်၏ တမ်းတမ်းတတ အော်မြည်သံနှင့်
ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်နေသည်။ ဘာဟိုး၏ ဂျီငယ်မြည်သံကြောင့် ကုလား
ဝန်ထောက်ကြီးနှစ်ယောက်တို့မှာ ဂျီမကြီးများ ပြေးလာသံနှင့်
တောတိရစ္ဆာန်များ ရေသောက်ဆင်းလာသံတို့ကို နားစွင့်မျက်စိဖွင့်လျက်
ရှိနေကြသည်။

“ရွှိ . . .”

“ရွှိ . . .”

ဘာဟိုး၏ ချွဲကလေး အော်မြည်သံမှာ ပို၍ ပီပြင်လာသည်။
ဝန်ထောက်ကုလားကြီးနှင့် သူတပည့်နှစ်ယောက်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်
စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော် ဘာဟိုးပြောသော စမ်းပေါက်နား
ကိုကား ဂျီကိုမဆိုထားနှင့် ဘယ်တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်တမြည်းမှ
ပေါ်မလာသေး။ အချိန်မှာ တစ်နာရီနီးပါးခန့်ပင် ကြာသွားလေပြီ။
ထိုအခါ ‘ဒီကလေးကို ခေါ်လာတာ မဟန်သေးပါဘူး။ ဦးထွန်းခကလည်း
အလကားပဲ’ ဟူသောအတွေးနှင့် ဝန်ထောက်ကြီးမှာ စိတ်တိုချင်လာသည်။
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မလှုပ်မယှက်နှင့် အသက်ပြင်းပြင်းမရှူ မျက်စိ
မမှိတ်ဘဲ နေနေရသည်မှာလည်း ကြာပြီဖြစ်ရာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို

အားရှိပါးရှိ ဟင်းခနဲ ချလိုက်သည်။ ပြီး သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို သက်သောင့် သက်သာဖြစ်သွားအောင် နေရာရွှေ့ရန် ထလိုက်စဉ်. . .

ဝေါင်းခနဲ အသံကြီးနှင့်အတူ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျားကြီး တစ်ကောင် ကျလာလေသည်။

“အာ. . . အာမာ” ဟူသော ကုလားဝန်ထောက်ကြီး၏ အော်သံနှင့်အတူ ကျားနှင့်ကုလားဝန်ထောက်တို့မှာ လုံးထွေးပြီး တောင်ကမ်းပါးယံ နိမ့်လျှောအတိုင်း စမ်းရေအိုင်ထဲ လုံးထွေးကျသွား ကြ၏။

“ဒိုင်း. . . ”

“ဒိုင်း. . . ”

စမ်းရေအိုင်ထဲတွင် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသော ကျားကြုတ် တစ်ကောင်နှင့် ဝန်ထောက်ကြီးတို့ကို ပစ်ကွင်းပစ်ကွက်မရသော ရဲသား ကြီးမှာ “ကျား ကျား” ဟု လန့်အော်ကာ သေနတ်ကို သွေးရွေးသွေးတန်းနှင့် မိုးပေါ် ချည်းထောင်ဖောက်နေ၏။ လှံကိုင် စောင့်နေသော ရဲသားကြီးကမူ ကြောက်ကြောက်နှင့် သူ ကျောမှီထားသော သစ်ပင်ပေါ် တက်ပြေး၍ အော်နေ၏။

စမ်းရေအိုင်ထဲတွင် ကုလားဝန်ထောက်ကြီးနှင့် ကျားကြုတ်တို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသည်ကို မြင်ရသော ဘာဟိုးကမူ လုံးဝ နှုတ်ဆိတ်ကာ ကြောက်ကြောက်နှင့် ရွာဘက်သို့သာ တဟုန်ထိုး ပြေးချလာ၏။

ရွာသို့ရောက်၍ ဦးထွန်းခအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြသော အခါ ဦးထွန်းခမှာလည်း ကယောင်ကတန်းနှင့် နီးစပ်ရာရွာသား ရှစ်ယောက်ကိုးယောက်ကိုခေါ်ပြီး ကုလားဝန်ထောက်ကြီးတို့ရှိရာ ကညင်ချောင်းစမ်းဘက်ကို ညာသံပေး၍ လိုက်ရ၏။ ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံ မြင်လာခဲ့ရသော ဘာဟိုးကမူ ဟောဟဲဆိုက်ကာ လမ်းပြအဖြစ် ရွာသားတွေနောက်က လိုက်ပါရ၏။

သို့သော် ဦးထွန်းခတို့လူစု ကညင်ချောင်းနားမရောက်ခင်မှာပင် ကုလားဝန်ထောက်ကြီးကို သူ့တပည့်နှစ်ယောက်က ဘယ်ညာညပ်ပြီး

တွဲခေါ်လာကြ၏။ ဝန်ထောက်ကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာမူ သွေးစိမ်းတွေ အလိမ်းလိမ်းနှင့်။

တဟင်းဟင်း ညည်းတွား၍ လိုက်ပါလာသော ဝန်ထောက်ကြီးက ဦးထွန်းခကိုမြင်ရသောအခါ “ထွန်းခ ထွန်း. . . ထွန်းခ၊ ခွေးမသား၊ အလကား အကောင်” ဟု မအေနှမဆဲ၏။ မျက်လုံးတစွေ့စွေ့ကြည့်၍ ဘာဟိုးကိုပါမြင်သွားသောအခါ “ဟင်း. . . ဟင်း မင်း ငါ့ကို ကျား ကျား ခေါ်တိုက်တဲ့ကောင်၊ ထောင်ချရမည်။ ငါသေရင် မင်း မင်းကိုလည်း သေဒဏ်ပေးရမယ်။ နင့်ကို ကြိုးပေးရမယ်၊ ကျားခေါ်တိုက်တဲ့အကောင် ငါ့ကို ကျားခေါ်တိုက်တဲ့ အကောင်” ဟု ကယောင်ချောက်ချား အော်တော့၏။

မြို့ကဆိုသော ကုလားဝန်ထောက်ကြီးကို နဂိုကမှ ကြောက် နေသော ဘာဟိုးကလည်း. . .

“မ. . . မဟုတ်ရပါဘူး၊ မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကျား ကျားကို ကျွန်တော် မခေါ်တတ်ပါဘူး။ ဂျီမြည်သံကြားလို့ ကျား ကျားလာတာပါ။ ဂျီမတွေ့လို့ ဝန်ထောက်ကြီးကို ကိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ကြပါဦး၊ ထောင်မချပါနဲ့” ဟု အော်ဟစ်ကာ သူတို့အိမ်ဘက် ထွက်ပြေးသွား လေသည်။

ဘာဟိုးအော်ပြေးသွားသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ချေငယ် မြည်သံကြား၍ ချေငယ်ကို ကိုက်သတ်ရန် လာသောကျားကြုတ်သည် ချေငယ်ကို မတွေ့ဘဲ ဝန်ထောက်ကြီးက လှုပ်ရှားလာသောအခါ ဝန်ထောက်ကြီးကိုသားကောင်အမှတ်နှင့် ကိုက်တာဖြစ်ပါကြောင်း ဦးထွန်းခက ရှင်းပြပြီး လည်ကုတ်နှင့်တကွ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကျားကုတ် ကျားကိုက်ထားသော ဒဏ်ရာပရပွနှင့် ကုလားဝန်ထောက်ကြီးကို ချက်ချင်း မြို့ဆေးရုံသို့ ထမ်းချလိုက်ကြရလေသည်။

တောချောက်တုံ သင်းခွေချပ်

တောချောက်တဲ့ သင်းခွေချပ်

ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် တောကြက်ပစ်ရန် ထောက်ရှာပင်တောဘက် ဝါးပြောင်းတစ်ယောက်တစ်လုံးစီနှင့် ထွက်လာကြသည်။ အချိန်မှာ တောကြက်များ အိပ်တန်းတက်ချိန် နေဝင်ရီတရောဖြစ်သည်။

လယ်ကွင်းအဆုံးက တောစ၊ တောတန်းနား ရောက်လာကြသည်။ တောကြက်များ အိပ်တန်းတက်ရန် တွန်ကျူးသံကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နားစွင့်နေကြသည်။ တောကြက်များ အိပ်တန်းတက်ရန် တွန်ကျူးသံကို ဟိုမှသည်မှ ကြားလာရသည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် အနီးဆုံးမှ တွန်ကျူးသံကြားရသော တောကြက်တစ်ကောင်နောက် လိုက်လာကြသည်။ ကြက်တွန်သံကြားရသောနေရာမှာ နွားတက်လမ်းနားရှိ ပျဉ်းမပင်တစ်ပင်ပေါ်က ဖြစ်သည်။ နွေလဖြစ်သဖြင့် ပျဉ်းမပင်က အရွက်တွေချွေချထားရာ ကြက်ရှာရသည်မှာ လွယ်ကူနိုင်သဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဝမ်းသာသွားကြသည်။

နွားတက်လမ်းက ပျဉ်းမပင်ကြီးနား ရောက်သောအခါ သူတို့

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ လုံးဝစကားမပြော၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဟန်၊ ခြေဟန်၊ မျက်စိမျက်နှာနှင့်သာ သင်္ကေတစကား ဆိုလာကြသည်။ ဘာမိုးသည် အသင့်ပါလာသော နွားခလောက်တစ်လုံးကို ဒေါင်ဒင် ဒေါင်ဒင် လှုပ်ကာ ပျဉ်းမပင်ကြီးအောက် ဝင်လာသည်။ ဘာဟိုးကမူ ပျဉ်းမပင်ကြီးပေါ်ရှိ ကိုင်းပေါ်တက်နေမည့် တောကြက်ကို မော့ကြည့် လာ၏။

ဘာမိုးက နွားခလောက်ကို လှုပ်လာခြင်းမှာ ပျဉ်းမပင်ပေါ်ရှိ တောကြက်သည် သူတို့အား နွားများဟု အထင်ရောက်အောင် လန်ပျံ ပြေးမသွားအောင် နည်းပရိယာယ်ဆင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တောကြက် များမှာ အလွန်လူရိပ်လူခြည်ပါးသဖြင့် ဤသို့ မလှည့်စားလျှင် မရ။ လူရိပ်ကျသည်နှင့် ချက်ချင်း ပျံပြေးသွားတတ်ကြသည်။

ပျဉ်းမပင်ပေါ်ရှိ တောကြက်သည် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အား လုံးဝရိပ်မိပုံမရ။ နွားခလောက်သံ တဒေါင်ဒေါင်တဒင်ဒင်ကို ကြားနေရ သဖြင့် ဆက်၍ တွန်ကျူးနေသည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း ဝါးပြောင်းကို အပေါ်ထောင်ကာ တောကြက်ကို လိုက်ရှာနေကြသည်။ သို့သော် ဟိုအကိုင်းကလိုလို သည်အကိုင်းကလိုလိုနှင့် ကြက်မျက်သင့် ချိန်သာ ရောက်သွားသည်။ ပျဉ်းမပင်ပေါ်က တောကြက်ကို ယခုထိ မတွေ့ရသေး။

ပျဉ်းမပင်ပေါ်က တွန်သံကြားနေလျက်နှင့် ရှာမတွေ့သော တောကြက်ကို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း တစ်ကိုင်းပြီးတစ်ကိုင်း မော့ကြည့်၍ ရှာကြသည်။ အမှန်မှာ နွေလဖြစ်သဖြင့် ဘယ်သစ်ကိုင်း တွင်မျှ သစ်ရွက်မရှိသော ပျဉ်းမပင်ကိုင်းတွင် တောကြက်တစ်ကောင်ကို ဤမျှအချိန်ကြာကြာ ရှာနေစရာပင်မလို။ အပေါ်မော့ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ချက်ချင်းမြင်နိုင်သည်။ ယခုလို ကြက်မျက်သင့်ချိန် မှောင်ရီတရော၌ တောကြက်နှင့် မှားတတ်သော ခါချဉ်ထုပ်အကြီးအသေးဆို၍လည်း သစ်ကိုင်းပေါ်တွင် တစ်ထုတ်မျှ မတွေ့ရဘဲ သစ်ပင်ပေါ်က တွန်သံ ကြားသော တောကြက်ကို ဘာကြောင့် ရှာမတွေ့ပါလိမ့်။

ထို့ကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုးတိုးတိုင်ပင်ကြသည်။

“ဟ... အသံကြားရဲ့နဲ့ ကြက်ကို ဘာလို့ရှာမတွေ့တာလဲကွ”

“အေးလေ အစ်ကို၊ သေသေချာချာနားထောင်စမ်း၊ ဒါ ကြက် တွန်သံပဲဟာ”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဘာမိုးက သေသေချာချာနားစွင့်သည်။ ဘယ်နေရာက တွန်သံပေးနေပါလိမ့်ဟုလည်း ပျဉ်းမပင်ပေါ်ရှိ ကိုင်းဖျား ကိုင်းနားတွေပါမကျန် မော့ကြည့်သည်။ ကြက်တွန်သံမှာ အစ်တစ်တစ်နှင့် အသံပေးသဖြင့် တညင်ကြက်လားဟု ထင်သည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မသိမသာ အကဲခတ်ကြသည်။ တောမှာ တောင်မှာဖြစ်နေ၍သာ ဖွင့်မပြောကြ သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး၏စိတ်ထဲမှာ တောမှောင့်တာလား၊ သရဲ ခြောက်တာလားဟူသော အတွေးကတော့ ဝင်နေကြပြီ။ သို့သော် မုဆိုး သား နှစ်ယောက်ပီပီ ဤသည်ကို ဖွင့်မဟဘဲ ရဲစိတ်တင်ထားကြ၏။

“ဒီကြက်ကို ကျွန်တော် တက်ကြည့်မယ်ဗျာ”

ညီဖြစ်သူ ဘာဟိုးမှာ စိတ်တိုသူဖြစ်သဖြင့် ပျဉ်းမပင်ပေါ် တက်ကြည့်မည်ဆိုသည်။

“အေး တက်ကြည့်ကွာ၊ မင်း အပေါ်ရောက်မှ ငါ အောက်က ဝါးပြောင်းကမ်းပေးမယ်၊ တွေ့ရင် တစ်ခါတည်းသာ ပစ်ချ”

ဘာမိုး၏စကားမဆုံးခင်ပင် ငါးမိနစ်ကို နှစ်ခါ သုံးခါလောက် အချက်ကျကျ မှန်မှန်တွန်ကျူးနေသော တောကြက်တွန်သံက ချက်ချင်း တိတ်သွားသည်။ အစကမူ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြသံ ကျယ်သွားသဖြင့် တောကြက်ရိပ်မိသွားပြီဟု ထင်လိုက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ‘နွား’ ဟု တောကြက်ကထင်သွားအောင် ဘာမိုးက နွားခလောက်ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြန်လှုပ်သည်။

“ဒေါင်ဒင်... ”

“ဒေါင်ဒင်... ”

“ဒေါင်ဒင်... ”

“ဟဲ့ နွား... ”

“ဟဲ့ နွား... ”

“ဟင် . . . အစ်ကို”

“ဟိုက်”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာစကားမှမပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ နွားတက်လမ်းဘေးရှိ ပျဉ်းမပင်ကြီး အောက်က အထိတ်တလန့် ထွက်ပြေးလာကြသည်။

ဘာမိုး နွားခလောက်ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် လှုပ်လိုက် ကာမှ ပျဉ်းမပင်ပေါ်က ကြက်တွန်သံ ပျောက်သွားပြီး “ဟဲ့ နွား . . . ဟဲ့ နွား” ဟု အော်ပြောလာခြင်းမှာ သရဲတစ္ဆေခြောက်တာကလွဲပြီး ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်။

ထို့ကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရွာဘက်ကိုသာ သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ တောကြက်ပစ်ထွက်လာစဉ်က ယူလာခဲ့ကြသော ဝါးပြောင်းနှစ် နွားခလောက်မှာလည်း ဘယ်နေရာ ငြိကျန်ကျခဲ့မှန်းပင် မသိခဲ့ကြတော့ပေ။

ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်လာ ချိန်မှာ မှောင်နေပြီ။ ညနေတိုင်း သူထောင်ထားသော ထောင်ချောက်၊ သုတ်ကိုင်းများကို သွားကြည့်တတ်သော သူတို့အဖေ မုဆိုးကြီးဦးဘာမျိုး လည်း အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ။

သူ့သားနှစ်ယောက်ကို မြင်သည်နှင့် ဦးဘာမျိုးက လှမ်းမေး၏။

“သားတို့ တောကြက်သွားပစ်ကြတယ်ဆို၊ ဘယ်နှစ်ကောင် ရခဲ့ ကြလဲ”

“တောကြက်ရဖို့ မပြောနဲ့အဖေ၊ ဒီနေ့သားတို့ သရဲခြောက်ခံရလို့ ပြေးလာကြတာ၊ ဝါးပြောင်း၊ မှုတ်စူး၊ နွားခလောက်တောင် ဘယ်ကျ ကျန်ခဲ့မှန်း မသိဘူး”

“ဟေ”

သူ့သားကြီး ဘာမိုးစကားကြောင့် ဦးဘာမျိုး ‘ဟေခနဲ’ ဖြစ်သွား၏။

“မင်းတို့က မုဆိုးသားတွေပဲ၊ သရဲက သားတို့ကို ခြောက်တယ် ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟော အဖေကသာ မဖြစ်နိုင်ပြောနေ၊ သားတို့မှာ ကြောက်လို့ ပြေးလိုက်ရတာ အိမ်ကို အသက်တောင် ပါမလာတော့ဘူး ထင်တာဗျ”
မုဆိုးကြီးက သူ့သားငယ်စကားကို မယုံမကြည်နှင့် ပြုံးသည်။

“တကယ်ပြောတာ အဖေ၊ သားတို့သရဲခြောက်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးတယ်”

သားငယ်က သူ့အဖေမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ ထပ်ပြော၏။
သည်ကနေ့ သူ့သားများ သရဲခြောက်ခံလာရသည်ဆိုသဖြင့် မီးဖိုထဲ ချက်ပြုတ်နေသော အမေဖြစ်သူကလည်း ပြေးထွက်လာ၏။

“သားတို့ကို ခြောက်တဲ့သရဲက ဘယ်လောက်ကြီးလဲ၊ ပုတ်လုံး လောက် ရှိလား၊ လျှာကြီးကကော ဘယ်လောက်ရှည်လဲ၊ မျက်လုံးကြီး ကကော...”

“ဟာ ဒီမိန်းမ၊ ကလေးတွေကို မဟုတ်က ဟုတ်က လျှောက်မေး နေပြန်ပြီ၊ ပေါက်ကရတွေ”

“ပေါက်ကရမဟုတ်ဘူး အဖေ၊ သားတို့ကို တကယ် သရဲ ခြောက်တာပါဆို”

“ကဲ မင်းတို့ခြောက်တဲ့သရဲက ဘယ်လောက်ကြီးလဲ၊ နင့်အမေကို ပြောပြလိုက်စမ်း”

“ရုပ်ကြီးနဲ့ ခြောက်တာ မဟုတ်ဘူးအဖေ”

“တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ရုပ်နဲ့မခြောက်လို့ ဘာနဲ့ခြောက်တာလဲ”

“အသံနဲ့ခြောက်တာ”

“ဟေ...”

ဦးဘာမျိုး၏အကြည့်က သားနှစ်ယောက်ဆီ ရောက်လာပြန်၏။

“ဘယ်လိုအသံနဲ့ ခြောက်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

သူ့အဖေ၏ အမေးစကားကို သားငယ်ဖြစ်သူ ဘာဟိုးက သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တောကြက်ပစ်ရန် သွားကြသည်ကစပြီး ပြောပြ သည်။

“အစက ကြက်တွန်သံကြားတယ်၊ ကြက်ကို ရှာမတွေ့ဘူး၊ နောက်တော့ သားကြီးက ခလောက်ကိုလှုပ်တယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ‘ဟဲ့ နွား ဟဲ့ နွား’ ဆိုတဲ့အသံ ပေါ်လာတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ‘ဟဲ့ နွား. . . ဟဲ့ နွား’ ဆိုတဲ့ အသံကြီး ကလည်း တစ်မျိုးကြီးဗျ၊ သရဲသံကြီးလို လည်ပင်းညှစ်ထားသံကြီးနဲ့ ခြောက်တာ”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ရွာကလူတွေ လှည်းနဲ့ထင်းခုတ်တက်တတ်ကြတဲ့ နွားတက် လမ်းဘေးက ပျဉ်းမပင်ကြီးအောက်”

“ဟ နွားတက်လမ်းက အရှည်ကြီးကွ၊ ရိုးမတစ်လျှောက် ပျဉ်းမ ပင်တွေကလည်း အများကြီး၊ ဘယ်နေရာမှန်း အဖေ ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲ”

အလောတကြီးပြောနေသော သူ့သားကြီးကို ဦးဘာမျိုးက ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်ပစ်လိုက်၏။

“ဘကြီးသာမောင်တို့ တောင်ယာအောက်က နွားတက်လမ်းဘေး ပျဉ်းမပင်ကြီး အဖေရာ”

ဤစကားကိုတော့ သားငယ်ဖြစ်သူ ဘာဟိုးက သူ့ကိုပင် စိတ်မရှည်သံနှင့် ပြန်အော်ပြော၏။

“ဟား. . . ဟား”

“ဟား. . . ဟား”

မုဆိုးကြီးဦးဘာမျိုး တဟားဟား ရယ်လိုက်သောအခါ သား နှစ်ယောက်နှင့် သူ့အမေတို့က ဦးဘာမျိုးကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။

“အဖေက ဘာရယ်တာလဲ၊ သားတို့ပြောတာ မယုံလို့လား”

“ဟာ သိပ်ယုံတာပေါ့၊ သားရာ၊ အဲဒီနွားတက်လမ်းက ပျဉ်းမ ပင်ကြီး သရဲကို အဖေက မွေးထားတာ”

“ဟင် အဲဒီသရဲကို အဖေက မွေးထားတာ”

“ဟုတ်တယ် သား၊ အဲဒီသရဲကို အဖေ မွေးထားတာ သုံးလေးနှစ် တောင် ရှိပြီ”

“ဘာလို့ မွေးထားတာလဲ အဖေရာ၊ သားတို့ ကြားဖူးတာက

သရဲတွေဟာ တစ်နေ့ကျရင် မွေးထားတဲ့လူကို ဂုတ်ချိုးသတ်စားတတ် တယ်တဲ့၊ ကြောက်စရာကြီး၊ ခုလည်း သားတို့ ကံကြီးလို့ လွတ်တာနော်၊ ဟဲ့နွား ဟဲ့နွားလို့ ခြောက်အော်နေသံကို ပြေးလာရင်းနဲ့တောင် နားထဲ ကြားနေမိတယ်”

“ဘာလို့ အဲဒီသရဲကို မွေးထားတာလဲဆိုတော့ သား ငှက် ထောင်လို့ မရတဲ့အခါ သားစို့၊ သားစိမ်းစားရအောင်လို့ အဲဒီ သရဲတစ္ဆေကိုသတ်ပြီး သရဲတစ္ဆေဟင်း စားချင်လို့ ကြီးလာအောင် တမင် မွေးထားတာ”

“အဟုတ်မှတ်လို့ ဒီက နားထောင်နေတာ၊ ကလေးတွေက ပေါက်တတ်ကရမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကမှ ပေါက်တတ်ကရ မဟုတ်ကဟုတ်က သရဲတစ္ဆေကိုပဲ ကြီးလာအောင် မွေးထားပြီး သရဲတစ္ဆေသားဟင်း ချက်စားရမယ်လို့”

ဦးဘာမျိုးမိန်းမ ဆူဆောင့်ပြီး မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။

“ပေါက်ကရမဟုတ်ဘူး၊ ငါ တကယ်ပြောနေတာ မိန်းမရာ၊ မယုံရင် မင်း စောစောထပြီး ငရုတ်သီးတစ်ဆုံသာ ညက်ညက်ထောင်း ထားလိုက်၊ ငါ့သားတွေ ခြောက်တဲ့သရဲကို မနက်ဖြန်ခါ ငါ သွားဖမ်းလာ ခဲ့မယ်။ အိမ်ရောက်ရင် ရေနွေးဖျော့ခုတ်ထစ်ပြီး တို့သားအဖတွေ သရဲတစ္ဆေသားဟင်းနဲ့ မြိန်လိုက်ကြမယ့်ဖြစ်ခြင်းကွာ၊ ဟား ဟား”

မနေ့ညနေက တောကြက်သွားပစ်ကြရင်း သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အား ခြောက်လွတ်လိုက်သော သရဲကို ဖမ်းပြမည်ဆိုသဖြင့် သားနှစ်ယောက်က ဦးဘာမိုးနောက် မဝံ့မရဲ လိုက်လာကြ၏။

စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် ရှေ့ကသွားနေသော ဦးဘာမျိုးသည် နွားတက်လမ်းဘေးရှိ ပျဉ်းမပင်ကြီးနားရောက်သောအခါ သား နှစ်ယောက်ပင် ပြောဖို့မလိုဘဲ ‘ဒီပျဉ်းမပင်မဟုတ်လား’ ဟု အတပ်မေး၏။

သူ အမှန်တကယ် မွေးထား၍သာ သူတို့မပြဘဲ သရဲရှိ ပျဉ်းမ ပင်ကို အတပ်သိသည်ဟုထင်ပြီး ကြက်သီးထသွားကြသော သား

နှစ်ယောက်မှာ အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် “ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အဖေ” ဟု ပြိုင်တူ ဖြေလိုက်ကြသည်။

“သားတို့ကို အဖေ ပြောမယ်၊ မုဆိုးလုပ်စားမယ့် လူဟာ သရဲတစ္ဆေတွေကို မကြောက်ရဘူး၊ သရဲတစ္ဆေငယ်လေးတွေကို တောမှာ တွေ့ရင် မိတ်ဖွဲ့ထားတတ်ရတယ်။ ဒါမှ စီးပွားဖြစ်မှာ၊ ခု သားတို့ကို ခြောက်တဲ့ ဒီပျဉ်းမပင်ပေါ်က သရဲကို အဖေတွေ့လို့ မွေးထားတာ သုံးလေးနှစ်ရှိပြီ၊ ဒီသရဲလေးကို အဖေစတွေ့တုန်းက သရဲငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ သားခွဲခါစ ခုသုံးနှစ်ဆိုတော့ ဒီကောင် နှစ်ပိဿာကျော် သုံးပိဿာလောက်တောင် ရှိနေရော့မယ်၊ စားလို့ကောင်းတုန်း ဆူဖြိုး တုန်းပဲပေါ့ကွာ”

သူ့အဖေ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေပါလိမ့်၊ တစ်နေ့ညနေက သူတို့ကိုခြောက်ပြီး သူတို့ကိုယ်ပေါ်ကပ်ပါလာသော သရဲသည် ယခု သူ့ အဖေကိုများ စီးနေလေပလားဟုလည်း ပိုပြီး ကြောက်ရွံ့လာကြ၏။

ဤသည်ကို ရိပ်မိသော ဦးဘာမျိုးက . . .

“သားတို့ကို အဖေ တစ်ခုမေးမယ်၊ မုဆိုးလုပ်စားမယ့် လူဟာ တောတောင်ရေမြေရဲ့သဘာဝနဲ့ တောတောင်ထဲ ကျက်စားတတ်တဲ့ သားငှက်တိရစ္ဆာန်၊ အဲ မင်းတို့ပြောတဲ့ သရဲတွေအကြောင်းလည်း သိထား ရတယ်၊ မင်းတို့ကို မနေ့ညနေက ခြောက်တယ်ဆိုတဲ့ သရဲနေသစ်ပင်မှာ ဘာထူးခြားချက်ရှိလဲ ကြည့်ကြစမ်း”

ဦးဘာမျိုးစကားကြောင့် သားနှစ်ယောက်က ပျဉ်းမပင်ကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်ကြသည်။ နွေလဖြစ်သဖြင့် တခြားသစ်ပင်များလိုပင် အရွက်ချွေထားသည်က လွဲ၍ ဘာထူးခြားချက်ကိုမျှ မမြင်ရ။

“ကဲ . . . ဘာထူးခြားချက်ရှိလဲ၊ ပြောကြလေ”

“ဘာမှ မထူးပါဘူး အဖေ၊ တခြားသစ်ပင်တွေလိုပဲ”

“ထူးတယ် . . . သိပ်ထူးတယ်၊ သေသေချာချာကြည့်ကြစမ်း”

ဦးဘာမျိုး ဘာပဲပြောပြော သားနှစ်ယောက်ကမူ သရဲခြောက်သော ပျဉ်းမပင်မှာ ဘာထူးခြားချက်မျှ မမြင်ရ။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ မထူးဟုသာ ထပ်ဖြေကြ၏။

“ကဲ ဒီတော့ သားတို့ကို အဖေ ပြောမယ်။ ဒီသရဲရှိတဲ့ ပျဉ်းမပင်ဟာ ကိုင်းနေသလား၊ မတ်မတ်ထောင်နေသလား။”

“ကိုင်းနေတယ် အဖေ”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ကိုင်းနေတဲ့ သစ်ပင်ကို ဘယ်လိုတောတိရစ္ဆာန်တွေ တက်နိုင်လဲ”

“ရှဉ့်၊ ကြောင်ကအစ သစ်ပင်တက် တိရစ္ဆာန်တွေအားလုံး တက်နိုင်တယ် အဖေ”

“ကောင်းပြီ၊ ခြေလေးချောင်းရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေထဲက သစ်ခေါင်းထဲမှာ သားပေါက်တယ်။ သစ်ပင်ပေါ်မှာလည်း အနေများတယ်။ ဒါပေမယ့် မတ်မတ်ထောင်နေတဲ့ သစ်ပင်ကျတော့ သူတို့ မတက်နိုင်ဘူး။ အဲဒါ ဘာကောင်လဲ”

ဦးဘာမိုးသည် သူ့သားနှစ်ယောက်အား အကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း တောတောင်ရေမြေသဘာဝနှင့် တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝကို လက်တွေ့ကျကျ အမြဲသင်ပြပေးတတ်သလို ယခုလည်း သူ့သားနှစ်ယောက်ကို ရွာကလေးများ ပန်းပေးပန်းဝှက်တမ်း ကစားသလို ပုစ္ဆာဝှက်သလို တစ်လုံးချင်း တစ်ခုချင်း မေးမြန်းသင်ပြနေသည်။

“ကဲ သားတို့ အဖေပြောတဲ့ တောကောင် သိပြီလား. . .”

နှစ်ယောက်စလုံး စဉ်းစားနေကြသည်။

“ကဲ. . . သားကြီး ပြော”

“ကျွန်တော်တော့ တွေးမရဘူး အဖေ”

ဘာမိုးက ခေါင်းကုတ်၍ပြော၏။

“သားငယ်ကော တွေးမရသေးဘူးလား၊ ဒီကောင်ကို သားတို့ မမြင်ဖူးကြသေးပေမယ့် ဒီကောင့်အကြောင်း သားတို့ကို အဖေ အရင်က ပြောပြဖူးပါတယ်။ ဒီကောင်ဟာ ပိုးပုရွက်တွေကို စားတယ်၊ မတ်မတ်ထောင်နေတဲ့သစ်ပင်ကိုသာ မတက်နိုင်ပေမယ့် ကိုင်းနေတဲ့သစ်ပင်တွေပေါ်တက်ပြီး ခါချဉ်ကောင်တွေ ခါချဉ်အုံတွေကိုလည်း တက်စား. . .”

“ဟာ သားသိပြီ အဖေ”

“ဘာကောင်လဲ”

“သင်းခွေချပ်ပဲ ဖြစ်မယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ သားငယ် တော်တယ်၊ သင်းခွေချပ်ဟာ သွားမရှိဘူး၊ လျှာကလေး သေးသေးသွယ်သွယ်ကတော့ နှစ်လက်မလောက် ရှည်တယ်။ အစ်မတွေမှာ နို့သီးနှစ်လုံးပါတယ်။ သားပေါက်ရင် တစ်ကောင်ကနေ သုံးကောင်အထိ ပေါက်တတ်တယ်။ ရန်သူနဲ့တွေ့ရင် ကိုယ်လုံးကို ကရွတ်ခွေလို လုံးခွေပြီး မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေ တတ်တယ်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ အင်မတန် မာကြောတဲ့ ကြေးခွံတွေ ရှိတော့ ရန်သူတွေက ကိုက်မှာလည်း မကြောက်ဘူး။ သင်းခွေချပ်ကို ကိုက်ရင် ကိုက်တဲ့အကောင်ပဲ သွားကျိုးမယ်။ ထုရိုက် သတ်ပုတ်တော့လည်း အကြေးခွံတွေ ခံနေတော့ တော်တော်နဲ့ မသေနိုင်ဘူး။ တစ်နည်းပဲရှိတယ်။ ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူထဲ ထည့်လိုက်ရင်တော့ သေလည်းသေတယ်။ အရေခွံ လည်း ကွာကျတယ်။ အထူးခြားဆုံးကတော့ ကြားတဲ့အသံတွေကို အကုန်လိုက်အော်တတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ကြက်တွန်တဲ့အချိန်မှာ ကြက်လို လိုက်တွန်တယ်။ ငှက်တော်တို့၊ ဇီးကွက်တို့ မြည်တဲ့အသံကို ကြားရလျှင်လည်း ငှက်တော်တို့ ဇီးကွက်တို့လို လိုက်မြည်တတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သားတို့ မနေ့က ကြက်တွန်သံကြားပြီး ကြက် ရှာမတွေ့လို့ သရဲခြောက်တယ် ထင်ကြတာကိုး။ ဘယ်တွေ့မလဲ ဒီကောင်က သစ်ခေါင်း ထဲက အော်နေတာ။ ဒီကောင်ရဲ့ အထူးခြားဆုံးက သားငှက် တိရစ္ဆာန် တွေရဲ့မြည်သံကိုသာ လိုက်မြည်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေ ခေါ်ပြော ကြတဲ့ အသံတွေကိုလည်း လိုက်ပြီးခေါ်နိုင်၊ ပြောနိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် တောမှာ တောင်မှာ မျက်စိလည်လမ်းမှားလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ခေါ်ရင် နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြီး မခေါ်ရဘူး၊ ဟေး ဝေးလို့ပဲ ခေါ်ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သင်းခွေချပ်တွေ ကြားသွားရင် တစ်နေရာရာက လူနာမည် လိုက်ခေါ် နေမှာစိုးလို့ပဲ။ အဲဒီလို သင်းခွေချပ်တစ်ကောင်ကောင်က လူ နာမည်ကို လိုက်ခေါ်နေရင် အခေါ်ခံရတဲ့ လူက တကယ့်လူခေါ်တယ် ထင်ပြီး လိုက်သွားရော၊ အဲသလို လိုက်သွားတဲ့လူဟာ တောနက်ထဲ ရောက်ရင် ရောက်၊ မရောက်ရင်လည်း သူ့နာမည်ကို သရဲတစ္ဆေ

တစ်ကောင်ကောင်က အော်ခေါ်နေတယ်ဆိုပြီး လန့်လို့ လိပ်ပြာငယ် တတ်တဲ့လူတွေဆို သေတောင်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒါ သားတို့ နောက် နောင်ကို သတိထားဖို့ ပြောပြထားတာ၊ ခု နွားတက်လမ်းကို ကြည့်စမ်း၊ ဘာထူးခြားလဲ”

သားနှစ်ယောက်က ငုံ့ကြည့်ကြသည်။ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ။ ဤသည်ကိုလည်း သူ့အဖေ မုဆိုးကြီးက ပြောပြပြန်သည်။

“ဒီနွားတက်လမ်းဟာ တခြား နေရာတွေထက် မြင့်တယ်။ ဒီတော့ ဒီနွားတက်လမ်းက မိုးမထဲ ထင်းခုတ်တက်ကြတဲ့လူတိုင်း ဒီနေရာ ရောက်ရင် နွားတွေကို ‘ဟဲ့ နွား၊ ဟဲ့ နွား’ ဆိုပြီး ကြိမ်တံပြာ တို့ကြ လိမ့်မယ်။ နွားတွေက အတင်းရုန်း တက်ကြရတော့ နွားခလောက်သံ ကလည်း ပိုကျယ်မှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ဒီပျဉ်းမပင်ကြီး သစ်ခေါင်းထဲမှာ နေတတ်တဲ့ သင်းခွေချပ်က လူတွေ နွားမောင်းသံကို ခဏခဏ ကြားရလို့ နားစွဲနားရည်ဝနေပြီး ခလောက်သံကြားတာနဲ့ သားတို့ကို ‘ဟဲ့ နွား၊ ဟဲ့ နွား’ လို့ အော်မောင်းတော့တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။”

သူ့အဖေ မုဆိုးကြီးပြောပြမှ ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့မှာ မနေ့က သူတို့ကို ခြောက်လွတ်လိုက်သော သရဲအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်သွားကြလေသည်။

ဦးဘာမျိုးသည် သူ့သားနှစ်ယောက်အား မုဆိုးပညာသင်ပေး ရာတွင် ဤမျှနှင့် အားမရသေး။ ၄၅း ဒီဂရီခန့် ကိုင်းနေသော ပျဉ်းမပင် ကြီး၏ အပေါ်ပင်စည်ဘက်တွင် သင်းခွေချပ် တွားတက်ထားသော ခြေရာတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သင်းခွေချပ်များသည် လသာညများ၌ ခါချဉ်ထုပ်တွေရှိသော သစ်ပင်များပေါ် တွားတက်ပြီး စားတတ်ကြောင်း။ ယခု ဤပျဉ်းမပင်မှာ ယခင်က ခါချဉ်ထုပ်တွေ ရှိနေကြလိမ့်မည် ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ ဤသင်းခွေချပ် လျှာရှည်ကြီးနှင့် ယမ်းဖမ်းစား၍ ခါချဉ်ထုပ်တွေ ကုန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကာ သစ်ခေါင်းထဲရှိ သင်းခွေချပ်ကို သားအဖသုံးယောက် ဖမ်းလာကြလေသည်။

ငှက်ခတ်ကွင်းထဲဝင်တဲ့
ကျားကြွတ်

ငှက်ခတ်ကွင်းထဲဝင်တဲ့ ကျားကြူတံ

သည်ကနေ အိမ်မှာ ဦးဘာမျိုးမရှိ။ ချောင်းပိုင်းတွင် မိကျောင်း တစ်ကောင် ရဲနေသဖြင့် ချောင်းပိုင်းကလူများ လာခေါ်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ညနေ ငှက်သွားခတ်နိုင်ပြီမို့ ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ပျော်နေကြသည်။ ဦးဘာမျိုးရှိနေလျှင် မိုးချုပ်နေဝင်၌ သူ မပါက သားနှစ်ယောက် ဖားရိုက်၊ ငှက်ခတ်ထွက်သည်ကို ခွင့်မပြု။ ဖားရိုက်၊ ငှက်ခတ်သွားခြင်းမှာ ညနက်သန်းခေါင်၊ သန်းလွဲထိ ကြာတတ်သဖြင့် ဦးဘာမျိုးက စိတ်မချ။ သားနှစ်ယောက်မှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေး များသာ ဖြစ်သေးသဖြင့် မြွေပါးကင်းပါး စိုးရိမ်သည်။

သို့သော် မုဆိုးသားများဖြစ်ကြသော ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့ကမူ မြွေပါးကင်းပါးကိုလည်း မကြောက်။ သူ့အဖေ ချောင်းပိုင်က လူများနှင့် လိုက်သွားကတည်းကပင် ဤည၌ ငှက်ခတ်သွားကြရန် ပြင်ဆင်ထားကြ လေပြီ။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အမေ၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ကာ ရှားတောပင်ကွင်းကြီးဘက် မြေဝပ်ငှက်ခတ်ရန် ထွက်လာ ကြသည်။

နွေလဟုဆိုသော်လည်း တောစကျသော သူတို့ရွာမှာ မင်းလွင်

ပျပျနှင့် မြူတွေဝေဆိုင်းကာ မိုင်းမုံ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူတို့ ထွက်လာကြသော ရှားတောပင်ကွင်းမှာ မြို့တောင်နှင့် ကျွန်းတောင် နှစ်လုံးကြားတွင် ရှိသည်။ ဆောင်းကြွင်းလက်ကျန် မြူနှင့် တွေ့က တစ်ကွင်းလုံး ဝေပြန်နေသည်။ အချိန်မှာ ၇ နာရီကျော်သာ ရှိသေးသော်လည်း သူတို့ထက်ဦး၍ ရောက်နှင့် နေကြသော ငှက်ခတ် သမားများဆီမှ မီးရောင်တန်းများကို ဟိုမှာသည်မှာ ဖက်ခနဲ လက်ခနဲ လှမ်းမြင်နေရ၏။

“ဟ တို့ထက် ဦးတဲ့လူတွေ မနည်းပါလား။ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီကွင်းမှာ ငှက်ခတ်လို့ရပါတော့မလားကွာ”

ငှက်ခတ်သွားရာတွင် မပါမဖြစ်သော ငှက်ကြီးတောင် ဓားရှည် ကြီးကို မြေမှာစိုက်လိုက်ပြီး ဘာမိုးက ညည်း၏။ တဖျတ်ဖျတ် လျှောက်ပြေး နေကြသော ငှက်ခတ်သမားတို့၏ အုပ်ဆောင်းမှ မီးရောင်များကို ငေးကြည့်ကာ ပုဆိုးကိုလည်း တိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်သည်။

ဘာမိုးပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ငှက်ခတ်ခြင်းအတတ်၌ မကျွမ်းကျင်ကြသေးသည့်အပြင် သူ့အမေ၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်နေခဲ့ ကြရသဖြင့် အလာလည်း နောက်ကျသွားသော သူတို့ညီအစ်ကိုအတွက် ဤရှားတောပင် ကွင်းကြီးထဲ၌ ငှက်ခတ်၍ ရနိုင်ပါ့မလားဆိုသည်ကို တစ်ကွင်းလုံး ငှက်အုပ်ဆောင်း မီးရောင်မြင်ကတည်းက ဘာမိုးလည်း တွက်ပြီးပြီ။

ဤကွင်းမှာ ရွာနှင့်နီးသဖြင့် ငှက်ခတ်သမားလူကြီးများအပြင် ရွာမှ ငှက်ခတ်လက်သင်ကလေးလူငယ်များနှင့်လည်း ပြည့်နေပြီ။ သို့သော် ရောက်မိနေပြီးမှတော့ မီးအုပ်ဆောင်း တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်ကို ဘာဟိုးက ဖြန့်ကြည့်ချင်သေးသည်။ သူ့အစ်ကို ကို အားပေးစကားပြောရ၏။

“သူများရရင် ရရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က လူကြီးငှက်ခတ် သမားတွေလို ငှက်ရောင်းစားဖို့မှ မဟုတ်တာ၊ ဟင်းစားရရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ နောက်ဆုံး ဟင်းစားမရဦးတော့ အဖေပြောသလို အတွေ့အကြုံနဲ့ လက်ကျင့်ရတာပေါ့”

“အေး အေး၊ ဒါဆိုလည်း ခတ်ကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ”

သားကောင်ရွာ ငှက်ပစ်သွားရာတွင် ညီလောက် ရဲရင့်မှု မရှိသော ဘာမိုးက ဘာဟိုး၏စကားကို ဤတစ်ခါလည်း ထုံးစံအတိုင်း လိုက်လျောလိုက်သည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် တခြားငှက်ခတ်သမားများနှင့် အတော်ဝေးရာသို့သွားပြီး ငှက်ခတ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ခတ်ရသော မြေဝပ်ငှက်တွေမှာ ဟိုဘက်သည်ဘက်မှ ငှက်ခတ်သမားတို့၏ တုတ်ချက်ကို ပွတ်ကာသီကာ လွတ်လာကြသော ငှက်များဖြစ်ကြသဖြင့် မီးရောင်ထဲ ကိုပင် ကောင်းကောင်းမဝင်ဝံ့ကြတော့။ လျင်မြန်သတိရှိပြီးသား ဖြစ်နေကြ လေရာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းကမှ အတွေ့အကြုံရလာကြသော မြေဝပ်ငှက် တွေမှာ တုတ်ရွယ်ပင်မခံဘဲ ပျံပြေးသွားကြသည်။

ရှားတောပင် ကွင်းကြီးထဲတွင် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အပင်ပန်းခံပြီး သူများနည်းတူ တစ်နာရီလောက် ကြိုးစားကြည့်ကြ၏။ ပိန်တာရိုးနှင့် သူများခတ်လွတ်လိုက်သော ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ငှက် တစ်ကောင်သာ ရသောအခါ ဘာဟိုးမှာ စိတ်ပျက်သည်။

“အစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ထိန်တောကွင်းဘက် သွားခတ်ရအောင် ဗျာ၊ ဒီမှာ ငှက်မရဘဲ အလကား အချိန်ကုန်နေမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွ”

ညီဖြစ်သူ၏စကားကို အစ်ကိုက မဝံ့မရဲ ပြော၏။

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီကွင်းက ရွာနဲ့နီးတော့ လူများတယ်ဗျာ၊ လက်သင်တွေ မထိခလုတ်ထိခလုတ်လုပ်တာနဲ့ မြေဝပ်တွေလည်း လန့် ကုန်ပြီ။ ဆက်ခတ်နေလို့လည်း မရမယ့်အတူတူတော့ ထိန်တောကွင်းဘက် သွားခတ်ကြတာကမှ ကောင်းဦးမယ်။ အစ်ကိုဖျားနေတဲ့ ဟိုတစ်ခါတုန်းက အဖေနဲ့ ကျွန်တော် သွားခတ်ကြတာ ထိန်တောကွင်းမှာဗျာ၊ အစ်ကို မှတ်မိလား”

“အေး အဲဒီတုန်းက တော်တော် ရခဲ့ကြတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပလိုင်းအပြည့်ပဲ၊ သွားရအောင်ဗျာ”

“ငှက်ခတ်သမားတွေက ထိန်တောကွင်းကို နတ်ကြီးတယ် ပြောကြလို့ကွ”

လူကြီးတစ်ဦးတစ်ယောက်မှမပါဘဲ ခိုးမနားရှိ ထိန်တောကွင်းဘက် မသွားချင်သော ဘာမိုးက အေးတီအေးစက်နှင့်ပြောသည်။

“ဟာ အစ်ကိုကလည်း အဖေပြောတယ်၊ မုဆိုးအတွက် နတ်ကြီးလေ သားကောင်ရလေပဲတဲ့၊ သရဲတစ္ဆေတို့ ဘာတို့ အဖေကမှ မယုံတာ၊ မကြောက်တာ။ သွားရအောင်ဗျာ၊ အဖေ ချောင်းပိုင်းက ပြန်လာရင် ငှက်ခတ်ထွက်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ထိန်တောကွင်းကို ကျွန်တော် အဖေနဲ့ ရောက်ဖူးတာပဲ သွားရအောင်ဗျာ”

ညီဖြစ်သူမှာ အကြောက်အရှံ့မရှိဘဲ တဖွတ်ထိုးသမားဖြစ်သည်။ ညီကမကြောက်ဘဲ အစ်ကို ကြောက်သဖြင့် ထိန်တောကွင်းဘက် မသွားရဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြသည်ဟူသော စကားကို ညီက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ရွာမှာ ပြောလျှင် သူလည်း သိက္ခာကျမည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမိုးမှာ မဝံ့မရဲနှင့်ပင် “မင်း ဒီလောက်တောင်သွားချင်လည်း သွားလေ” ဟု ပြောကာ ဘာဟိုးနောက် မလိုက်ချင်လိုက်ချင်နှင့် လိုက်လာရသည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထိန်တောကွင်းစကို ရောက်လာကြချိန်တွင် တစ်တီတူးတစ်ကောင်၏ အထိတ်တလန့် အော်ပုံပြေးသံက ကြောက်တတ်သော ဘာမိုးကို ခြောက်လှန့်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အချိန်မှာလည်း ည ၈ နာရီကျော်ခန့်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ တောင်ချိုင့်ကြား ပိုကျသော လယ်တောကွင်းကြီးမှာ ပို၍ မည်းမှောင်နေသည်။

အမှန်မှာ မည်းမည်းမှောင်၍ နှင်းတွေ ဝေဆိုင်းနေသော ဤလို လယ်တောကွင်းကြီးကို ငှက်ခတ်သမားကောင်းတိုင်း အလွန်သဘောကျကြသည်။ ရာသီမှာလည်း မြေဝပ်ငှက်တွေ ကျတတ်သော ကာလနှင့် ရာသီဥတုကောင်းပင်ဖြစ်၏။ ငှက်ခတ်ကွင်းတွင် လရောင်ရှိနေလျှင် မီးအုပ်ဆောင်းမှ မီးရောင် တန်းက ရှည်ရှည်ဝေးဝေးထွက်နိုင်။ လရောင်နှင့်ရော၍ မီးမှိန်သည်။ မီးကစား ဆောင်းကစားရာ၌လည်း ထိရောက်မှုနည်းပါးသည်။ ငှက်ခတ်သမား လူများကိုလည်း ဝေးဝေးကပ် မြေဝပ်ငှက်တွေက ရိုးတိုးရိပ်တိတ်မြင်နိုင်သည်။

သူ့အဖေနှင့် ငှက်ခတ်သုံးလေးခါ လိုက်ဖူးထားသော ဘာဟိုးက ဤသည်တို့ကို သိနေသဖြင့် ပို၍ ခြေလှမ်းသွက်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မြေဝပ်ငှက်များ ရလို့မူ လောဘဇောနှင့် စိတ်စောနေသည်။ စောစောကပင် ထိန်တောကွင်းနက်ကြီးထဲ မလိုက်ချင်သော ဘာမိုးကတော့ သူ့ညီနောက်ကို စိတ်မပါသလိုနှင့်သာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်ပါလာသည်။

ငှက်ထွန်း မီးအုပ်ဆောင်း ကိုင်လာသော ဘာမိုးက ကွင်းထဲ ဆင်းသွား၏။ စိတ်အားထက်သန်နေသော ညီနောက်ကို ဘာမိုးကလည်း ခြေချင်းထပ်မကွာ လိုက်ဆင်းရသည်။ ပိန်းပိတ်မှောင်နေသော ကွင်းထဲတွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထီးတည်းရပ်လိုက်ကြ၏။

“ကဲ အစ်ကို သွားတော့၊ ကျွန်တော် ဒီက မီးကစားပေးမယ်” ဆောင်းကို အနေအထားပြောင်းကိုင်လိုက်ရင်း ဘာဟိုးက ဘာကိုမျှ အကဲမခတ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မြေဝပ်ရရန်သာ စိတ်စောလျက် ရှိသည်။

ကွင်းစနား ရောက်ကတည်းက ထိန်တောကွင်းနက်ကြီး၏ အခြေအနေကို လေ့လာအကဲခတ်နေသော ဘာမိုးက “ဟို... ဟိုမှာ ငှက်ခတ်သမားတွေ ပြန်သွားကြတာ ထင်တယ်ကွ၊ ဆောင်းမီးသုံးလေးကွင်း ရိုးလေးဘက် တက်သွားကြတာတွေ့တယ်” ဟု ပြော၏။

ကွင်းတစ်ဘက်အစနားမှ ငှက်ခတ်သမားအချို့ ပြန်လှည့်သွားကြသော မီးကွင်းဆောင်းတန်းများကို ဘာဟိုးကလည်း လှမ်းကြည့်ပြီး “ဟုတ်မယ် အစ်ကို၊ ဒီကွင်းက မြေဝပ်သိပ်ပေါတာ၊ စောစောက ရောက်နေကြတဲ့ ငှက်ခတ်သမားတွေ ပလိုင်းပြည့်လို့ ပြန်ကြတာဖြစ်မယ်။ လုပ်ဗျာ မြန်မြန်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ငှက်ရရင် မြန်မြန်ပြန်ကြတာပေါ့၊ ရော့ဗျာ၊ ပလိုင်းယူ မြန်မြန်သွား၊ ကျွန်တော် ဒီက ဆောင်းမီး ကစားပေးမယ်” ဟု အလောသုံးဆယ် ပြောလိုက်၏။

ငှက်ခတ်သွားရမည့်သူမှာ မီးဆောင်းကိုင်သူရှေ့ရှိ ဆောင်းတန်းမီးအဆုံးကို သွားခတ်ရမည်ဖြစ်ရာ ဆောင်းကိုင်သူနှင့်စာလျှင် ငှက်သွားခတ်သူမှာ မြွေပါးကင်းပါး ပို၍ အန္တရာယ်များသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမိုးက

အင်တင်တင်ဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ ဤကွင်းကို သူ့အဖေနှင့် တစ်ခါမျှ
ငှက်ခတ်မလိုက်ဘူး။ သို့သော် သူ အင်တင်တင်လုပ်နေလျှင် စိတ်ဆတ်သူ
သူညီက အော်တော့မည်ကို သိသဖြင့်။

“ငါက ဒီကွင်းထဲ တစ်ခါမှ ငှက်ခတ်မရောက်ဘူးတော့ မင်း
မင်းပဲ သွားခတ်ကွာ၊ အစ်ကိုက ဒီက ဆောင်းကိုင်ပေးမယ်”

ဟု အလိမ္မာနှင့် ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ပေး တုတ်၊ ရော့ မီးဆောင်းယူ”

ဟု ပြောကာ ဘာဟိုးသည် သူ့လက်ထဲက ဆောင်းနှင့် သူ့အစ်ကို
လက်ထဲက ရှားသားငှက်ရိုက်တုတ်ကို လဲယူပြီး ရှေ့သို့ ထွက်သွားသည်။

ငှက်ထွန်းဆောင်းမှာ လေးထောင့်၊ သို့မဟုတ် အဝိုင်းသံပုံး
တစ်လုံး၏ ရှေ့ဘေးတစ်ဖက်ကို အကြမ်းသောက်ပန်းကန်လုံးတစ်လုံးခန့်
အပေါက်တစ်ပေါက်ဖောက်ထားပြီး ပုံးထဲတွင် ဆီမီးခွက်တစ်လုံး ထွန်းညှိ
ထား၏။ ထိုအပေါက်မှ ဖြာထွက်လာသော မီးရောင်တန်းမှာ မြေဝပ်ငှက်
တို့၏ ငရဲပန်းဖြစ်သည်။ မီးရောင်ကို လှပသော ရွှေရောင်ထင်ကာ
မြူးပျော် ဆော့ကစားရန် ဝင်လာကြသော မြေဝပ်ငှက်များကို အမှောင်
ထဲက ငှက်ခတ်သမားသည် ရှားနှစ်သားတုတ်မာနှင့် တစ်ချက်ချင်း
ရိုက်သတ်ယူရပေလိမ့်မည်။

မီးအုပ်ဆောင်းမျက်နှာ ရှေ့အပေါက်ဝမှ အတော်ဝေးဝေးသို့
ဖြာထွက်သွားသော မီးရောင်တန်းကိုသာ ဘာမိုးသည် တောစပ်
ခပ်ဝေးဝေးသို့ ဖြန့်ကြဲကစားပစ်သည်။ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း မိမိ
အနီးသို့ ပြန်ရုပ်ဆွဲယူလာ၏။ မီးကို အဝေးအနီး ဖြန့်ကြဲကစားရာ၌
သူ၏ လက်ျာဘက်ကိုသာ ကစားရမည်ဆိုတာတော့ ဘာမိုး သိထားသည်။
အကယ်၍ ယောင်မှားပြီး မိမိ၏လက်ဝဲဘက်ကို မီးကစားမိလျှင်
မီးရောင်ထဲ သူ့ညီဘာဟိုးက ထီးထီးကြီးပေါ်လာမည်။ ထိုအခါ သူ့ညီ
ငှက်ခတ်သမားကို မြေဝပ်ငှက်တွေ မြင်သွားနိုင်သည်။ မီးရောင်ကို
နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် ရှောင်ပုန်းရသော သူ့ညီဆီမှ ဆဲဆိုသံ
ကိုလည်း ကြားရမည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမိုးသည် ဆောင်းမီးကို သတိထား
ကစားပေးနေရ၏။

ဘာမိုး ဆွဲရုပ်လာသော မီးရောင်တန်းထဲတွင် ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲနှင့် မြူးကြွပြေးလိုက်လာကြမည့် မြေဝပ်ငှက်တွေကို ဘာဟိုးက မီးတန်း မှောင်ရိပ်ဘေးမှနေပြီး ငှက်ခတ်တုတ်နှင့် ရိုက်ယူရမည်။ ငှက်လိုက် များလျှင် ဘာဟိုး ရိုက်သတ်ထားခဲ့သော မြေဝပ်ငှက်ငယ်များကို မီးတန်း လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဘာမိုးကပါ လိုက်ကောက်၍ မီးတန်းရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးပေးသွားရမည်။

ဘာမိုးသည် မီးတန်းကို တောစသို့ဖြန့်လိုက်၊ ညာဘက်သို့ ဆွဲရုပ် လှည့်ကစားလိုက် လုပ်ပေးနေစဉ် ဘာဟိုးသည် သူ့အစ်ကို ကစားပေး ထားသော ဆောင်းကွင်းမီးတန်းထဲ ပြေးဝင်လာကြမည့် မြေဝပ်ငှက် တွေကို အမှောင်ထဲက မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ရွီး”

ငှက်ကလေးတစ်ကောင် မြည်သံကဲ့သို့ ဘာဟိုးက ငှက်ခေါ်သံ ပေးလိုက်သောအခါ ဘာမိုးလည်း ဆောင်းကွင်းမီးတန်းကို တောစပ်သို့ တစ်ဖန် ဖြန့်ကြဲ၍ ဆွဲရုပ်လိုက်ပြန်၏။

“ရွီး ရဲ့... ”

“ရွီး ရဲ့... ”

ညီ ဘာဟိုးဆီမှ ဒုတိယ ငှက်ခေါ် အချက်ပေးသံကြောင့် ဘာမိုး သည် မီးတန်းကို ညာကွေ့၍ စုစည်းရုပ်ယူလိုက်ပြန်၏။ သို့သော် သူ ဘယ်လိုပင်ကစား ကစား သူ့မီးတန်းထဲကို ဘယ်မြေဝပ်ငှက် တစ်ကောင် တစ်မြီးမှ ဝင်မလာ။ သို့နှင့် ထိန်တောကွင်း တောကြီးထဲတွင် တစ်နာရီ ကျော်ကျော် အချိန်မှာ ခဏလေးပင် ကုန်သွားသလား ထင်လိုက်ရသည်။

မြေဝပ်ငှက်တွေ အလွန်ပေါ့ပြီး နတ်ကြီးသည်ဆိုသော ဤ ထိန်တောကွင်းတောတွင် တစ်နာရီကျော်ကျော် အချိန်ထိ မြေဝပ်ငှက် တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ သူ့ညီဘာဟိုးက ရိုက်ခတ်ကောက်ယူနေသည်ကို မမြင်ရသောအခါ ဘာမိုးမှာ တွေးမရအောင် ဖြစ်နေသည်။ အမှန်က ဘာမိုးသာမဟုတ် ကိုယ်တိုင် ငှက်ခတ်ရန် စိတ်စောစောနှင့် စောင့်နေသူ ဘာဟိုးမှာလည်း စိတ်တိုလာပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငှက်ခေါ်သံကို ပါးစပ်ထဲက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ခွီ ဝို”

“ခွီ ဝို”

“ကျီ”

“ကျူ ကျူ”

“ကျူ ကျူ”

နောက်တစ်ချက် ဘာဟိုးဆီမှ ငှက်ခေါ်သံ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဘာမိုးသည် ဆောင်းကွင်းမီးတန်းကို တောစပ်သို့ ဖြန့်ကြဲလိုက်ရပြန်၏။ သို့သော် ဘာမိုး ဖြန့်ကြဲလိုက်သော မီးရောင်တန်း ထဲကို စောစောကလိုပင် ဘယ်မြေဝပ်ငှက်တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ ဝင်မလာ။ ထို့ကြောင့် စိတ်မရှည်ဖြစ်လာသော ဘာမိုးသည် ဆောင်းကွင်းမီးတန်းကို ရုတ်ခနဲ ရုတ်ခနဲ ဖြန့်တန်းလိုက်၊ ချက်ချင်း ပြန်စုစည်းလိုက်နှင့် ခပ်ယမ်းယမ်းပင် ကစားပစ်လိုက်၏။ သူ ကစားပစ်လိုက်သော မီးတန်း ဆောင်းကွင်းတစ်လျှောက်ကိုလည်း မျက်စိအလစ်မပေးဘဲ စူးစူးရှရှ လိုက်ကြည့်နေရ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူညီဘာဟိုးဆီက ငှက်မြူသံ တစ်ချက် ပေါ်လာပြန်သည်။

“ခွီ . . .”

“ဟိုက်”

ဘာဟိုး၏ ငှက်မြူသံက ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသလို ဘာမိုး၏ ပါးစပ်ကလည်း ဟိုက်ခနဲ အာမေဒိုတ်သံတစ်ခုထွက်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘာမိုး ဖြန့်ကြဲလိုက်သော ဆောင်းကွင်းမီးတန်းအဆုံး တစ်နေရာတွင် မီးကျိမီးခဲကဲ့သို့ ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံးကြီး နှစ်လုံးက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဖြစ်သည်။

ဤကွင်းကို နတ်ကြီးသည်။ သရဲမျက်ပြူးတို့ မြေးအဘိုးတို့ စောင့်သည်။ ငှက်ခတ်သမားများ ရိုက်ခတ်သွားသော မြေဝပ်ငှက်များကို နောက်တကောက်ကောက်လိုက်ကောက်၍ ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ် ကောက်ဝါးစားတတ်ကြသည်ဟုလည်း ယခင်က ကြားဖူးနားဝရှိထားခဲ့လေရာ ယခုတော့ သရဲပြူးတို့ မြေးအဘိုးနဲ့ ပက်ပင်းတိုးနေရလေပြီဟု ဘာမိုးမှာ

ချက်ချင်း ခေါင်းနပန်းကြီးကာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားလေသည်။

“ရှူး . . . အစ်ကို အစ်ကို”

“ဟီး . . . ဘာ . . . ဘာဟီး”

သူ့အနားသို့ ချက်ချင်း ပြေးရောက်လာသော ဘာဟီးကို ဘာမိုးက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် တုန်တုန်ရင်ရင်စကားဆက်မေးသည်။

“ညီ . . . ညီလေး ဘာဟီး၊ မင်း . . . မင်းတို့ငါတို့ သရဲငပြူး မြေးအဘိုးနဲ့ တွေ့နေကြပြီကွ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဘာမိုး၏အမေးစကား မဆုံးခင်ပင် သရဲငပြူးကြီး၏ မျက်လုံး နှစ်ဖက်မှာ ရဲရဲနီပြီး သူတို့နှင့် ပိုနီးလာ၏။ တစ်ကွင်းလုံး မည်းမှောင်နေသော မီးရောင်တန်းထဲ၌ သရဲငပြူး၏မျက်လုံးအစုံကို မြင်နေရသည်မှာ သွေးပျက်စရာပင်။ ဘာဟီးက သူ့အနားသို့ ချက်ချင်း ပြေးရောက်လာခြင်းမှာ ရှေ့ကနေရသဖြစ်သဖြင့် သရဲငပြူးကြီးကို ဦးစွာ တွေ့ခဲ့ရ၍ဟု ဘာမိုးက ထင်လိုက်၏။

“အစ်ကိုကလည်း သိပ် အကြောက်မကြီးစမ်းပါနဲ့ဗျ၊ ခု မြင်နေရတဲ့ နီနီရဲရဲမျက်လုံးနှစ်လုံးဟာ သရဲငပြူးမျက်လုံး မဟုတ်ဘူး။ ဟင်းဟင်းမျိုး၊ ဟင်းမျိုး မျက်လုံးဗျ၊ ဆောင်းကို မီးမရုပ်လိုက်နဲ့၊ ဒီအတိုင်း ထိုးထား”

ဘာဟီးက ဘာမိုးကို မာန်သလို လေသံတီးတိုးနှင့်ပြောပြီး အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ လက်တုန်ခြေတုန်ဖြစ်နေသော သူ့အစ်ကိုလက်ထဲက မီးအုပ်ဆောင်းကို ဆွဲယူပြီး ဟင်းမျိုးရှိရာဘက်သို့ စိုက်စိုက်မတ်မတ် ထိုးထားလိုက်သည်။

ဟင်းမျိုးဆိုသည်မှာ တောတောင်ထဲ၌ မုဆိုးများက ကျားကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ တောထဲတောင်ထဲတွင်ကျားကို ကျားဟုပြောလျှင် ကျားက ပိုရဲတင်းတတ်သည်ဟူသော အယူအဆမှာ မုဆိုးစဉ်လာဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျားကို ဦးဆုံးတွေ့ခဲ့ရသော မုဆိုးသား ဘာဟီးက ကျားကို “ဟင်းမျိုး” ဟု ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဘာမိုး၏ ပါးစပ်ကမူ “ဟင် ကျား” ဟုသာ ထွက်သွားလေသည်။

အမှန်က ဤထိန်တောလယ်ကောကွင်းတွင် ယခင်နေရက်တွေမှာ မြေဝပ်ငှက်တွေ အလွန်ကျတတ်သော်လည်း ယနေ့၌ သူတို့ညီအစ်ကိုက တစ်နာရီနီးပါး အချိန်ကုန်ခံကာ ဆောင်းကွင်းမီးထွန်းကစားခဲ့ကြ သော်လည်း မြေဝပ်ငှက်တွေ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ ထွက်မလာကြခြင်းမှာ ကျားနဲ့ရသဖြင့် ပုန်းရှောင်ပြေးပျောက်သွားကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ငှက်ခတ်မုဆိုးတို့၏ အတွေ့အကြုံနည်းပါးသေးသော ဘာမိုးတို့ ညီအစ်ကိုမှာ ဤသည်ကို လုံးဝ မရိပ်မိခဲ့ကြ။

တောရိပ်တောင်ရိပ်ကိုသိ၍ စောစောစီးစီး ပြန်လစ်သွားကြ သော ငှက်ခတ်သမားများကိုပင် ငှက်ရ၍ စောစောစီးစီး ပြန်သွားကြ သည်ဟုသာ သူတို့ညီအစ်ကိုမှာ အထင်မှားခဲ့ကြလေသည်။ အမှန်က ထိုဝါရင့် ငှက်ခတ်သမားများသည် ဤကွင်းပြင်သို့ တောကောင် (ကျား) ဆင်းလာပြီဆိုသည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် စောစောကပင် ရွာပြန်သွားကြပြီး ဖြစ်သည်။

ထိန်တောကွင်းကောကြီးထဲဆင်း၍ မြေဝပ်ငှက်များကို ဖမ်းစားရန် လာသော ကျားသည် မြေဝပ်ငှက်ခတ်ရန်လာသော ဘာမိုးတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်နှင့် ယခုတော့ ပက်ပင်းတိုးနေကြလေပြီ။ အကြံတူသဖြင့် ရန်သူဖြစ်နေကြလေပြီ။

ကျားသည် မီးရောင်တန်းကိုစုန်၍ ခုန်လိုက်ဝပ်လိုက်နှင့် မီးရောင်ကို ကစားကာ လာနေ၏။

“ဟေ့ကောင် ဟို... ဟိုမှာ လာနေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” ဘာမိုးမှာ အကြောက်လွန်ကာ ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြေးလာ၏။

ကျားနှင့်ဤကဲ့သို့ တစ်ခါဖူးမှ နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ မတွေ့ဖူးသော် လည်း ငယ်စဉ်က တောပစ်သွားရင်း ဝန်ထောက်ကြီးကိုကိုက်သော ကျားကြီးကို မြင်ဖူးထားရာ ဘာဟိုးမှာ တွေ့စကသာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်မိသော်လည်း ယခု သူ့အစ်ကိုလို ခြေတုန်လက်တုန်တော့မဖြစ်။ ဝန်ထောက်ကြီးကိုကိုက်သော ကျားနှင့်စာလျှင် ဤကျားမှာ ခွေးသာသာ ရှိသည်။ ငှက်ခတ်ကွင်း အတွေ့အကြုံအရလည်း ကျားကလွဲလျှင် တောခွေး၊ ခွေးအတွေ့နှင့် အကြိမ်ကြိမ်တိုးဖူးထားသည်။ သူတို့သားအဖ

ရိုက်ချလိုက်သော မြေဝပ်ငှက်တွေကို တောခွေး၊ ခွေးအတွေကပါ လာလု ကိုက်ကောက်ကြရာ ငှက်ခတ်တုတ်နှင့် လှမ်းရိုက်၍ အနီးအနားမှ နှင်လွှတ်ရ၏။ ထိုအခါ သူ့အဖေမုဆိုးကြီးက တစ်ခါတစ်ခါမှာ ငှက်ခတ်ကွင်း၌ တောခွေး၊ ခွေးအများအပြင် ကျားနှင့်လည်း တွေ့ရ တတ်ကြောင်း ပြောပြထားဖူးသည်။

ငှက်ခတ်သွားရင်း ကျားနှင့်တွေ့လျှင် မည်သို့မည်ပုံ ခုခံကာကွယ်ရမည်ဆိုသည်ကိုလည်း မုဆိုးကြီးဦးဘာမျိုးက သူ့အားထား ရသော သားငယ်ကို ပြောဆိုပြသထားဖူးသည်။ အရေးကြီးလျှင် သက်လုံ ကောင်းရမည့်မုဆိုးကျော်ကြီးတို့၏ ရဲဝံ့စွန့်စားမှုများကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ကြားဖူးနားဝရှိထားလေရာ ယခု ဤကျားကို မည်သို့မည်ပုံ ရင်ဆိုင်ရမည် ကိုသာတွေးပြီး ‘မုဆိုးကြီးသားပဲ’ ဟု ရဲစိတ်သွင်းထား၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘာဟိုးမှာ ဘာမိုးလောက် အကြောက်ကြီးမနေတော့ပေ။

“ဟေ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင် သိပ်နီးလာပြီကွ၊ ဘယ် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲလို့”

အရေးဆိုလျှင် ညီငယ်လောက်ပင် ရဲစွမ်းသတ္တိမရှိရှာသော ဘာမိုးမှာ အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဘာဟိုးကိုသာ အားကိုးတကြီး မေးနေရှာသည်။

“ဒီမှာ ဘာ ဘာမှကြောက်မနေနဲ့၊ တောမှာ တောင်မှာ ကျားနဲ့ တွေ့ရင် စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ခုခံတတ်ဖို့ အစ်ကိုတို့ ကျွန်တော်တို့ကို အဖေ ခဏခဏ ပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ခု ဒီကျားကို ဘယ်လိုလုပ်သတ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အကြံရထားပြီ”

“ဟေး. . . ဟုတ်. . . ဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ခု အစ်ကို့သဘောက ထွက်ပြေးမလို့ လား၊ ဒီအချိန်မှာ ထွက်ပြေးလို့ မလွတ်တော့ဘူး၊ ထွက်ပြေးရင် ကျားက လိုက်ကိုက်မှာပဲ၊ နောက်ကဆို ပိုတောင် ကုပ်ပိုးကို ခုန်အုပ်ကိုက်လို့ ကောင်းမယ်၊ ကျွန်တော် ပြမယ်။ မီးကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်ပေးထား၊ အစ်ကိုက မီးကို ဒီလိုလုပ်ထားရင် ဟင်းမျိုးက မျက်စိကျိန်းပြီး ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေတုန်း ကျွန်တော်က မှောင်ရိပ်ခိုပြီး အစ်ကိုနဲ့ သုံးလေးလံအကွာ

လောက်အရောက်မှာ ဓားနဲ့ခုတ်မယ်”

“ဟင်... မင်း မင်းက ကျားကို ဓားနဲ့ခုတ်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဓားနဲ့မခုတ်ရင် ကိုယ့်ကို ကိုက်တော့မှာပေါ့ဗျ။ ကဲ ဘာမှ ကြောက်မနေနဲ့၊ ယောက်ျားပဲဗျာ၊ သေတစ်နေ့မွေးတစ်နေ့ပဲ၊ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ပါပြီ။ ကျားက ရိုးမကျားကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ နွားတွေ၊ ကျွဲတွေတောင် မကိုက်ရဲလို့ ငှက်ခတ်ကွင်းထဲဆင်းပြီး မြေဝပ်ငှက်တွေကို ဖမ်းစားတတ်တဲ့ ကျားကြုတ်ကလေးပါ။ ရော့ မီးအုပ်ဆောင်းကို ကျွန်တော်ပြသလို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်ပြထား၊ အစ်ကို့ရှေ့မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ပေး... ပေး ဓား၊ ကျွန်တော် သွားပြီနော်”

ဘာဟိုးသည် သူ့အစ်ကိုအား တီးတိုးမှာကြားပြီး ငှက်ကြီးတောင် ဓား ဝင့်ကာ ပြောပြောဆိုဆိုပင် အမှောင်ထဲ တိုးဝင်သွားသည်။

ဘာမိုးသည် သူ့ညီသင်ပြထားခဲ့သလို မီးအုပ်ဆောင်း ရွှေပေါက်ကို လက်ဝါးတစ်ဘက်နှင့် လျှပ်တစ်ပြက် ပိတ်လိုက်သည်။ တစ်ကွင်းလုံး မှောင်ကျသွားသည်။ ပြီး ချက်ချင်း ပြန်ဖွင့်လိုက်ပြန်၏။ အလင်းတန်းသည် ရုတ်ခနဲ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ ကျားသည် ဇဝေဇဝါ နှင့် မီးရောင်လာရာဘက်သို့ ခဏစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီး တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာ၏။

ကျားမှာ ဘာမိုးနှင့် နီးသထက်နီးလာသဖြင့် ကျား၏ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုပင် ထင်ထင်ရှားရှားမြင်လာရသည်။ သူ့ညီက ကျားကြုတ်ကလေးပါဟု ပြောထားခဲ့သော်လည်း ဘာမိုး၏မျက်စိထဲမှာမူ ကြောက်ကြောက်နှင့် ကျားကြီးတစ်ကောင်ဟုသာ မြင်နေ၏။

ဘာဟိုးသင်ပြသွားသလို မီးအုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်ပေးနေရသော်လည်း ဘာမိုး၏ စိတ်က လှုပ်ရှားနေသည်။ ကြောက် စိတ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ရင်နေရာ မီးအဖွင့်အပိတ်လုပ်ရသည်မှာလည်း လက်ဆမမှန်ဖြစ်နေသည်။ ဤသည်ကို အမှောင်ထဲမှ စောင့်ကြည့်နေသော ညီဖြစ်သူ ကြိတ်ဆဲနေ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မီးရောင်တန်းကို လျှောက်လိုက်လာသော

ကျားမှာ ဘာမိုးနှင့် နီးသည်ထက် နီးလာသည်။ သူ့ကို မြင်သွား၍လား မသိ၊ ကျားသည် ရန်သူအား ခုန်အုပ်ကိုက်သတ်ရန် မြေပြင်တွင် လက် တစ်ဆစ်ချိုး ဝပ်ချလိုက်ပြီး အမြီးနွံကာ အားယူနေသည်။ ဤသည်ကို အထင်အရှား မြင်နေရသော ကြောက်တတ်သူ ဘာမိုးမှာ ကျားကိုပင် ရဲရဲမကြည့်ဝံ့အောင်ဖြစ်သွားသည်။

ဘာဟိုးက သူသည် အမှောင်ထဲခိုကပ်ကာ ကျားကို ခုတ်မည်ဟု ဆိုသော်လည်း ယခုတော့ ကျားကို ကြောက်ကာ ထွက်များ ပြေးသွားလေ ပလား။ သူ့ကို ဥပါယ်တံမျဉ်နှင့် ကျားစားခံအဖြစ်များ ထားပစ်ခဲ့လေ ပလား။ လျင်လျားသော စိတ်အတွေးက သေရေးရှင်ရေးမှာ ညီအစ်ကို ချင်းပင် မယုံချင်တော့။ သို့သော် နီးလာသော ကျားကိုသာ မျက်တောင် မခတ်ရဲဘဲ စိုက်ကြည့်ကာ သူ့ညီမှာထားခဲ့သလို မီးကို မှိတ်လိုက် ဖွင့်လိုက် လုပ်ပေးနေရ၏။

“ဟေး ကျားဘသားကွ၊ ယောက်ျားဘသားကွ”

ကျားက ဘာမိုးနှင့် သုံးလေးလံအကွာသို့ ရောက်အလာမှာ ဘာဟိုး၏ မာန်သွင်းအော်ဟစ်သံက တစ်ကွင်းလုံးညံ့သွားသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘာဟိုးအော်သံက အမှောင်ထဲ၌ ပေါ်လာရာ ကျားသည် ခဏကြောင်သွားပြီး ဘာဟိုးဘက် လှည့်ကြည့်၏။ ထိုအခွင့်အရေးကို ဘာဟိုးက အမိအရဖမ်းကာ ကျား၏ လည်ပင်းကို ငှက်ကြီးတောင်စားနှင့် ပိုင်းချလိုက်သည်။

“ဝေါင်း. . . ဝူး. . . ဝူး. . . ဝါး”

ဘာဟိုးအသံနှင့် ကျားအော်သံတို့သာမဟုတ်။ ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့နှင့် ဘာမိုး၏ ဟေး ဟေး ဟူသော ကျားမောင်းအော်လိုက်သံမှာလည်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ရောထွေးဟိန်းထွက်လာသည်။

“အစ်ကို မီးပြ၊ မီးပြ၊ မီးကိုမပိတ်ပါနဲ့၊ ကျားကို ကျွန်တော် ခုတ်ထားပြီဗျ၊ မီး မြန်မြန်ပြစမ်းပါ”

ဘာဟိုး အော်ပြောသံကြောင့် ဘာမိုးက မီးကို မပိတ်ဘဲ ကမန်း ကတမ်း ထိုးပြသည်။

ငှက်ခတ်ကွင်းထဲဆင်းပြီး မြေဝပ်ဖမ်းလာသော ကျားကျွတ်ကား

မီးရောင်ထဲတွင် စင်းစင်းကြီး လဲနေပြီ။ ဘာဟိုးသည် ကျားကြုတ်အား မျက်တောင်တစ်ခတ် လှုပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် လည်ပင်းတစ်ချက်၊ လက်ပျဉ်နှစ်ချက်ခုတ်ကာ လှုပ်ယမ်းနေသေးသော အမြီးကို နင်းထား လေ၏။

“ကဲ အစ်ကို လာလေဗျာ၊ ဘာငေးကြည့်နေတာလဲ”
ဘာမိုးက မီးထိုးပြရင်း ကျားသေနှင့် သူ့ညီအနားကပ်သွားသည်။

“အစ်ကိုလက်ထဲက မီးဆောင်း ကျွန်တော့်ပေး၊ ဒီကောင် ထမ်းဗျာ၊ ပြန်ကြမယ်”

ကျားနှင့် အစွမ်းပြိုင်ခုတ်သတ်ထားရသော ဘာဟိုးမှာ ချွေးသံ တရွဲရွဲနှင့် ပြောလည်းပြော၊ သူ့အစ်ကိုလက်ထဲက မီးဆောင်းကိုလည်း လှမ်းယူလိုက်သည်။

ဘာမိုးသည် သူ့ညီအမိန့်အတိုင်း ခွေးကြီးတစ်ကောင်သာသာ ရှိသော ကျားကြုတ်ကို ခါးလည်က ကောက်ထမ်းလိုက်သည်။ လည်ပင်း ကြောကြီး ပြတ်သွားသော ကျားခေါင်းမှာ ဘာမိုးသွားတိုင်း တညိတ်ညိတ် လှုပ်ပါလာသည်။ ဘာဟိုးက နောက်က မီးဆောင်းပြု၍ လိုက်ပါလာ၏။

“အမေ . . . အမေ ကျွန်တော်တို့ ဟင်းစားကြောင်ကြီးတစ်ကောင် ရလာတယ်ဗျ၊ မီးခွက်မြန်မြန် ထွန်းခဲ့ပါဦး”

အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘာဟိုးက သူ့အမေကို လှမ်းခေါ် နှိုးပြော၏။ သူ့အမေကလည်း မုဆိုးမယားပီပီ နားပါးသည်။ ချက်ချင်း မီးခွက်တစ်လုံးကို ခေါင်းပေါ်မြှောက်ပြု၍ အိမ်ရှေ့ထွက်လာ၏။

“အစ်ကို ချလိုက်တော့လေဗျာ”

ဘာဟိုးက ချလိုက်တော့ဆိုသဖြင့် ဘာမိုးသည် အိမ်ဝင်းသလင်း ပြောင်ပြောင်တွင် ကျားသေကြီးကို ဝုန်းခနဲ ပစ်ချလိုက်၏။

“ဟဲ့ ကြောင်ကြီးကလည်း ကြီးလိုက် . . . ဟယ် သောက်ပလုပ် တုတ်၊ ကျား ကျား”

သူ့အမေ လန့်အော်လိုက်သည်ကို ဘာဟိုးက မတ်တတ်ရပ် ခါးထောက်ကြည့်ကာ တဟားဟားရယ်နေ၏။

ကျားသေကြီးကို ရွာအရောက်ထမ်းလာရသော ဘာမိုးကမူ

တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေပေကျကာ ဟောဟဲဆိုက်နေ၏။ လောလောဆယ် စကားမဟနိုင်သေး။

‘သူ့အမေက ကျားကျား’ ဟူသော အထိတ်တလန့်အော်လိုက်သံ ကြောင့် အိမ်နီးပါးနားရှိ လူများက သူတို့ အိမ်ရှေ့ ပြေးရောက်လာ ကြသည်။

ဘာဟိုးက သူတို့၏ အဖြစ်သနစ်ကို ပြန်ပြောပြသောအခါ လူတွေမှာ ပိုပြီး အံ့ဩသွားကြပြန်၏။

“တကယ့်အကောင်တွေပဲကွာ”

“ဟာ... ဒါမှ မုဆိုးသားတွေကွ”

“ဟေ့ကောင် ဘာဟိုး၊ မင်းတော့ မင်းအဖေထက်ကို ဟိုးဟိုး ကျော်မယ့် မုဆိုးကျော်ကြီးဖြစ်သွားပြီကွ၊ တို့တစ်သက်မှာ မင်းအဖေတောင် ကျားကို ဓားတစ်စင်းထဲနဲ့ ခုတ်ဖမ်းလာတယ်ဆိုတာ တို့ မကြားဖူးဘူး”

“မတွေ့ဖူးဘူး”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါမှ ဘာမျိုးကမွေးတဲ့ ဘာမိုး ဘာဟိုးတွေကွ၊ တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံးက အားကိုးကြရမည့် မုဆိုးကျော် ကြီးတွေကွ”

ရွာရှိ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးများကပါ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အား ချီးကျူးအံ့ဩစကားဆိုကြသည်။ သို့သော် တစ်ရွာလုံးလူတွေ၏ ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုစကားထက် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကြားချင်ကြသော စကားမှာ သူ့အဖေနှုတ်က ထွက်လာသံသာ။

ရောက်လာကြ၏။ နေညိုညချမ်းမှ ထွက်တတ်သော ပလူကောင်များ စထွက်ချိန်မှာ နာရီဝက်ပင်ရှိပုံမရသေး။ ထို့ကြောင့်လည်း တချို့ငှက်များမှာ ယခုမှ ပလူကျင်းရှိရာသို့ အမောတကော ပျံလာနေကြသည်။

ပလူကျင်းဘက် လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး ဦးဘာမျိုးက သားနှစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်၏။ ပလူကျင်းတွင် တစ်ခါမျှ သားငှက်မပစ်ဖူးကြသော ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့မှာ သူတို့အဖေစကားကြောင့် အပျော်ကြီးပျော်သွားကြသည်။

“သားတို့ ပလူကျင်းနားရောက်လာကြပြီ။ မြေပြင်ကို သေသေချာချာကြည့်သွားကြ၊ မိုးပေါ်မှာ ပလူစားနေကြတဲ့ ငှက်တွေ ရှိသလို မြေပြင်မှာလည်း ပလူစားဖို့လာကြတဲ့ မြွေပါးကင်းပါးတွေ ရှိနေတတ်တယ် သတိထားကြ”

သူ့အဖေ ဦးဘာမျိုး၏ သတိပေးစကားကြောင့် ပလူကျင်းနားတောစပ်ထဲဝင်လာကြသော ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့မှာ သူ့အဖေနောက်က လိုက်ပါရင်း မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ မိုးပေါ်မော့ကြည့်လိုက်၊ အတောင်ကျွတ်သွား၍ မြေပြင်ရှိ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများပေါ် တွားတက်လိုက်၊ သစ်တောထဲက သစ်ပင်သစ်ကိုင်းပေါ် သွားနားလိုက်နှင့် ပလူပျံနေကြသော ပလူကောင်များကို သတိထားအကဲခတ်လာကြသည်။

ချောခနဲအသံကြား၍ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ မြွေကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ နောက်တစ်နေရာမှာတော့ ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်က သူ၏ လျှာရှည်ကြီးကို ထုတ်ကာ ပလူကောင်များကို သတ်စားနေသည်။

“အဖေ ဟို ဟိုမှာ ဖွတ်၊ ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်”

“အေးပါ၊ အဖေ မြင်ပါတယ်။ မပစ်နဲ့ဦး၊ အဲဒီအနားမှာ ဖွတ်တင်လားကွာ၊ ပုတ်သင်ညို၊ ကင်းလိပ်ချောရော၊ ပလူစားတိရစ္ဆာန်တွေ အစုံရှိမှာပေါ့၊ နေဦး၊ အဖေတို့ နေရာကောင်းကောင်း ရှာကြမယ်။ ပလူကျင်းနား မြေပြင်မှာ နေရတာ လူတွေအတွက် အန္တရာယ်များတယ်။ လာ လာ မြန်မြန်လာကြ”

ဖွတ်ကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်ကတည်းကပင် ပစ်ချင်ခတ်ချင်၍

လက်ယားနေကြသောသားနှစ်ယောက်ကို ဦးဘာမိုးက ဟန့်တားထားရ၏။

ပလူကျင်းနှင့် တစ်လံအကွာသို့ရောက်သောအခါ ဦးဘာမိုးက

“သားကြီးဘာမိုးက ဒီအပင်ပေါ်တက်ကွာ၊ ဟိုခွဆုံမှာထိုင်ပြီး အရာရောက်မယ့်အကောင်တွေကို ပစ်ရမယ်”

ဟု ပြောပြီး နေရာချ ပေးသည်။

နောက်ထပ် ခြေလှမ်းလေးငါးလှမ်းလျှောက်သွားပြီးသောအခါ သားငယ်ဘာဟိုးကို သစ်တစ်ပင်၌ နေရာချပေးပြန်၏။ သူကမူ သားနှစ်ယောက်တက်၍ နေရာယူထားကြသော သစ်ပင်နှစ်ပင်နှင့် ဖိုခနောက်ဆိုင် ဇင်ပြွန်းပင်တစ်ပင်ပေါ် တက်သွားလေ၏။

သားအဖသုံးယောက်မှာ ပလူကျင်းကို ဝိုင်းပတ်၍ ဖိုခနောက်ဆိုင် နေရာယူထားကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မှာ လေးငါးလံသာ ကွာသဖြင့် ကြည့်လျှင်လည်း မြင်၊ ပြောလျှင်လည်း ကြားနိုင်သော မှုဆိုးစကားနှင့် သေလူ ရှင်လူ ‘အကူအမြင်’ မှာ နေရာယူထားကြသည်။

ဆူညံနေသော ငှက်အော်သံထဲမှ ထူးထူးခြားခြား အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သောငှက်အော်သံတစ်ခုကြောင့် ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့က မော့ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ချိုးသိန်းတစ်ကောင်သည် ပလူကောင် လာစားနေသော ဆက်ရက်အုပ်ထဲမှ ဆက်ရက်မောက်တင်တစ်ကောင်ကို ထိုးသုတ်သွားသည်။ ချိုးသိန်း ထိုးသုတ်ခံရသော ဆက်ရက်မှာ ကျိကျိကျာကျာမြည်ပြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း ပါသွား၏။

နောက်ထပ် စွန်ရဲတစ်ကောင်ပေါ်လာပြန်ရာ ဆက်ရက်အုပ်နှင့် ငှက်ငယ်များမှာလန့်ပြီး သစ်တောထဲ ထိုးဆင်းပုန်းကြ၏။ သို့သော် ခဏသာ သိန်းငှက်ကြီးတစ်ပတ်ဝဲယုံသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးပေါ်ပျံတက်ပြီး ပလူကောင်များကို ထိုးဆိတ်စားသောက်နေကြပြန်သည်။

မိုးပေါ်ရှိ ငှက်တိုက်ပွဲကို မော့ကြည့်နေရာမှ မြေပြင်သို့ ငုံ့ကြည့်ကြပြန်ရာ မြေပြင်တိုက်ပွဲမှာ ပို၍ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ပလူကောင်များကို လာစားသော ပုတ်သင်ညို၊ ကင်းလိပ်ချော၊ ဖွတ်၊ ပုတက်အပြင် ဖား၊ ဖားပြုတ်နှင့် မြွေများ ကင်းများကိုလည်း မြင်ရ၏။ မြွေများမှာ ပလူကောင် လာစားသော ဖားများကို ညှို့မျှီစားသောက်ရန် ဖြစ်လေသည်။

မြေပါနှင့် သင်းခွေချပ်

မြေပါနှင့် သင်းခွေချပ်

မိုးတစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက်ရွာကာစ မိုးဦးကျတစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။ ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးသားအဖသုံးယောက် တောထဲရှိ ထောင်ချောက် သုတ်ကိုင်းများကို လျှောက်ကြည့်ရာမှ ပြန်လာကြသည်။ ကိုင်းစပ် တောစနားအရောက်တွင် 'ပလူကျင်းတစ်ကျင်းကို အတော်ဝေးဝေးကပင် လှမ်းမြင်ကြရ၏။

မိုးဦးကျ မိုးတစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက် ရွာကာစတွင် ထွက်တတ်သော ပလူကောင်များသည် သစ်ဆိုင်တလွတ်မှ မိုးပေါ်ပျံတက်နေကြ၏။ ကျင်းထဲမှ မိုးပေါ်ပျံတက်လာကြသော ပလူကောင် အသိန်းအသန်းများကို ငှက်တော်နှင့်တကွ ငှက်မျိုးစုံတို့က ကျီကျီကျာကျာ အော်မြည်ကာ ထိုးဆိတ်စားသောက်နေကြသည်။ ငှက်မျိုးစုံတို့၏ အော်မြည်ထိုးဆိတ် နေကြသံများမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံနေ၏။

“ဒီနေ့ သားကောင်မရခဲ့ပေမယ့် ညနေဟင်းစားကတော့ သားတို့ မပူကြနဲ့တော့၊ ပလူကျင်းနား သွားပစ်ရင် ဟင်းစားလောက်ကို ခဏလေးရနိုင်တယ်”

သည်လိုနှင့် ဘာမျိုးတို့သားအဖသုံးယောက် ပလူကျင်းနား

တစ်နေရာရှိ ဘုတ်ခနဲ ကျသံကြား၍ လှမ်းကြည့်ရာ သစ်ကိုင်းပေါ်
 တွားသွားနေသော ပလူကောင်များကို ကောက်စားနေသော ငှက်တော်
 တစ်ကောင်အား တောကြောင်တစ်ကောင်က ခုန်ဖမ်းပြီး မြေပေါ်လုံးထွေး
 ကျသွားကြ၏။ တောကြောင်နှင့် ငှက်တော်တို့ မြေပြင်သို့ လုံးထွေး
 ပြုတ်ကျလာကြသဖြင့် အနီးအနားရှိ ဖွတ်၊ ပုတတ်နှင့် ကင်းလိပ်ချော၊
 ပုတ်သင်ညို၊ မြွေ၊ ကင်းများမှာ လန့်ပြေးသွားကြပြန်သည်။ သို့သော်
 မကြာပါချေ။ ထိုနေရာသို့ တခြား ဖွတ်၊ ပုတတ်၊ ပုတ်သင်ညိုနှင့်
 တွားသွားကောင်များ ပြန်ရောက်လာကြပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် ပလူကျင်းနားတစ်ဝိုက်တွင် ငယ်သူ့ကို ကြီးသူ
 နိုင်သူတို့က ဖမ်းဆီးစားသောက်နေကြရာ “ဘာသုံးဘာ” နာမည်ရ
 ထားသော ဦးဘာမျိုးတို့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး သင်းခွေချပ်တစ်ကောင်
 ကလည်း ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းရပြီး ပေါက်ချလာသည်မသိ။ သူ
 ကိုယ်ကို နွဲ့တဲ့ယိုင်လှုပ်ကာ ပလူကျင်းနား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင်ရောက်လာ၏။

သဘာဝ ဘုရားသခင်က သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို အကြွေးခွံ
 မာကြောကြောနှင့် ဖုန်းအုပ်ပေးထားလေရာ သင်းခွေချပ်ကြီးမှာ တော
 သုံးတောင်ကို အစိုးရသော ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ မည်သည့်
 တောကောင်ကိုမျှ ကြောက်ရွံ့ပုံမရဘဲ ပလူကျင်းကိုသာ လှည့်ပတ်၍
 ရှာဖွေနေ၏။

ပလူကျင်းကိုရှာဖွေရင်း တစ်ကောင်တလေ တွေ့ရသော ပလူ
 ကောင်များကိုလည်း သူ၏လျှာရှည်ကြီးနှင့် ရုတ်ခနဲ ရုတ်ခနဲ ကောက်စား
 ပစ်သလို သူ့အနားတွင် ခြေရှုပ်နေကြသော ဖွတ်၊ ပုတတ်၊ ပုတ်သင်ညိုနှင့်
 မြွေ၊ ကင်းများကိုလည်း လက်နှင့်ယက်ထုတ် ဖယ်ရှားပစ်နေ၏။ ထိုအချိန်
 တွင် ပလူကောင်များကို လာစားနေကြသော တောတိရစ္ဆာန်များကို
 ဖမ်းဆီးစားသောက်ရန် တောခွေးနှင့် ခွေးအတို့ကလည်း ပလူကျင်းနား
 ရောက်လာကြပြန်၏။ သို့သော် ပလူကျင်းကို အပိုင်စီးထားသော သင်းခွေ
 ချပ်ကြီးကမူ တောခွေး၊ ခွေးအများကို လုံးဝမမှု၊ တွင်းထဲက ထွက်လာ
 ကြသော ပလူကောင်များကိုသာ လျှာရှည်ကြီးနှင့် အားပါးတရ စားသောက်
 နေ၏။ တောခွေး၊ ခွေးအတို့မှာ ပလူစားရန်လာကြသော တောတိရစ္ဆာန်များ

မဟုတ်သဖြင့် သင်းခွေချပ်ကြီးကို ရန်မမူကြ။ အနီးဝန်းကျင်ရှိ ဖွတ်၊ ပုတတ်နှင့် ကြက်ငှက်များကိုသာ ဖမ်းစားနေကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နောက်ဆုံးရောက်လာသော တိရစ္ဆာန်မှာ မြွေပါ ဖြစ်သည်။ မြွေပါသည် ဘယ်ကမ္ဘာကပင် ရန်ငြိုးရန်စရိုထားကြသည် မသိ။ သင်းခွေချပ်ကြီးကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တရူးတရူး ဒေါသသံ ပေးကာ ပြေးခုန်ကိုက်သည်။ အခုန်အပြန်နှင့် အရှောင်အတိမ်း လျင်မြန်သော မြွေပါကို သင်းခွေချပ်ကမူ လုံးဝမမူ။ ခေါင်းထိုးခံကာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်သာ ရင်ဆိုင်၏။ မြွေပါကလည်း သူ ကျွမ်းကျင်သော အခုန်အပျံ့တွေကို အသုံးချကာ သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ပမာ သင်းခွေချပ်ကို အနီးအဝေး အခုန်အပျံ့တွေနှင့် တိုက်ခိုက်နေ၏။

မြွေပါကိုက်သမျှ လက်နှင့် ပုတ်သမျှတို့ကို သင်းခွေချပ်ကား လုံးဝမထိ။ သူ၏မာကြောသော အကြေးခွံကို လာကိုက်လာရိုက်သော မြွေပါကသာ နောက်ထိုင်လန်ကျသွားသည်။ သို့သော် မြွေပါကလည်း ဇွဲမလျှော့၊ အဆိပ်အလွန်ပြင်းသော မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်နှင့်တကွ တခြား တိရစ္ဆာန်များကို ကိုက်ခဲသတ်ပုတ်ရာတွင် အသုံးပြုနေကျ ခုန်ပျံ့ကျော်လွှား သိုင်းကွက်များနှင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေသည်။

နောက်တော့ မြွေပါလို အစွယ်မပါ၊ သွားမပါသော သင်းခွေ ချပ်မှာ အဆိပ်ပြင်းသော မြွေပါ၏သွားအစွယ်များကို မကြောက်သော် လည်း စိတ်ရှုပ်လာပုံရ၏။ သူ့ကိုယ်ကို ပြေးကိုက်လိုက်၊ နောက်ပြန် လွင့်စဉ်သွားလိုက်၊ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို အကြိမ်ကြိမ်ခုန်ကျော်ပြီး နောက် တစ်ဘက်က ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လုပ်နေသော မြွေပါကို မျက်စိလည်း နောက်လာပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် သင်းခွေချပ်သည် ချက်ချင်း သူ့ကိုယ်ကို ကရွတ်ခွေလို ခွေချလိုက်ပြီး ပလူကောင်တွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ထိုးထွက်နေကြသော ပလူကျင်းဝတည့်တည့်တွင် ခွေပိတ်အိပ်နေလိုက် သည်။

ပလူကောင်များ အသိန်းအသန်းမက ထွက်လာနေကြသော ပလူကျင်းပေါက်ကို သင်းခွေချပ်ကြီးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပိတ်အိပ် ထားသောအခါ ပလူကောင်တွေမှာလည်း ကျင်းထဲမှ တစ်ကောင်မျှ

ထွက်မလာနိုင်ကြတော့ပေ။ ထိုအခါ မြွေပါမှာ ပို၍ ဒေါသအမျက်
ချောင်းချောင်း ထွက်လာပြီး သင်းခွေချပ်ကိုယ်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်
ပြန်ဆင်းလိုက်နှင့် ကြံရာမရဖြစ်နေ၏။ နောက်တော့ မြွေပါက
ဘာစိတ်ကူးရသွားသည်မသိ။ သင်းခွေချပ်ကိုယ်ပေါ် ဆတ်ခနဲ ခုန်တက်
ကာ သေးပန်းချလိုက်သည်။

မြွေပါတိုက်ခိုက်သမျှကို တစ်ချိန်လုံး ပမာမခန့်ဘဲ ဣန္ဒြေမပျက်
ခပ်တည်တည်အိပ်နေသော သင်းခွေချပ်သည် ဤတစ်ခါတော့ ဘာဖြစ်
သွားသည်မသိ။ ပလူကျင်းဝက ချက်ချင်း ခုန်ထကာ တစ်ချိုးတည်း
လစ်ပြေးသွားလေ၏။ ထိုအခါ ဘာသုံးဘာခေါ်တွင်သော မုဆိုးသားအဖ
သုံးယောက်မှာ သားကောင်စပစ်ရန် သတိရလှုပ်ရှားလာကြသည်။

ဦးဘာမျိုးက ပထမဦးဆုံး သူတို့ပစ်ရမည့် သားကောင်ကို
အသံပေး၍ သားနှစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ သူတို့ ပထမဦးဆုံး
ပစ်ရမည့် သားကောင်မှာ ပလူကျင်းဝက မြွေပါဖြစ်သည်။

မြွေပါမှာ အစိုးအရေ လက်သည်း၊ ခြေသည်းကအစ ဆေးဘက်
ဝင်သဖြင့် မြန်မာ့သမားတော်များ ဈေးကောင်းပေးသော တောတိရစ္ဆာန်
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဘာမျိုး၏ ဒူးလေးမှ ပစ်မလွဲ မြှားတစ်စင်းသည်
ဝိုခနဲအသံမြည်ကာ ပထမဦးဆုံး ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဘာမိုးနှင့်
ဘာဟိုးတို့ မြှားနှစ်စင်း. . . ။

တောဝက်ထိုးရအောင်

တောဝက်ထိုးရအောင်

အိမ်ရှေ့အဖီအောက်တွင် ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသုံးယောက်သည် လှံသွေးနေကြသည်။ ဦးဘာမျိုးသည် လှံသွေးနေရင်း မိုးပေါ်ကို ခဏခဏ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ တစ်မိုးလုံး မည်းမှောင်နေ၏။ မကြာခင် မိုးရွာတော့မည်ကို သူ သိသည်။

မိုးနှောင်း၊ ဆောင်းဦးမိုးရွာပြီဆိုလျှင် အအေး အလွန် ပိုတတ်သည်။ ဆောင်းလေများ မိုးထဲပါလာပြီဆိုလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ခနဲ နေအောင် အေးသည်။ သာမန်မိုးတွင်းရွာသော မိုးထက် အဆများစွာ သာသည်။ ဝက်သွားထိုးကြမည့် ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖအတွက် ဤလို ဆောင်းဦးမိုးသည် အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဝက်များသည် သာမန်အားဖြင့်တော့ အအေးကြိုက်သော တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်ကြသည်။ သာမန်မိုးတွင်းမိုးက မည်မျှကြီးကြီး မည်မျှကြာရှည်ဆွဲ၍ ရွာရွာ ဝက်များကား အစားမပျက် အနေမပျက်ကြ။ မိုးရေထဲ လျှောက်သွားကာ ခရုများ၊ ဂဏန်းများကို အင်းထဲအိုင်ထဲဆင်း ဖမ်းတူးဆွဲ၍ စားတတ်ကြ၏။ မိုးတွင်းနေပူလျှင်လည်း အင်းထဲအိုင်ထဲဆင်း၍ ရေစိမ့် ရွံ့လူးတတ်ကြသည်။

သို့သော် သည်လိုဆောင်းဦးအအေးကိုတော့ သင်းတို့လည်း မခံနိုင်။ အထူးသဖြင့် သားပေါက်ပြီးစ မီးနေသည် ဝက်မများက ဤလို ဆောင်းဦးမိုးရွာပြီဆိုလျှင် ဝက်သိုက်ထဲဝင်ပြီး သူ့ကလေးများ တစ်ပြိုင်တစ်မနှင့် ငြိမ်ကုပ်နေတတ်ကြ၏။ ဝက်သားပေါက်မများ ငြိမ်ကုပ်နေချိန်သည် ဝက်ထိုးသမားများအတွက် အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝက်ထိုးသွားကြမည့် ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖသုံးယောက်က သူတို့၏ဝက်ထိုးလှံများကို မြည့်နေအောင် သွေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖ လှံသွေးမပြီးခင်မှာပင် မိုးသဲသဲခဲခဲ ရွာလာသည်။ ဆောင်းဦးလေကပါ ရော၍ကြမ်းလာသောအခါ အအေးမှာလည်း သူတို့မျှော်လင့်ထားသလို ပို၍ကြမ်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖသုံးယောက်သည် နံနက်စာကို ကမန်းကတမ်းစားကာ ဝက်ထိုးရန် ထွက်လာကြလေသည်။

ဝံပုန်းတောဘက်တွင် လူကြီးခါးစောင်းသာသာမြင့်သော ဝက်သိုက်ကြီးတစ်ခုကို သားကောင်သွားပစ်ရင်း သူတို့သားအဖတွေ့ထားကြသည်မှာ ကြာပြီ။ သို့သော် ဝက်သားပေါက်ချိန်၊ ဝက်ထိုးချိန် မရောက်သေးသဖြင့် စောင့်ခဲ့ရ၏။ ယခု သူတို့စောင့်ခဲ့သော ဝက်သားပေါက်ချိန်နှင့် ရာသီဥတုက အခွင့်အရေးပေးချိန်ကို ရောက်ခဲ့လေပြီ။

ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသုံးယောက်သည် မိုးထဲလေထဲတွင် ခမောက်ကိုယ်စီဆောင်းကာ ဝံပုန်းတောထဲဝင်လာကြ၏။ ဝက်သိုက်နားရောက်သောအခါ သုံးယောက်စလုံး ခြေလှမ်းပြိုင်တူရပ်လိုက်ကြသည်။ ဝက်သိုက်ထဲ ဝက်သားပေါက်မနှင့် ဝက်ကလေးများ ဝင်မဝင်၊ ရှိမရှိကို လေ့လာအကဲခတ်ကြသည်။ ပထမဦးဆုံး ဝက်ထိုးလိုက်လာကြသော သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဦးဘာမျိုးက ဝက်ဝင်လမ်းကိုပြသည်။

မိုးရွာထားသော ဝက်သိုက်နားတစ်ဝိုက်တွင် ဝက်သားပေါက်မနှင့် သူ့ကလေးများ ဆော့ပြေး ဝင်ထွက်ထားသဖြင့် ဗွက်ထနေသည်။ လက်မောင်း၊ ပေါင်လုံးလောက်ရှိသော သစ်ပင်များတွင်လည်း ဝက်ထိုးရာများကို တွေ့ရသည်။ တောမြောက်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းတွင်မူ ဝက်ထိုးထားရာတွေက လယ်သမားတစ်ယောက် ထွန်ယက်ထားသော ထွန်သွားရာ

များလားပင် ထင်ရသည်။

“ကဲ သားတို့ ဝက်သိုက်နားတော့ ရောက်လာကြပြီ၊ အဖေ ပြောမယ်။ အဖေက ဝက်သိုက်ပေါ်တက်ပြီး ဝက်မကြီးကို လှုံ့နဲ့ဖိထိုး ထားလို့ ဝက်မကြီး တက်ကျီအော်နေချိန်မှာ ဝက်ကလေးက လန့်ဖျတ်ပြီး အသိုက်ထဲက ပြေးထွက်လာကြလိမ့်မယ်။ ငါ့သားများ လုပ်ရမည့်တာဝန်က အသိုက်ထဲ ပြေးထွက်လာတဲ့ ဝက်ကလေးတွေကို တစ်ကောင်မှ လွတ် မသွားရအောင် တင်းပုတ်နဲ့ ခေါင်းကိုထုသတ်ရမှာပဲ။ လှုံ့နဲ့မထိုးရဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လဲ အဖေ”

“ဝက်ကလေးတွေကို လှုံ့နဲ့ထိုးမယ်ဆိုရင် ချိန်ဆနေရဦးမယ်။ အင်မတန်လျင်တဲ့ ဝက်ကလေးတွေက မင်းတို့ကို လှုံ့ချိန်ဆဖို့ အခွင့်အရေး မပေးဘူး။ ပြီးတော့ လှုံ့နဲ့ထိုးလို့ ချက်ချင်းမသေရင် ဝက်ကလေးတွေက တအီအီအော်မယ်။ သူ့သားသမီးများ အော်သံကြားရင် ဝက်မကြီး ကလည်း သားဇောနဲ့ အားမာန်သွင်းပြီး အတင်းကုန်းရုန်းထွက်လာ နိုင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ပြေးထွက်လာတဲ့ ဝက်ကလေးကို လုံးဝမအော် နိုင်အောင် တင်းပုတ်နဲ့ပဲ ထုသတ်ရမယ်။ တစ်ချက်တည်းနဲ့ကို အသက် ထွက်အောင် သတ်ရမည်။ မင်းတို့လှုံ့ကို ဒီနေရာမှာ သုံးဖို့မလိုဘူး။ ပေး ပေး ခုကပင် အဖေပေးထားကြ”

ဦးဘာမျိုးသည် သားနှစ်ယောက်ဆီမှ လှုံ့ရှည်နှစ်ချောင်းကို ယူလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ့သားနှစ်ယောက်၏လက်ထဲမှာ လက်နက်ဆို၍ တင်းပုတ်တစ်ယောက်တစ်ခုစီသာရှိတော့သည်။ ဝက်ထိုးရအောင် တမင် လာကြခြင်းဖြစ်သဖြင့် လေး၊ မြား၊ ဝါးပြောင်းတို့ကိုလည်း ယူမလာခဲ့ကြ။

သည်လိုနှင့် သားအဖသုံးယောက် ခြေသံလုံလုံနှင့် လေအောက်က လျှောက်ကာ ဝက်သိုက်နား ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ ထိုအချိန်မှာ ဆောင်းနှောင်း လေကလည်း မိုးနှင့်အတူ ပို၍ သည်းလာရာ သူတို့သားအဖတွေမှာ ပို၍ ဝမ်းသာလာကြသည်။ ရှေ့က သတိနှင့်သွားနေသော ဦးဘာမျိုးက ဝက်သိုက်နှင့် လေးငါးလံအကွာသို့ရောက်၍ ခြေလှမ်းတစ်ခါရပ်ပြန်ရာ သားနှစ်ယောက်မှာလည်း အဖေနည်းတူ လိုက်ရပ်ကြသည်။

ဦးဘာမျိုးသည် ခြေလှမ်းရပ်ထားရင်းက ဝက်သိုက်ကို မေးထိုး

ပြ၏။ ဘာမှန်းမသိသော သားနှစ်ယောက်ကလည်း မေးဆတ်၍ အသံတိတ် ပြန်မေးကြသည်။

“သားတို့ ဝက်သိုက်အပေါ်ကို ကြည့်ကြစမ်း၊ ဘာထူးထူးခြားခြား မြင်ရလဲ”

စကားနှင့်မပြောလျှင် မပြီးမှန်းသိသော ဦးဘာမျိုးက သားနှစ်ယောက်၏နားနား ကပ်ပြော၏။

ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့က ဝက်သိုက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“သားတို့ ဘာထူးထူးခြားခြားမြင်ရလဲ”

အတိုးဆုံး နားလည်နိုင်ရုံမျှ လေသံနှင့် ထပ်မေးပြန်၏။

“ဝက်သိုက်ပေါ်မှာ အငွေ့အခိုးတွေလို့တော့ မြင်ရသလားလို့” ဘာမိုးက ဖြေ၏။

“သားငယ်ကော မြင်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဘာမျိုးသည် ဤတစ်ခါ သားငယ်ဖြစ်သူ ဘာဟိုးကို အားရပုံမပေါ်။ ထို့ကြောင့် ‘သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လိုမျိုးမြင်လဲ’ ဟု ထပ်မေး၏။

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ အငွေ့တွေ တထောင်းထောင်းဆောင်းနေသလို မြင်တယ်”

“အေး ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ဝက်သိုက်ထဲမှာ ကျိန်းသေပေါက် ဝက်မကြီးနဲ့ သူ့ကလေးတွေ ရှိနေပြီကွ၊ မင်းတို့မြင်တဲ့အငွေ့တွေဟာ ဝက်ကိုယ်ပေါ်ကထွက်တဲ့ အငွေ့တွေပဲ”

ဦးဘာမျိုး ပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ မိုးသည်းနေချိန်တွင် ဝက်သိုက်ထဲရှိ ဝက်ကိုယ်ပေါ်မှထွက်တတ်သော အငွေ့တထောင်းထောင်းတွေမှာ ဝက်သိုက်ပေါ်၌ပင် ဆောင်းနေတတ်သည်။

“ကဲ ဒီတစ်ခါ လေပြင်းတစ်ချက် ဝှေ့တာနဲ့ အဖေ ဝက်သိုက်ပေါ်တက်မယ်။ သားတို့ အဖေမှာထားသလိုပဲနော်။ ဝက်ကလေးတွေ တစ်ကောင်မှ လွတ်မသွားစေနဲ့၊ ဝက်မကြီးကိုရဖို့ကတော့ အဖေတာဝန်ပဲ”

ဦးဘာမျိုး၏စကားအဆုံးမှာပင် လေပြင်းတစ်ချက်ကလည်း ကျလာရာ ဦးဘာမျိုးသည် ချက်ချင်း ဝက်သိုက်ရှိရာသို့ သတိနှင့် ချဉ်းကပ်သွားသည်။

တင်းပုတ်ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသော ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့မှာ သူ့အဖေ၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြရသည်။ သူတို့မှာ ပထမဦးဆုံး ဝက်ထိုးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရင်ထဲကလည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေကြ၏။

သူ့အဖေသည် လှံသုံးစင်းကိုထမ်းကာ ဝက်သိုက်ပေါ် ကိုယ်ဖော့တက်သွားသည်။ ဝက်သိုက်ကြီးမှာ လူကြီးခါးစောင်းသာသာမြင့်သည်။ အဝိုင်းအဝန်းမှာလည်း လူကြီးသုံးလေးယောက်ဖက်ခန့်ရှိသည်။ မြက်၊ ဝါး၊ ကျွပ်ပင်၊ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်များဖြင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဆောက်လုပ်ထားသည်။

ဤဝက်သိုက်ကြီးကို တွေ့စကတည်းကပင် သူ့အဖေက အနည်းဆုံး ဝက်ကလေး ရှစ်ကောင်အထက်ပေါက်သည့် ဝက်သိုက်ကြီးဟု နိမိတ်ဖတ်ကြားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့မှာ ဝက်ကလေးရှစ်ကောင်ကို မလွတ်အောင်သတ်ရမည်ဆိုသော သူ့အဖေ၏ စကားကို သံသယဝင်နေကြ၏။

ဤသည်ကို ရိပ်မိ၍လားမသိ။ သူ့အဖေသည် လှံနှစ်ချောင်းကို ဝက်သိုက်ပေါ်ချပြီး သူတို့ကို လှမ်းကြည့်နေ၏။ ‘အဖေ ဝက်ထိုးတာကို ကြည့်ထားကြ’ ဟူသော သဘောနှင့် လက်ထဲကလှံကို ယမ်းလှုပ်ပြသည်။ ဤသို့ သင်္ကေတအချက်ပြမှုကိုသိ၍ ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့က ဝက်သိုက်ပေါ်ရောက်နေသော သူ့အဖေကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သားနှစ်ယောက်အား သူပြောချင်တာကိုပြောပြီး သွားသော ဦးဘာမျိုးသည် ဝက်သိုက်ပေါ်တွင် ဖင်ရွှေ့လျှောက်ကာ ဝက်ထိုးပေါက်ကို ခေါင်းငုံ့လျှောက်ရှာနေ၏။ ဤသည်ကို မိုးသည်းလေထန်ဖြစ်နေသဖြင့် ဝက်သိုက်ထဲငြိမ်ကုပ်နေသော ဝက်မကြီးက လုံးဝရိပ်မိပုံမရ။ မိုးအေးအေးတွင် သူ့သားသမီးများ နို့ဆွဲကောင်းအောင် တစ်စောင်းလှအိပ်ကာ ဇိမ်ယစ်အစာဖြေနေပုံရသည်။

လူကြီးသုံးလေးယောက်ဖက်ခန့်ရှိ ဝက်သိုက်ပေါ် ရောက်နေသော ဦးဘာမျိုးသည် အငွေထွက်ပေါ်ရာနေရာသို့ သစ်ခက်သစ်ကိုင်းအမာခံကိုနင်းကာ ဖင်ရွှေ့လက်ထောက်လျှောက်သွား၏။ ဝက်မကြီးကိုယ်ပေါ်မှ ထွက်နေသော အငွေထောင်းထောင်းတွေမှာ ဦးဘာမျိုးအား ဝက်ထိုးပေါက်ကို ညွှန်ပြနေသလိုပင် ရှိတော့သည်။

ဝက်မကြီး လှဲအိပ်နေရာနှင့် ဝက်ထိုးပေါက်ကို တွေ့ရသောအခါ ဦးဘာမျိုးက သူ့သားနှစ်ယောက်ဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး သူသည် ဝက်ကို ထိုးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့သားများ ကြီးလာလျှင်လည်း ဝက်ထိုးတတ်အောင် ကြည့်ထားကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း သင်္ကေတပြကာ ဝက်ထိုးလှံရှည်ကြီးကို ဝက်သိုက်ထဲ ပထမ လမ်းရှင်းထိုး၏။

ဝက်သိုက်မှာ လူကြီးခါးစောင်းခန့် မြင့်သည့်အပြင် ကျွဲရိုး၊ ဝါး၊ မြက်နှင့် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ ခံနေရာ ထိုအရာများကို သာသာဖွဖွ လုံးဝအသံမမြည်စေဘဲ ပထမဦးဆုံး လှံလမ်းရှင်းရသည်။ ဝက်သိုက်အောက်ထဲရှိ မြေပြင်တွင် ကလေးနို့တိုက်ရင်း လှဲစောင်းအိပ်နေသော ဝက်မကြီးကို တစ်ကိုယ်လုံး မြင်ရသော်လည်း လှံရှင်းပေါက်ကြည့်ပြီး အနေအထား ခန့်မှန်းရသည်။

ဤသည်တို့မှာ ဦးဘာမျိုးအတွက် ဘာမျှမခဲယဉ်းသဖြင့် ဝက်သိုက်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီး သူ့လက်ထဲရှိ ဝက်ထိုးလှံရှည်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ကာ ဆန်ဖွတ်သလို တစ်အားအသားကုန်ထောင်းချလိုက်လေသည်။

အိခနဲအော်လိုက်သော ဝက်မကြီးအော်သံနှင့် ရှေးမနှောင်းမှာပင် ဝက်ကလေးတစ်ကောင်သည် အသိုက်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။ ဝက်သိုက်ထွက်ပေါက်လမ်းမှ လန့်ဖျတ်ပြေးထွက်လာသော ဝက်ကလေးကို ဘာမိုးက တင်းပုတ်ထုသတ်လိုက်၏။ ထိုဝက်ကလေးနောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ဝက်ကလေးကိုတော့ ဘာဟိုးက သူ့အဖေမှာထားခဲ့သလို တစ်ချက်တည်း အသေထုသတ်လိုက်ပြန်သည်။

သူတို့ရှေ့က ထွက်ပြေးသွားကြသော သားချင်းအား လူများက ထုသတ်နေကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ နောက်ထွက်လာသော ဝက်

ကလေးတွေမှာ လန့်ဖျတ်ပြီး အသိုက်ထဲ ပြန်ပြေးဝင်သွားကြပြန်၏။ သို့သော် အသိုက်ရှိမိခင်ကြီးမှာလည်း လုံတစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း အစူးခံနေရပြီး လူးလိမ့်အော်ဟစ်နေရသည်ကို မြင်ရပြန်သောအခါ ဝက်ကလေးမှာ ဆောက်တည်ရာမရဘဲ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာကြပြန်သည်။

အသိုက်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကြသော ဝက်ကလေးများကို ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့က မလွတ်တန်းရိုက်သတ်နေကြချိန်မှာ ဝက်သိုက်ပေါ်ရှိ ဦးဘာမိုးမှာလည်း ဝက်မကြီးကို လုံတစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ထိုးစိုက်ကာ ဝက်သိုက်ထဲမှ ဝက်မကြီးထွက်မပြေးနိုင်အောင် လုံရိုးကိုကိုင်ကာ ဝက်သိုက်ရှိ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေနှင့် ကန့်လန့်ခံပေးထားသည်။

အသိုက်ထဲ ပြန်ဝင်ပြေးလိုက်၊ ပြန်ထွက်လာလိုက်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေကြသော ဝက်ကလေးရှစ်ကောင် ကိုးကောင်ကို ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့ ရိုက်သတ်အပြီးမှာ တအီအီအော်ညည်းနေသော အသိုက်ထဲရှိ ဝက်မကြီးမှာလည်း သူ့အဖေ၏ လုံချက်နှင့် ဇီဝိန်ချုပ် အသက်ပျောက်သွားလေသည်။

ငါးရုံကောက်ပွဲတော်

ငါးရံ့ကောက်ပွဲတော်

နွေရင့်ရက်ရောက်လာသည်။ ဘယ်တော့ဘယ်တောင်ထဲသွားသွား သစ်ရွက်ကြွေသံများကိုသာ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်ကြားလာရသည်။ ထူထပ်ပြန့်ကျနေသော သစ်ရွက်ခြောက်များကြောင့် မုဆိုးတို့၏ ခြေသံပင် မလုံချင်တော့။

လယ်သမား၊ ယာသမားတို့၏ လယ်ယာစပါးများလည်း အားလုံး ရိပ်သိမ်းပြီး သွားကြပြီးဖြစ်ရာ သားကောင်များ၏လယ်ဆင်း၊ ယာဆင်း ခြေရာတွေမှာလည်း ဦးနှောင်းဆောင်းသမယကလို အထင်ကရမရှိတော့။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့ကာ မြေမာလာသဖြင့် တောကောင်တို့၏ ခြေရာ၊ ခွာရာတို့မှာလည်း တိမ်ကောပျောက်ပျက်လာကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဘမျိုးတို့မုဆိုးသားအဖမှာ ထောင်ချောက် သုတ်ကိုင်တွေကို အားကိုးမရတော့ဘဲ တောသုံးတောင်ကို ပြုပြင်စင်အောင် သွားလာလှုပ်ရှား၍သာ သားကောင်တွေကို ရှာနေကြရလေသည်။

သို့သော် ဘယ်တော့တွင် ဘယ်တိရစ္ဆာန်များကြိုက်သော ဘယ်အပင်က သီးမှည့်နေပြီ၊ ဘယ်ချောင်တွင် ဘယ်အကောင်တွေ ကြိုက်တတ်သော ဘယ်သစ်ပင်ကဖြင့် ရွက်နုတွေ ဝေစပြုနေပြီ။

ဘယ်စခန်းတွေ ခန်းခြောက်၍ ဘယ်အိုင်တွေကို သားကောင်တွေ ရေဆင်းသောက်လာတတ်ကြပြီဆိုသည်ကိုတော့ ဦးဘာမျိုး ကောင်းကောင်းကြီး သိထားလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသည် သစ်တစ်ပင် ချောင်းနားရှိ စမ်းပေါက်အိုင် တစ်အိုင်သို့ ချေ (ဂျီ) ပစ်ရန် ထွက်လာ ကြသည်။ သို့သော် စမ်းပေါက်အိုင်သို့မရောက်ခင် သစ်ခြောက်ပင် တစ်ပင်နားအရောက်မှာ ဦးဘာမျိုး၏ ခြေလှမ်းက အလိုလို ရပ်သွား လေ၏။

ဦးဘာမျိုး ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သောအခါ နောက်ကလိုက်လာ ကြသော သားနှစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းတွေမှာလည်း တိုင်ပင်ထားကြ သလို ပြိုင်တူရပ်သွားကြသည်။ သူ့အဖေခြေလှမ်းရပ်၍ မော့ကြည့်နေသော သစ်ခြောက်ပင်ဘက်ကိုလည်း 'ဘာပါလိမ့်' ဟု သူ့အဖေနည်းတူ လှမ်းမော့ကြည့်နေကြသည်။

သူ့အဖေမော့ကြည့်နေသော သစ်ခြောက်ပင်ပေါ်တွင် ပန်းဖြူ ဆွတ်ဆွတ်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်ပွင့်နေကြသလား ထင်လိုက်ကြစဉ် ဗျိုင်းဖြူ တစ်အုပ်သည် နောက်ထပ် သစ်ခြောက်ပင်တစ်ပင်ပေါ် လာနားလိုက် ကြပြန်သည်။ ထိုအခါမှ စောစောက ပန်းပွင့်နေသည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသော သစ်ခြောက်ပင်မှာ ပန်းဖြူတွေမဟုတ်ဘဲ ဗျိုင်းအုပ်တွေမှန်း သိသွားကြ လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဦးဘာမျိုးဆီကလည်း စကားထွက်လာ၏။

“အိမ်း... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ အဖေတို့ ဂျီပစ်လာကြတဲ့ သစ်တစ်ပင်ချောင်းနားကအိုင်ကို ဘာအကောင်မှ လာကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ”

“သစ်တစ်ပင် ချောင်းနားက ဟို... သစ်ခြောက်ပင်ကို သားတို့ ကြည့်ကြစမ်း၊ ဘာတွေမြင်လဲ”

“ဗျိုင်းအုပ်တွေ နားနေကြတာ မြင်တယ် အဖေ”

“အေး... ဒါကြောင့် အဖေက ပြောတာပေါ့”

“ဗျိုင်းအုပ်တွေ လာနားနေကြတာနဲ့ပဲ သားကောင်တွေ မလာ

ကြတော့ဘူးတဲ့လား”

သားငယ်ဘာဟိုင်းက သူ့အဖေကိုကြည့်၍ မေး၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဗျိုင်းအုပ်တွေဟာ ဘယ်မှာ အနေများလဲ”

“လယ်ကွင်းနား တောစတွေမှာ အနေများတတ်ပါတယ် အဖေ”

“လယ်ကွင်းနား တောစမှာ အနေများတဲ့ ဗျိုင်းတွေဟာ ခု ဒီသစ်ပင်တစ်ပင်ချောင်းနားက တောနက်ထဲ ဘာလို့ ရောက်လာကြလဲ”

ဦးဘာမျိုးမှာ သူသိသမျှကို ချက်ချင်းအဖြေစကားမပြောသေးဘဲ သား နှစ်ယောက်အား ပုစ္ဆာ ၄က်သလို မုဆိုးဉာဏ်ရည်စမ်းမေးခြင်းမှာ သူ့ဝသီလို ဖြစ်နေ၏။

“ကဲ... အဖေမေးတာ သားတို့ ဖြေကြလေ၊ လယ်ကွင်းနား တောစပင်တွေမှာသာ အနေများကြတဲ့ ဗျိုင်းအုပ်တွေ ခု သစ်တစ်ပင် ချောင်းနားတောနက်ထဲ ဘာကြောင့် ရောက်လာကြသလဲ သိလား”

“မသိဘူး အဖေ”

“အဲဒါ ငါးရုံကောက်ပွဲတော်ဖြစ်မယ့် အရိပ်လက္ခဏာပဲ”

“ဟင်... ဟုတ်လား အဖေ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ သစ်တစ်ပင်ချောင်းနဲ့ ဟိုဘက် တစ်ကုန်းကျော်လောက်မှာ ဆင်သေချောင်းကြီး ရှိတယ်လေ၊ ဆင်သေ ချောင်းကြီးနဲ့ သစ်တစ်ပင်ချောင်းဟာ ငါးရုံကျော်ကုန်းတန်းလေးတစ်ခုပဲ ခြားတယ်။ သစ်တစ်ပင်ချောင်းက ရေအိုင်တွေ ရေခန်းတော့မှာမို့ ငါးရုံ တွေဟာ ဆင်သေချောင်းကြီးဘက် ခုန်ကျော်သွားကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ကြောင့် ကုန်းပေါ်ရောက်လာတဲ့ ငါးတွေကို စားဖို့ ခု ဗျိုင်းအုပ်တွေဟာ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ရောက်လာနေကြပြီ။ ဗျိုင်းတွေ ရောက်လာကြသလို ငါးတွေကိုစားဖို့ သိမ်းငှက်စွန်ရဲတွေနဲ့ တောခွေးတို့၊ ခွေးအတို့ တောကြောင် တို့လည်း ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ အဖေတို့ မုဆိုးတွေအတွက်ကတော့ ငါးရုံနဲ့တောကြောင်ကလွဲပြီး တခြားပစ်ခတ်စရာ သားကောင်ရယ်လို့ သိပ်ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ တောခွေးတို့ ခွေးအတို့ အသားဆိုတာကလည်း လူစားတာမှ မဟုတ်တာ။ ကဲ... လာ လာ သစ်တစ်ပင်ချောင်းက ရေအိုင်တွေကို သွားအကဲခတ်ကြည့်ထားကြရအောင်၊ အဖေ့အထင်

ကတော့ ဒီနေ့ မဟုတ်တောင် မနက်ဖြန်ခါ ငါးရုံကောက်ပွဲတော် ကျိန်းသေဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ”

ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖသုံးယောက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သစ်တစ်ပင်ချောင်းရှိ စမ်းရေအိုင်နား ရောက်လာကြသည်။

ဦးဘာမျိုးတွက်ဆသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ နွေလရောက်၍ ရေခန်းခြောက်တော့မည့် သစ်တစ်ပင်ချောင်းမှ ငါးရုံများသည် ဆင်သေချောင်းကြီးဘက် ခုန်ကျော်သွားကြရန် ‘လမ်းစမ်း’ လေ့ကျင့်နေကြလေပြီ။

တဗွမ်းဗွမ်း ငါးပွက်သံနှင့်အတူ ရေအိုင်ထဲမှ လူကြီးခါးစောင်းနီးပါး မြင့်တက်ခုန်ပျံနေကြသော ငါးရုံအကြီးအသေးများကိုလည်း ပွေးခနဲပွေးခနဲ မြင်နေရ၏။ ရေအိုင်ထဲမှ ထွက်ခုန်လိုက်၊ ရေထဲပြန်ကျသွားလိုက်နှင့် လမ်းစမ်းနေကြသော ငါးရုံကြီးများကို သစ်ခြောက်ပင်များပေါ်က ဗျိုင်းတွေမှာလည်း လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေကြ၏။ တခြားသိန်းငှက်စွန်ရဲများလို ရုတ်ခနဲ ထိုးဆိတ်မစားတတ်သော ဗျိုင်းတွေမှာ ဤနေ့တော့ သစ်ခြောက်ပင်များပေါ်က မျှော်ငေးနေကြရုံသာ။

“ကဲ... ဒီနေ့တော့ နေအေးသွားပြီ၊ ငါးရုံတွေလည်း စမ်းရုံပဲ ရသေးတော့ အဖေတို့ပြန်ကြမယ်။ မနက်ဖြန်တော့ စောစောလာကြတာပေါ့”

“မနက်ဖြန် ကျိန်းသေပါ့မလား အဖေ”

“မနက်ဖြန်မဖြစ်ရင်လည်း နောက်တစ်ရက်ပေါ့ကွာ၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာတော့ ကျိန်းသေပါတယ်။ အဖေအထင်ပြောရရင်တော့ မနက်ဖြန်ခါကို ကျိန်းသေတယ်ထင်တာပဲ”

“ဒါဆို ရွာကလူတွေကိုလည်း သွားပြောထားမှအဖေ”

“နေဦးကွ၊ တကယ်လို့ အဖေတို့က မနက်ဖြန်ခါ ငါးရုံကောက်ပွဲတော်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ သစ်တစ်ပင်ချောင်းကို လာကြပါ ပြောထားပြီးမှ မဖြစ်ရင် တို့သားအဖ မုဆိုးသိက္ခာကျမှာပေါ့၊ ဒီတော့ ကျိန်းသေမှ ပြောတာကောင်းပါတယ်။ ငါးရုံကောက်ပွဲတော်က သုံးလေးရက် အနည်းဆုံး ဖြစ်မှာဆိုတော့ အဖေတို့လည်း စောစောစီးစီး ငါးရုံသန့်သန့် အကောင်

ကြီးတွေ ရွေးကောက်နိုင်တာပေါ့။ ရွာကလူတွေနဲ့ဆို လူတွေက တမှောင့်၊ တောတိရစ္ဆာန်တွေက တမှောင့်နဲ့၊ ရွေးကောက်ချိန်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ မနက်ဖြန် သွားမပြောနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

“ဒီသစ်တစ်ပင်ချောင်းမှာ ဒီနှစ် ငါးရဲ့ကောက်ပွဲတော်ဖြစ်ရင် နောက်နှစ်လည်း ဒီအချိန်ဆို ဒီလိုပဲ ငါးရဲ့ကောက်ပွဲတော် ဖြစ်ဦးမလား အဖေ”

သူတစ်သက်တာတွင် ကြားသာကြားဖူးပြီး ငါးရဲ့ကောက်ပွဲတော်ကို တစ်ခါမျှ ကိုယ်တွေ့မကြုံဖူးသေးသော သားငယ် ဘာဟိုးက သူ့အဖေကို မေး၏။

“ငါးရဲ့ကောက်ပွဲတော်ဆိုတာ အင်မတန် ကြုံခဲဖြစ်ခဲသားပဲ သားရယ်။ ဒီပေမယ့် တောထဲတောင်ထဲမှာ တစ်ချောင်းမဟုတ်တစ်ချောင်း၊ တစ်အိုင်မဟုတ် တစ်အိုင်မှာတော့ နှစ်တိုင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ ကျယ်ပြောထူထပ်တဲ့ တောတောင်ကန္တာရထဲ အဖေတို့လည်း မြေအနှံ့ ခြေဆန့်ဖူးကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီသစ်တစ်ပင်ချောင်းမှာ ငါးရဲ့ကောက် ပွဲတော်ဖြစ်တာ အဖေတို့လူတွေ သိလိုက်တာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတစ်ခါနဲ့ပါဆို သုံးခါတော့ရှိပြီ။ အဖေတို့ သိလိုက်တာကို ပြောတာနော်။ လူတွေမသိဘဲ ငါးရဲ့ကောက်ပွဲတော်ဖြစ်သွားတာလည်း ရှိချင်ရှိမှာပေါ့”

“ဒီငါးရဲ့ကောက်ပွဲတော်က ဘာကြောင့် အဓိကဖြစ်တာလဲ အဖေ”

“အဓိက မိုးနှောင်း မိုးခေါင်မယ်၊ အပူအပြင်းမယ်၊ မိုးကျခဲမယ်၊ နွေရက်ရှည်မယ်ဆိုရင် ခုလိုတန်ခူး ကဆုန်လကြားတွေမှာ ဖြစ်တတ်တာပဲ”
နေညိုသွားပြီဖြစ်သဖြင့် ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသည် စကား တပြောပြောနှင့် အိမ်ပြန်လာကြလေသည်။

နေထန်းတစ်ဖျားခန့်အရောက်တွင် ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးသားအဖ သုံးယောက် အိမ်မှ ထွက်လာကြသည်။ သစ်တစ်ပင်ချောင်းဖျားတွင် ငါးရဲ့ကောက်ပွဲတော်ဖြစ်က ငါးရဲ့ထည့်ရန် ခြင်းကြားကြီးတစ်လုံးနှင့် တောကြောင် သားငှက်ပစ်ရန် လေး၊ မြား၊ ဝါးပြောင်းကိုယ်စီလည်း ပါလာကြသည်။

မနေ့က ဦးဘာမျိုး၏ ခန့်မှန်းချက်မှာ ဧကန်ဧကမှန်နေသည်။ အရွက်ခြွေထားသော သစ်ရိုင်းပင်များပေါ်တွင် ဗျိုင်းတွေ ဗျိုင်းတွေ ဆိုသည်မှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြသည်။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် မနေ့က ကဲ့သို့ ပန်းများ ဖွေးဖွေးဖြူပွင့်နေကြသလားထင်ရသည်။ ဗျိုင်းဖြူများမှာ မနေ့ကထက် သုံးလေးဆပိုများနေသည်။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် နားတန်းသစ်ကိုင်းလှရင်း ရန်ဖြစ်နေကြသံကိုလည်း အတော်ဝေးဝေး ကပင် ကြားနေရသည်။

ဗျိုင်းများလည်း သစ်တစ်ပင်ချောင်းများရှိ ရေအိုင်စမ်းအိုင် များမှ ခုန်တက်လာကြမည့် ငါးများကို လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် ငုံ့ကြည့် မျှော်နေကြ၏။ ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖသုံးယောက် သစ်ပင်အောက် ရောက်လာကြသည်ကိုပင် သတိမထားနိုင်ကြ။

သစ်တစ်ပင်ချောင်းနားရောက်သောအခါ ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖ မှာလည်း ဗျိုင်းများနည်းတူ ရေအိုင်စမ်းအိုင်များမှ ကုန်းပေါ် ခုန်တက်ပြီး ဆင်သေချောင်းဘက်သွားကြမည့် ငါးရဲ့များကို စောင့်ချောင်းနေကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရွက်ကြွေတောထဲ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်အသံ များကို ကြားလာရသည်။ ငါးရဲ့များ ခုန်တက်လာကြလေပလားဟူသော အထင်နှင့် လှမ်းကြည့်ကြရာ ခွေးအတစ်ကောင်ကို မယောင်မလည် မြင်လိုက်ကြရ၏။ ထို့နောက်မှာမူ တောခွေးသုံးလေးကောင်ကလည်း ချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာကြပြန်သည်။

အမှန်မှာ သူတို့သည်လည်း ဗျိုင်းများနှင့် ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖလို ငါးရဲ့ကောက်ပွဲတော်ကို ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ တောခွေးနှင့် ခွေးအများသည် ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖကို မြင်သောအခါ အနီးဝန်းကျင်မှ ရှောင်ပြေးသွားကြသည်။

“အိမ်း... ဟိုင်းတွေရော တောခွေးတွေရော၊ ခွေးအရော ဟိုမှာ စွန်ရဲတွေရော ရောက်လာကြပြီဆိုတော့ ဒီနေ့ဟာ ငါးရုံကောက်ပွဲတော် ဖြစ်မယ့်နေ့ဆိုတာ သေချာသွားပြီ၊ ဒါတင် မကသေးဘူး၊ အတော်ကြာရင် တောကြောင်တွေရော မြွေနဲ့ မြွေပါတွေရော ရောက်ချင်ရောက်လာ ကြမှာ၊ ငါ့သားများ မြွေပါးကင်းပါးတော့ သတိထားကြနော်”

တောတောင်တို့၏ သဘာဝနှင့် တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ သဘာဝ ကိုပါ သိထားသော ဦးဘာမျိုးက သားနှစ်ယောက်ကို ကြိုတင်သတိပေး စကား ဆိုထားသည်။

တောနက်ထဲတွင် ငါးရုံကောက် စောင့်ရသည်မှာ မြွေပါး ကင်းပါး အန္တရာယ်များတတ်သဖြင့် သူတို့သားအဖသည် သစ်တစ်ပင် ချောင်းဖျားရှိ ရေအိုင်စမ်းပေါက်များမှ ပေသုံးလေးဆယ်အကွာသို့ နေရာ ရွှေ့လာကြသည်။

ဤတောဤတောင်ထဲတွင် သားကောင်မျိုးစုံ ပစ်ခတ်လာကြ သည်မှာ အခါပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း ငါးရုံ ကောက်ပွဲတော်ကိုမူ တစ်ခါဖူးမျှ မတွေ့ဖူးမကြုံဖူးကြရသေးသဖြင့် ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့မှာ သူ့အဖေ ဦးဘာမျိုး၏လှုပ်ရှားမှုအတိုင်းသာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်ပြီး လှုပ်ရှားနေကြရသည်။

သားအဖသုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လုံးဝ စကားပင်မပြောကြတော့ဘဲ ငါးရုံများ ခုန်တတ်လာကြမည့် ရေအိုင် စမ်းပေါက်များဘက်ကိုသာ ငေးကြည့်၍ စောင့်နေကြ၏။

နေမွန်းမတည့်မီမှာပင် သစ်တစ်ပင်ချောင်းဖျားရှိ ရေအိုင် စမ်းပေါက်များဆီမှ ငါးရုံများ ‘တငွမ်းငွမ်း’ ပွက်သံကို ကြားလာရသည်။ နေပူပြင်း၍ ရေပူလာသောအခါ ငါးရုံများသည် ရေအိုင် ဤစမ်းပေါက် များတွင် ဆက်နေ၍ မရတော့မှန်း သိလာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရေ မခန်းနိုင်သော ချောင်းကြီး၊ မြောင်းကြီး၊ ရေအိုင်ရေခွက်ကြီးများရှိရာကို ရေနဲ့ခံပြောင်းရွှေ့ကြရန် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ရေပွက်သံပေးလာ ကြသည်။

ငါးရုံများသည် သူတို့၏သဘာဝအသိနှင့် ဤနှစ်မိုးခေါင်မည်၊

ချောင်းဖျားရှိ ရေအိုင်စမ်းပေါက်များ ခန်းခြောက်ကုန်မည်ကိုသိ၍ စခန်း ပြောင်းကြမှ လူသားများမှာ တိရစ္ဆာန်များကိုကြည့်၍ ဤနှစ် မိုးခေါင် မည်ကို သိကြရလေသည်။

မကြာခင်မှာပင် စမ်းရေအိုင်များမှ ငါးပွက်သံများနှင့်အတူ ငါးရဲ့များ ခုန်တက်လာကြသံ၊ စွန်မိုက်၊ ငှက်ရဲများ ထိုးဆိတ်သံ၊ ဗျိုင်း များနှင့် ငါးဟစ်ကြီးများ ဆင်းကုတ်သံတို့မှာ ချက်ချင်း ဆူညံလာသည်။

နေပူ၍ ရေပူသောဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြသော ငါးရဲ့များသည် ချောင်းဖျားရေအိုင်ထဲမှ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ခုန်တက်လာကြသည်။ ဤသည်ကို သစ်ပင်များပေါ် အုပ်လိုက်လာနားနေကြသော ဗျိုင်းများနှင့် ငှက်ရဲစွန်မိုက်များက ဦးစွာ ထိုးသုတ်ကြသည်။

ငှက်ရဲစွန်မိုက်များ၏ နှုတ်သီးဖျားမှ လွတ်လာပြီး သစ်တောထဲရှိ ရွက်ကြွေတောပေါ် ရောက်လာကြသော ငါးရဲ့များကို အသင့်စောင့်နေ ကြသော တောခွေး၊ ခွေးအ၊ မြေခွေး၊ မြွေ၊ မြွေပါများက ဝိုင်းဖမ်းကိုက်ခဲ စားသောက်ကြပြန်သည်။ ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသုံးယောက်မှာ တိရစ္ဆာန်များကြားထဲတွင် အကြီးဆုံးအသန်ဆုံး ငါးကြီးများကို ဖမ်းသတ်ကာ ခြင်းကြားကြီးထဲ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ကောက်ထည့်နေကြ၏။

ဤအချိန်တွင် တိရစ္ဆာန်များနှင့် လူများမှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အထူးဂရုပြု သတိမထားနိုင်ကြ။ ငါးရဲ့ကြီးများ ရရေးသာ ဇောကပ် ခနကြရာ တစ်ခါတစ်ခါတွင် တောခွေး၊ ခွေးအ၊ မြေခွေးများ ခုန်အုပ် ကိုက်ခဲထားသော ငါးရဲ့ကြီးများကိုပင် တိရစ္ဆာန်တို့၏ ပါးစပ်ဖျားက ဆွဲထုတ်လုယူကြရ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး တောတိရစ္ဆာန်များ အော်ဟစ်မာန်ဖိသံ၊ ရာပေါင်းများစွာသော ငါးရဲ့များ ရွက်ကြွေတောထဲ ခုန်ပြေးနေကြသံများနှင့် တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ဆူညံနေသည်။

ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသုံးယောက်နှင့် တောတိရစ္ဆာန်များ လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားကြသော ငါးရဲ့များသည် ဆင်သေချောင်း ရှိရာသို့ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် သူ့ထက်ငါဦး ခုန်ကျော်ပြီး အသက်လု သွားနေကြ၏။

တောတိရစ္ဆာန်နှင့် လူသားတို့၏ အန္တရာယ်ကြောင့် တချို့ ငါးရုံ ကြီးတွေမှာ အလွန်ဖျတ်လတ်ပြီး လူတစ်ရပ်ကျော်ထိပင် ခုန်ပြေးနေကြ၏။ တချို့မှာလည်း ဟိုအပင်နှင့်ရိုက်၊ သည်အပင်နှင့်တိုက်ကာ သူတို့ သွားလိုရာ ခရီးစခန်းဖြစ်သော ဆင်သေချောင်းသို့မရောက်ခင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်ပြီး တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်၏အစာဖြစ်ကုန်ကြသည်။

သည်လိုနှင့် နေ့ဝက်အချိန်ကုန်၍ နေညိုသွားသောအခါ ငါးရုံ များမှာလည်း အတက်နည်းသွားကြသည်။ နေညို၍ ရေအေးသွားသဖြင့် ငါးရုံများ တက်မလာကြသောအခါ ငါးရုံခြင်းကြီး တစ်ခြင်းကို ထမ်းကာ ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖ ရွာပြန်လာကြသည်။

သို့သော် ငါးရုံကောက်ပွဲတော်မှာ အနည်းဆုံး နောက် တစ်ရက် နှစ်ရက် ဆက်ဖြစ်နေဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်ခြေ ၁၀၀ ကျော်ရှိသော ရွာသူရွာသားများကိုလည်း ညကျလျှင် သွားပြောရမည်။

မနက်ဖြန်ခါတွင် တစ်ရွာလုံးရှိ မိန်းမယောက်ျားများသည် ငါးရုံ ကောက်ရန် လာကြပေလိမ့်မည်။ ရွာသူမိန်းမများနှင့် ငါးရုံကောက်ကြပြီး ယောက်ျားကြီးများမှာ ငါးရုံထက်တောကြောင်များနှင့် ငှက်တိရစ္ဆာန်များကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးကြပေလိမ့်မည်။

ငါးရုံကောက်ပွဲတော် ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် တစ်ရွာလုံးတွင် သားငှက် တောကြောင်သားတို့မှာ အလှံပယ်ပေါများတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ငါးရုံကောက်ပွဲတော်ကို သူတို့တစ်ရွာလုံးမှာ ပျော်ပျော် ပါးပါး ဆင်နွှဲတတ်ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ငါးထောင် ကြောင်

ငါးထောင် ကြောင်မိ

'တော်သလင်းနေ ပုစွန်သေ' ဆိုသကဲ့သို့ပင် တော်သလင်းလ၏ နေသည် ပူပြင်းလှသည်။ ဤအတိုင်းသာ နေဆက်ပူနေလျှင် ကောက်ကြီး စပါးခင်းများ၏ အသီးအနှံတွေမှာ အမှော်အဖျင်းတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ လယ်သမားတွေ စိုးရိမ်နေကြသည်။

'ကဆုန်ပူခြင်း တော်သလင်း' ဟူသော စာဆိုနှင့်အညီ ကဆုန်လ နေကဲ့သို့ ပူပြင်းနေသည်မှာ ၁၀ ရက်ခန့်ပင်ရှိသွားလေပြီ။ တော်သလင်း လဆန်းကတည်းကပင် ပူပြင်းနေသောနေသည် လဆန်း ၁၀ ရက်သာ ကျော်လာသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မိုးမရွာသေး၊ မိုးနှောင်းခေါင်လျှင် ယာတောင်သူများအတွက် ပဲနံ့များကလည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိ။ ထို့ကြောင့် တစ်ရွာလုံး မိုးကူမျှော်နေကြသည်။

သည်လို့နှင့် တော်သလင်းလဆုတ်တစ်ရက်နေ့သို့ ရောက်လာ သည်။ သည်နေ့ညမှာတော့ မိုးအကြီးအကျယ် ရွာလာလိမ့်မည်ဟု ထင်နေကြသည်။ 'မိုးစနေ၊ လေရာဟု' ဟူသော စကားအတိုင်း မိုးသား များသည် စနေထောင့်ဘက်မူ မည်းတက်လာနေ၏။

လဆန်းခိုင်းကပင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရွာသေးသော မိုးသည်

ဤနေ့ညတော့ မုချရွာတော့မည်ဟု ထင်နေကြသည်။ 'တော်သလင်းနေ ပုစွန်သေ' ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိသလို 'တော်သလင်းမိုး ကန်သင်းကျီး' ဟူသော စာဆိုလည်းရှိလေရာ ဤနေ့ညမှာတော့ မိုးသည် ကန်သင်းရိုးများ ကျီးပေါက်သွားလောက်အောင် ရွာတော့မည်ထင်သည်။

စနေထောင့်မှ မည်းတက်လာသော မိုးသားမိုးတိမ်များကို မျှော်ငေးကာ လယ်သမား၊ ကိုင်းသမားများ ဝမ်းသာနေကြသလို မုဆိုးကြီး ဦးဘာမျိုး၏သားနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြသော ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့မှာလည်း မိုးကိုမျှော်ငေးရင်း ပျော်နေကြသည်။

သို့သော် ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့ ပျော်နေကြခြင်းမှာ လယ်သမား ယာသမားများလို ကောက်ကြီးစပါးအတွက် နှမ်း၊ ပဲအတွက်မဟုတ်။ သည်နေ့သည်ည မိုးအကြီးအကျယ်ရွာလာလျှင် ရွာအောက်လယ်ရိုး ချောင်းတွင် မြူးသွားထောင်ကြမည်။ ငါး ပုစွန်တွေရမည်ဟု ပျော်နေကြ ခြင်းသာ။

သူ့အဖေ ဦးဘာမျိုး ငှက်ဖျားကြီးနေသဖြင့် သူတို့ တောမတက် ဖြစ်ကြသည်မှာ သီတင်းတစ်ပတ်ခန့်ရှိလေပြီ။ မုဆိုးသားအဖအတွက် တောမတက်ရလျှင် အူခြောက်သည်။ မုဆိုးသားအဖ အူခြောက်လျှင် ရွာသူရွာသားတွေမှာလည်း အူခြောက်၏။ မုဆိုးသားအဖထံတွင် ဆီပေး၊ ဆန်ပေးနှင့် လဲလှယ်စားနေကြရသော အသားစို၊ အသားခြောက်များ လည်း ပြတ်လတ်ကုန်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေမှာ မိုးသဲကြီးမဲကြီး ရွာပါစေဟု ဆုတောင်းနေကြသလို မုဆိုးကြီးဦးဘာမျိုးတစ်ယောက် မြန်မြန် အဖျား ပျောက်ပြီး တောတက်နိုင်ပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းနေကြရလေ၏။

ရွာအောက်လယ်ကွင်းများမှာ လယ်ရိုင်းချောင်း၏ ဘေး နှစ်ဘက်တွင်ရှိသည်။ ချောင်းဟုဆိုသော်လည်း နွေတွင် ရေခန်းခြောက် သည်။ ရေအနက်မှာလည်း လူကြီးရင်တစ်လောက်သာရှိ၏။ အရှည်ကမူ တစ်မိုင်နှစ်မိုင်ရှိသည်။ ချောင်းလက်တက်ငယ်တွေကလည်း အများကြီး။ ဟိုလူ့လယ် သည်လူ့လယ် အနှံ့ပျံ့၍ ခက်မခက်ငယ်ဖြာထွက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် လယ်ရိုး၊ ချောင်းရိုးကိုပိတ်ပြီး ငါးပက်မည်ဆိုလျှင်

လယ်ရှင်တွေက စပါးပျက်မှာစိုး၍ လက်မခံကြ။ ကွန်ပစ်၊ များတန်းချ သည်ကိုပင် စပါးပုတ်၊ စပါးပင်များကို နင်းသွားကြသည်ဟု တားမြစ် ထားကြသည်။ အရှည်ကလည်း တစ်မိုင်နှစ်မိုင်၊ ခက်မခက်ဖြာတွေ ကလည်း များပြားလေရာ လယ်ရိုးချောင်းတွင် ငါးတွေမှာ အတော်အသင့် ကျန်နေသေးသည်။

မိုးနှောင်းမိုးကိုစောင့်ရင်း လယ်ရိုးချောင်းတွင် တင်ကျန်နေခဲ့ ကြသော ငါးပုစွန်တွေမှာ ချောင်းဝက လယ်ကန်သင်း တာရိုးကြီး ဆီးခံ နေသဖြင့် ယခုအခါ လယ်ရိုးချောင်းထဲတွင် ပိတ်မိနေကြ၏။

ထို့ကြောင့် လူသားတွေက မိုးနှောင်း တော်သလင်းမိုးကို မျှော်နေကြသလို၊ လယ်ရိုးချောင်းရှိ ငါးပုစွန်၊ ဂဏန်းများမှာလည်း လယ်ရိုးချောင်းငယ်ထဲမှ ချောင်းကြီးမြောင်းကြီးများထိ နောက်ဆုံးမိုးနှင့် ဆင်းရန် မိုးကို မျှော်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးမိုးနှင့်သာ ချောင်းကြီး မြောင်းကြီးထဲ မဆင်းမိလျှင်တော့ လယ်ရိုးချောင်းထဲရှိ ငါးများမှာ လူတွေ ပက်စားခံရပြီး သေလျှင်သေ၊ မသေလျှင် ရေခန်းပြီး သေမည်မှာ မုချပင်။

မုဆိုးသားများပီပီ ဤသည်တို့ကို သိထားသော ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့မှာ စနေထောင့်ဆီမှ မည်းတက်လာသော မိုးကို မျှော်ကြည့်ကာ “ဟေ့ ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဟန်ကျပြီကွ၊ ဒီည ကျိန်းသေမိုးရွာမှာပဲ၊ ဒီည မိုးသည်ရင် လယ်ရိုးချောင်းက ရေကျန်ငါးတွေ အကုန်ဆင်းမှာပဲ၊ မြူးသွားထောင်ရလို့ကတော့ အပြည့်ပဲ” ဟု အားပါးတရ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ လယ်ရိုးချောင်းကို ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန် ပြေးကြမှ နို့မို့ နေရာကောင်း၊ စည်းကောင်းတွေကို သူများတွေ ဦးသွား လိမ့်မယ်”

မုဆိုးတံငါ အလုပ်ဆိုလျှင် ပုစွန်တစ်ကောင်၊ ဂဏန်းတစ်လုံးက အစ လက်လွတ်မခံချင်သော ဘာဟိုးကလည်း သူ့အစ်ကိုကြီး၏ စကားကို အကြွင်းမဲ့ထောက်ခံသည်။ သည်လိုနှင့် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် မြူးကြီး တစ်လုံးကို ထမ်းကာ ရွာအောက် လယ်ရိုးချောင်းဘက် ထွက်လာကြ လေသည်။

တော်သလင်းလ၏နေက ၁၀ ရက်ကျော်ကျော် ပူပြင်းထား

သဖြင့် လယ်ကန်သင်း တာရိုးပေါ်ဖြတ်သွားသော လူသွားလမ်းကလေးမှာ ဖုန်ထနေလေသည်။

လယ်ခါးရိုးချောင်း ဘေးနှစ်ဘက်ရှိ လယ်ကွင်းများအဆုံးတွင် တောတန်းများလည်းရှိလေရာ တောကြောင်များသည် လယ်ကွက်ထဲရှိ ရေခန်းသွားသော ရေအိုင် ရေခွက်များက ငါးများကို ဆင်းဖမ်းစားတတ်ကြသဖြင့် လူသွားလမ်းကလေးဖုန်ဖုန်ထဲတွင် ကြောင်ခြေရာများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဟာ... ဒီမှာ ကြောင်ခြေရာတွေပါလား၊ စောစောကသာ ဒီတောတန်းထဲက ကြောင်တွေ လယ်ကွင်းထဲဆင်းမှန်းသိရင် သုတ်ကိုင်လာထောင်ကြ အကောင်းသားကွ”

ဘာမိုးက ကြောင်ခြေရာတွေကို ငုံ့ကြည့်ပြီးပြော၏။

ဘာဟိုးကမူ လူသွားလမ်းဖုန်ဖုန်ထဲမှ ကြောင်ခြေရာများကို တစ်နေ့တစ်လည်ဆင်းသောကြောင့် ခြေရာလား၊ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆင်းသော ကြောင်ခြေရာလားဆိုသည်ကို သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်သည်။

တောကြောင်ကြီးများသည် လယ်ကွင်းထဲ နေ့စဉ်လိုလို ဆင်းတတ်သော ခြေရာများကို တွေ့ရသည်။ တော်သလင်းနေက ဆက်တိုက် ပူပြင်းခဲ့သဖြင့် လယ်ကွင်းချောင်းရိုးများရှိ ရေခွက်ရေအိုင်များမှာ ရေခန်းခြောက်စပြုနေပြီ။ ရေခန်းခြောက်သွားသော ရေခွက်ရေအိုင်များမှ ငါးပုစွန်များကို တောကြောင်များသည် ညစဉ်ညတိုင်း ဆင်းရှာ စားနေကြပုံရ၏။ ဤသည်ကို သူတို့၏ ခြေရာများက သက်သေခံနေလေသည်။

မုဆိုးညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် သားကောင်တစ်ကောင်၏ အမွှေး၊ အမှင်၊ မစင်တုံး၊ ခြေရာများကအစ သတိထားကြည့်တတ်ကြလေရာ ယခု လူသွားလမ်းကလေးဖုန်ဖုန်ထဲက ကြောင်ခြေရာများမှာ သူတို့ညီအစ်ကိုအတွက် တန်ဖိုးထားစရာ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒီတောတန်းက ကြောင်တွေ လယ်ကွင်းထဲဆင်းပြီး ငါး၊ ပုစွန်တွေ စားတာသေချာတယ်။ တောတက်မဖြစ်မယ့်အတူတူ နောက်နေ့ သုတ်ကိုင်လာထောင်ကြတာ ကောင်းမယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ဘာမိုး၏စကားကို ဘာဟိုးကလည်း ချက်ချင်း
ထောက်ခံစကားဆို၏။ သည်လိုနှင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လယ်ရိုး
ချောင်းနား ရောက်လာကြ၏။

ဘာမိုးသည် ထမ်းလာသော မြူးကြီးတစ်လုံးကို ပခုံးပေါ်က
ချ၏။ ဘာဟိုးက သူ့အစ်ကို ချလိုက်သော မြူးကြီးကို ကန်သင်းကျိုး
ကတုတ်ပေါက်တစ်ခုတွင် ချထားသည်။ ရေခန်းခြောက်နေသဖြင့် သူတို့
မြူးကြီးချထားသော လယ်ကန်သင်းပေါက်၌ ရေမရှိပေ။ တုတ်ပေါက်နှင့်
မြူးကြီးဘေးနှစ်ဘက်ကို ညမိုးရွာ၍ ရေတိုက်စားလျှင် မပြိုကျအောင်
ငုတ်ရိုက်ကြသည်။ ငုတ်အပေါ်တွင် လူကြီးလက်ကောက်ဝတ်လောက်
ရှိသော ဝါးလုံးသုံးလေးလုံးကို နွယ်ငင်၍ ပူးချည်ကြသည်။ တံတားသဖွယ်
ဖြစ်နေသော ဝါးလုံးများ၏အရှည်မှာ လူကြီးလက်မောင်းတစ်ဆုံးခန့်သာ
ရှိ၏။ ဤသည်မှာ မြူးထိမ်းဖြစ်သည်။

ထိုကန်သင်းကျိုး တုတ်ပေါက်ထဲ၌ပင် မြူးကြီးကို ထောင်ကြ
သည်။ တံတားခင်း အပေါ်ထိမ်း၊ ဝါးလုံးနှင့် မလွတ်သဖြင့် အောက်မြေကို
ပေါက်တူးနှင့် အနည်းငယ်ယက်ထုတ်ပစ်ရသည်။ ပြီးမှ မြူးကြီး အနေ
အထားကို ပြန်တည့်ချည်နှောင်ရသည်။

ကန်သင်းပေါက်၊ မြူးကြီး၏အတွင်းဘက် သုံးလေးပေလောက်
အကွာတွင် လယ်ရိုးချောင်းရေရှိသော်လည်း ရေနည်းနေသည်။ မြူး
ရှိရာသို့ ရေစီးမလာသေး။ ညမိုးရွာမှ လယ်ခါးရိုးချောင်းက ရေများသည်
ကန်သင်းပေါက်ထဲ စီးလာကြမည်။ ထိုရေစီးနှင့်အတူ လယ်ရိုးချောင်းမှ
ရေကျန် ငါး၊ ပုစွန်များ၊ ဂဏန်းများ ဆင်းလာကြမည်။ ထိုရေစီးနှင့်
ဆင်းလာကြသော ငါး၊ ပုစွန်၊ ဂဏန်းများမှာ မြူးထဲအားလုံးဝင်ကြမည်။

ရေစီးကြမ်းလာလျှင် မြူးကြီး မျှောမပါသွားအောင် ရွှေ့လည်
စောင်းတိမ်းမသွားနိုင်အောင် ထပ်မံစစ်ဆေးရသည်။ ငုတ်တိုင်နွယ်ကြီး
များဖြင့် ထပ်ချည်ကြရသည်။ မြူးထောင်ခြင်းကိစ္စအဝဝပြီးသောအခါ
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လယ်ရိုးချောင်းပေါက်ထဲက တက်လာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် စနေထောင့်ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှ တရိပ်ရိပ်
တက်လာနေသော မိုးသားမိုးတိမ်များနှင့် လျှပ်စီးများ တဖျတ်ဖျတ်

လက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ညကျရင် မိုးကြီးသဲသဲမဲမဲရွာမှာ ကျိန်းသေတယ်ကွာ၊ ဟိုမှာ တက်လာတဲ့ မိုးသားတွေကြည့်စမ်း”

ဘာမိုးက လမ်းတွင် မိုးကောင်းကင်ပေါ် ခဏခဏ မော့ကြည့်ကာ ပြောလာ၏။ မိုးသဲကြီးမဲကြီး ရွာလျှင် မြိုးထဲ ငါးပုစွန်တွေအပြည့် ရနိုင် သဖြင့် ဘာဟိုးမှာလည်း တစ်လမ်းလုံး ပျော်လာလေသည်။

ညရောက်လျှင် လင်းဝက် (ငါးဆော်ငှက်) များ အော်မြည်သံကို ကြားရသည်။ ငါးဆော်ငှက်များသည် လယ်ရိုးချောင်းတစ်လျှောက်ကို အထက်အောက် စုန်ဆန်ကာ အော်မြည်ပျံသန်းနေကြသည်။ ငါးဆော် ငှက်များအော်မြည်ပျံသန်းနေကြသံကို ရွာထဲကပင် ကြားနေရသည်။

ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ငါးဆော်ငှက်များ အော်မြည်သံကို နားစွင့်ကာ အိပ်မပျော်ဖြစ်နေကြသည်။ ငါးဆော် ငှက်များ အော်မြည်လျှင် ညကျ မုချမိုးရွာတော့မည်။ ယခု ငါးဆော် ငှက်များ လယ်ရိုးချောင်းကို စုန်၍ အော်မြည်နေကြခြင်းမှာ...

‘ဟေး... ချောင်းရိုး၊ မြောင်းရိုး၊ လယ်ခရိုးနဲ့ အိုင်ကျိုး၊ အိုင် ပေါက်၊ ရေနောက်ရေကြည်၊ မညီအင်းကွက် ရေထက်ရေအောက်၊ ဗွက် ပေါက်မြေလူး၊ ရွံ့စားကျူးသည့်မြေတူး ငါးရှဉ့်၊ ငါးဖျင်းသလက်၊ ငါးဝက်၊ ငါးမြင်း၊ ငါးစင်းငါးစပ်၊ ငါးမြတ်ငါးယုတ်၊ ပုစွန်တုပ်တို့၊ အဟုတ် ဤည၊ မိုးရွာချတော့မည်။ ဤကာလလွန်၊ နင်တို့ ကျန်က အမှန် ကြောင်စာ ဖြစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဤညပိုင်းမိုးမှာ နင်တို့အတွက် နောက်ဆုံးမိုး ဖြစ်သဖြင့် ဤမိုးဤရေနှင့်အတူ ချောင်းကြီးမြောင်းကြီးထဲ အမြန် ဆင်းလာကြလော့’ ဟု ငါးဆော်ငှက်က ငါးပုစွန်များကို ဆော်သြနေ သည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။ သို့သော် ဤငါးဆော်ငှက်များ အော်မြည် ဆော်ကြပြီလျှင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ မရွာတတ်။ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှသာ ရွာတတ်သည်။ ဤသည်ကိုတော့ တံငါမဟုတ်သော ဘာမိုးတို့ မုဆိုး ညီအစ်ကိုက မသိကြ။

အမှန်က ဤငါးဆော်ငှက်တွေမှာ ငါးပုစွန်များကို ကလိမ်ဉာဏ် ဆင်ကာ အော်မြည်နှိုးဆော်ကြခြင်းသာ။ ငါးဆော်ငှက်၏ အော်မြည် သတိပေးနှိုးဆော်သံကို တကယ်ထင်မှတ်ပြီး မိုးစရွာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်ရှိ နေထိုင်ကြသော အင်း၊ အိုင်၊ ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ်များကို စွန့်ခွာပြီး ရေစီးအတိုင်း ဆင်းလိုက်လာကြသော ငါးများမှာ မိုးမသည်း သဖြင့် ချောင်းကြီးမြောင်းကြီးများသို့ မရောက်ဘဲ လမ်းခုလတ်တွင် တင်နေကြရာ သူတို့ဆော်သြထားသည်ကို ယုံကြည်၍ ငါးပုစွန်များ ဆင်းလာကြလျှင် ဖမ်းစားရန် အသင့်စောင့်နေကြသော ငါးဆော်ငှက်တွေ ပါးစပ်ထဲ ရောက်ကုန်ကြသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဤသည်မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ညမိုးသည် ထင်သလောက်မရွာ။ ကန်သင်းကျိုးလောက်အောင် ရွာလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားခဲ့ကြသော တော်သလင်းမိုးမှာ လင်းအားကြီး ပိုင်းတွင် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်သာ ရွာပြီး စဲသွား၏။

ခန့်မှန်းရခက်သော သရက်၊ ကြက်အိုး၊ မိုးနှောင်းမိုးက တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်သာ ရွာပြီး စဲသွားသောအခါ ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့မှာလည်း သူတို့ ထင်သလောက် ငါးပုစွန်များရကြတော့မည်မဟုတ်သဖြင့် စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် မိုးလင်းအောင် အိပ်ပစ်လိုက်ကြ၏။ နေထွက်တပြုရောက်၍ သူ့အမေနှီးမှ အိပ်ရာက နိုးထလာကြသည်။

ညက မိုးတစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ရွာသွားသဖြင့် နံနက်ထ မိုးကောင်း ကင်မှာ ကြည်လင်သန့်စင်နေလေသည်။ မနေ့ညနေက ကောင်းကင်တစ်ခွင် တစ်ပြင်လုံးတွင် ပြည့်သိပ်မည်းမှောင်နေသော မိုးသားရိပ်များကို ဤနံနက်မှာ တစ်ဖဲ့တစ်စပင် မမြင်ရတော့။

နေရောင်ခြည်တန်းသည် ဦးဘာမျိုးတို့အိမ်ရှေ့ ထိုးကျလာ၏။ နံနက်ထ၏ နေရောင်ခြည်ထဲတွင် ငှက်ကလေးများ၏ စိစိညည်အသံနှင့် အတူ ဘာမိုး၏အသံကလည်း ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် ဘာငိုငံနေတာလဲ၊ မျက်နှာသစ်လေကွာ၊ မြိုး သွားဖော်ရအောင်”

ညက သူ့ထင်ထားသလို မိုးမရွာသဖြင့် ငါးပုစွန်တွေရမှာမဟုတ်ဟု

တွေးနေသော ဘာဟိုးမှာ သူ့အစ်ကိုစကားကြောင့် ပို၍ စိတ်တိုသွား၏။

“သောက်ရေးမဟုတ်တာကျတော့ ဝီရိယကောင်းနေလိုက်တာ”
ဟု စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲနေစဉ် သူ့အစ်ကိုက ထပ်ပြီး နှိုးဆော်နေပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် လုပ်လေကွာ၊ မြိုးသွားဖော်ကြပါမယ်ဆိုနေ”

“ဟာဗျာ. . . အစ်ကိုကလည်း မြိုးသွားဖော်ရအောင် ညက မိုး
ဘယ်လောက်သည်းလို့လဲ”

“တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်တော့ ရွာသားပဲကွ”

“မိုးတစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်နဲ့ ဘာငါးဆင်းမှာလဲ၊ မြိုးသွားဖော်လို့လည်း
ကြောင်စာတောင်ရမယ်မထင်ပါဘူး။ အလကား အချိန်ပဲကုန်မယ်”

“ဟာ မင်းကလည်း မြိုးကြီးကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားတော့ သူများတွေ
ယူကုန်မှာပေါ့ကွ၊ ချောင်းအောက်ပိုင်းမှာ တံငါကလေးတွေ ပေါက်ပေါက်နဲ့”

သူ့အစ်ကိုစကားကြောင့် မြိုးကြီးကို နှမြောသောဘာဟိုးက
မထချင်ထချင်နှင့်ထသည်။

“မိုးတစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်တော့ ညကရွာသားပဲကွ၊ ငါ့ညီရာ ဟင်းစား
လောက်တော့ ရမှာပါ လာ လာ”

ဘာမိုးက ညီဖြစ်သူကို လမ်းတွင် ချော့သလိုပြောလာ၏။
သည်လိုနှင့် လယ်ရိုးချောင်းပေါက်နား ရောက်လာကြသည်။

ညက မိုးတစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ရွာသွားသဖြင့် ဖုန်တွေ သိပ်ခါ
ကန်သင်းရိုးရှိ လူသွားလမ်းကလေးမှာ သွားလာ၍ ကောင်းနေသည်။
ဗွက်လည်းမပေါက် ဖုန်လည်းမထသဖြင့် ဘာဟိုးတို့ညီအစ်ကိုသည်
လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လယ်ရိုးချောင်းပေါက်ဝရှိ မြိုးရှိရာသို့
သွက်သွက်လက်လက်ပင် ဆင်းလာကြသည်။

“ဖ. . . ရူး. . . ရူး”

“ဖရူး. . . ရူး”

မြိုးကြီးနားအရောက်တွင် မြိုးထဲမှ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏
ရန်ရှာအော်မြည်လိုက်သံကြောင့် ဘာမိုးတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ
ရုတ်ခနဲ လန့်ပြီး ခြေတွန့်သွားကြ၏။

“ဟင်. . . ဘာ. . . ဘာကောင်လဲ အစ်ကိုကြီး၊ မြိုးထဲမှာ

အကောင်ကြီးတစ်ကောင်ပါလားဗျ. . . ”

မြိုးထဲတွင် ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်နေမှန်းမသိသော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်က ရုတ်တရက် ရန်ရှာအော်မြည်လိုက်သံကြောင့် စိတ်ထဲ ထင့်သွားကြသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် မဝံ့မရဲနှင့် မြိုးနားကပ်ကြည့်ကြ၏။

“ဟ. . . ဘာကောင်ကြီးလဲကွ”

ဘာမိုးက အော်လိုက်၏။

မှန်သည် မြိုးထဲတွင် တောကြောင်ကြီးတစ်ကောင် မိနေလေပြီ။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် တစ်ခါမျှ မကြုံဖူး၊ မတွေ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံအသစ်ပင်။

ထို့ကြောင့် ဘာမိုးက. . .

“မြိုးထဲမှာတော့ တောကြောင်ကြီး တစ်ကောင်မိနေပြီကွ၊ အဲဒါ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမတုန်း”

“ဘာလုပ်ရမလဲဗျ၊ ဒီလောက်သေချင်တဲ့ကြောင် အိုးထဲဝင်ရ မှာပေါ့”

“အေးကွ သေချင်လို့ ကြမ္မာငင်”

“သေချင်လို့ ကြမ္မာငင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီကြောင်ကြီးဟာ ဒီချောင်းရိုးထဲ ညတိုင်းဆင်းပြီး ငါး၊ ပုစွန်ရှာစားနေကျ ကြောင်ပါးကြီး ဖြစ်ရမယ်။ ညက မိုးတစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ရွာတော့ မိုးအစဲမှာ မြိုးထဲက ငါးတွေကို တိုးဝင်စားလို့ မိတာပဲ”

ဘာဟိုးပြောသည်မှာ အံ့မှန်ပင်ဖြစ်သည်။

မြိုးထဲက ငါးပုစွန်များကို ဝင်တိုးစားမိသော ကြောင်ကြီးမှာ ပြန်ထွက်လာသောအခါ မြိုးသွားဆူးများကို ထိုးဖောက်ထွက်မရသဖြင့် မြိုးထဲ၌ အမိခံနေရသည်။ မာန်ဖီကိုက်ခဲထားသဖြင့် မြိုးသွားနှစ်ထပ်တွင် အတွင်းမြိုးများကျိုးပဲ့နေသည်။ မြိုးသွားမှာ စပရိန်လို အပြင်က တိုးဝင်လျှင် ကျယ်လိုက်ပြီးနောက် ပြန်စေ့သွားတတ်သည်။ အတွင်း ဘက်တွင် မြိုးသွားဆူးတွေမှာ လိမ်ယှက်နေသဖြင့် အတွင်းဘက်က ဘယ်လိုမျှ ထိုးထွက်မရပေ။

“အံ့စရာပဲကွ၊ ငါးထောင်လို့ ကြောင်မိတယ်ဆိုတာ အဖေ
တောင် တစ်ခါမှ ပြောသံမကြားဖူးဘူး၊ ငါးမရပေမယ့် ကြောင်ရလာတဲ့
တို့ကို အဖေတောင် အံ့ဩမယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ အဖေတင်ဘယ်ကမလဲဗျ၊
တစ်ရွာလုံး အံ့ဩကြမှာပဲ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဝမ်းသာအားရနှင့် ကြောင်မိနေသော
မြူးကြီးကို တစ်ယောက်တစ်ဘက် ဝါးလုံးလျှိုထမ်းကာ မြူးကြွသော
ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာကြလေသည်။

ရွာထဲရောက်လျှင် သူတို့အိမ်နား၌ လူစည်ကားပေဦးမည်။
သူတို့မိလာသော မြူးထဲက ကြောင်ပါးကြီးကို ရွာရှိမိန်းမ၊ ယောက်ျား၊
ကလေးသူငယ်များပါမကျန် အထူးအဆန်းသဖွယ် လာကြည့်ကြပေ
လိမ့်မည်။ သူတစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမျှ မကြုံဖူး၊ မတွေ့ဖူး၊ မရဖူးသော
မြူးထဲက တောကြောင်ကြီးကို ဆင်းကြည့်ကာ သူ့အဖေမုဆိုးကျော်ကြီး
ကလည်း သားနှစ်ယောက်ကို ချီးကျူးစကား ဆိုပေလိမ့်မည်။

ဘာဟိုးနှင့် ဘာမိုးတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ငှက်ခတ်သွားရင်း
ကျားကြုတ်ကြီးတစ်ကောင်အား သတ်ဖြတ်ထမ်းပိုးလာကြသောညကို
သတိရကာ ခြေလှမ်း မြေမကျ ဖြစ်လာကြလေသည်။

မြင်းကြား၊ တင်းပုတ်နှင့်ဖြူ

ခြင်းကြား၊ တင်းပုတ်နှင့်ဖြူ

“မုဆိုးကြီးတို့သားအဖ လှဲသွေးနေကြတာနဲ့တော့ အတော်ပဲပျို”
အိမ်ဘေးရှိ အဖိထဲဝင်လာသော ဦးလူမောင်က ဦးဘာမျိုးတို့
သားအဖ လှဲသွေးနေကြသည်ကို ခါးထောက်ရပ်ကြည့်၍ ပြော၏။

“ဘာလဲကွ၊ မင်းကြံခင်းထဲ ဝက်တွေ ဝင်ဖျက်ပြန်ပြီလား”

“ဝက်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ပြောင်းခင်းထဲ ညက ဖြူကောင်တွေ
ဝင်မွေ့သွားတာ ထောင်းလမောင်းကိုကြေရော၊ ပြောင်းဖူးစားသွားတာ
လောက်ဆို ကျုပ် လာမပြောဘူး။ ခုတော့ ဖူးခါစအပင်နုနုလေးတွေပါ
ကိုက်ဖြတ်သွားလိုက်ကြတာ ရစရာကို မရှိဘူး”

“မင်းအဘ... ဖြူကောင်လောက်ဆို မုဆိုးက ဓား၊ လှံ၊ လေး၊
မြားသုံးမလားကွ၊ ခြင်းကြားရှည်ကြီးတစ်လုံး”

“ဒါတော့ ကျုပ် မသိဘူးလေဗျာ၊ ကျုပ် သိတာက ကျုပ်
ပြောင်းခင်းတွေ လာဖျက်တဲ့ ဖြူကောင်တွေကို မုဆိုးကြီးတို့သားအဖ
နှိမ်နင်းပေးကြဖို့ပဲ၊ ရပ်သူရွာသားတွေ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းထဲ တော
တိရစ္ဆာန်တွေ ဝင်သောင်းကျန်းလာရင် နှိမ်နင်းဖို့က မုဆိုးကြီးတို့တာဝန်ပဲ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ. . . ဟုတ်ပါတယ်။ မင်း ခုလိုလာပြောတာလည်း ကျေးဇူးတင်ပ မောင်ရာ”

“ဒါဆို ကျုပ် တာဝန်ကျေပြီနော်. . . မုဆိုးကြီး နှိမ်နင်းဖို့ကတော့”

“အေးပါကွာ၊ နှိမ်နင်းဖို့က တို့တာဝန်ထားပါ”

“ကဲ. . . ကြံတောဘက် သွားစရာရှိသေးလို့ လျှောက်လိုက်ဦးမယ် မုဆိုးကြီး”

“အေး. . . အေး”

ဦးလူမောင်ပြန် သွားသည်နှင့် ဦးဘာမျိုးကို သူ့သားငယ် ဘာဟိုးက ပြစ်တင်စကားဆိုတော့၏။

“အဖေကလည်း ဘယ်လူလာပြောပြော တအေးအေးနဲ့ ခေါင်းပဲညိတ်နေတာ၊ တကယ်ဆို မင်းပြောင်းဖူးခင်း ခုတ်ရင်လည်း ခုလိုပဲ တို့သားအဖမုဆိုးတွေကို သတိရပါကွာနော်. . . ဘာညာပြောပါလား အဖေရဲ့၊ ဒီလူကြီးက သိပ်ကပ်စေးနည်းတာဗျ၊ သူ့ကြံခင်း ဝက်အုပ်တွေ ဝင်ဖျက်တုန်းကလည်း အဖေတို့ ကျွန်တော်တို့ပဲ သွားနှိမ်နင်းကြရတာ မဟုတ်လား၊ ကြံရာသီရောက်တော့ မုဆိုးကြီး အကြမ်းသောက်ဖို့ ရော့ဗျာ ကြံသကာ တစ်ဆယ်သားလို့ ပေးဖူးလား၊ အလကားလူကြီး ကပ်စေးနည်းကြီး”

ဒေါသထွက်နေသော သူ့သားငယ်ကို ကြည့်ပြီး မုဆိုးကြီးပြုံး၏။

ပြီးမှ. . .

“ကြံသကာ တစ်ဆယ်သားနှစ်ဆယ်သား ဘာတန်ကြေး ရှိတာမှတ်လို့ သားရာ။ လူမောင်ကြီး သူ့ကြံခင်း ဝက်တွေလာဖျက်နေပါတယ် လာပြောတုန်းက အဖေတို့ ဝက်တောင်းကြီးနှစ်ကောင်နဲ့ ဝက်မကြီး တစ်ကောင်တောင် ရလိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား။ အမှန်က သူ လာပြောဖော်ရတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှာ၊ သူ့သာလာမပြောရင် အဖေတို့ တောတက် တောင်တက်နဲ့ သားကောင်တွေ လိုက်ရှာနေရဦးမယ်။ ခုတော့ ရွာကလယ်ရှင်ယာရှင်တွေ အားကိုးတကြီးနဲ့ လာပြောကြလို့လည်း အဖေတို့မှာ တောတက်ဖို့မလိုဘဲ လယ်နားယာနား သားကောင်တွေ ရနေကြတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့လယ်ယာကိုင်းကျွန်းတွေသာမရှိရင် တောတိရစ္ဆာန်တွေ ရွာနားဘယ်သိပါ့မလဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်သူ

လာပြောပြော လာပြောတဲ့လူကို ကျေးဇူးတင်ပါ သားရယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒီလူကြီးတော့ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ မတွေ့ပါဘူး အဖေရာ”

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရယ်”

“အဲဒီလူကြီးက တခြားလယ်ပိုင်ယာပိုင်ရှင်တွေလို မဟုတ်ဘူး အဖေရာ၊ အင်မတန် ကပ်စေးနည်းတဲ့အပြင် ပြောတာဆိုတာလည်း အပေါ်စီးလေသံမျိုးနဲ့ဗျ”

သူ့သားငယ်၏စကားကို ဦးဘာမျိုးက တဟားဟားရယ်ပြီး လေပြေထိုးလိုက်သည်။

“လူမောင်ကြီးက အပြောဆိုးပေမယ့် စိတ်ကောင်းရှိပါတယ် သားရယ်”

“အဖေကလည်း စိတ်ကောင်းရှိတဲ့လူက ကပ်စေးနည်းမလားဗျ၊ အဖေ မသိသေးလို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆီက အသားတွဲဝယ်တိုင်း ချက်ချင်း လက်ငင်း ဘယ်တော့မှမပေးဘူး၊ စပါးပေါ်မှ ကြိပေါ်မှ မြေပဲပေါ်မှနဲ့ အကြွေးထားတတ်လွန်းလို့ အမေနဲ့ တကျက်ကျက်ပဲဗျ”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်၍နားထောင်နေသော သားကြီးကလည်း ဦးလူမောင်ကြီးအပေါ် မကျေနပ်ကြောင်းစကားဆိုပြန်သည်။

“ဒါတွေ မေ့ထားလိုက်ကြစမ်းပါ သားတို့ရာ၊ ခုပဲ လူမောင်ကြီး လာပြောလို့ အဖေတို့ ဖြူကောင်တွေ ရကြပြန်ဦးမယ်။ အသားကို ဖယ်ထား၊ ဖြူဆူးတစ်ချောင်း ငါးပြား ဆယ်ပြားရောင်းစားဦး၊ လူမောင်ကြီး စပါးပေး၊ ပဲပေး အကြွေးထားတာထက် အများကြီးရကြမှာပါ။ အဲဒါ ကြောင့် ဘယ်သူလာပြောပြော ကျေးဇူးတင်ကြပါ သားတို့ရယ်”

သူ့အဖေက အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောပြသည်ကို သဘောပေါက်သွားကြ၍လား၊ သို့မဟုတ် သူတို့နှစ်ယောက်၏စိတ်က ဦးလူမောင်ကြီး၏ပြောင်းခင်းကို ဝင်ဖျက်သွားကြသော ဖြူကောင်များဆီ ရောက်သွားကြ၍လားမသိ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားကြလေသည်။

*

ဦးလူမောင်၏ ပြောင်းခင်းကို ဝင်ဖျက်သွားသော ဖြူကောင်
တို့၏ အရေးပေါ်ကိစ္စကြောင့် ဤနေ့ ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖ တောတက်
မဖြစ်ကြတော့။ စောစောစီးစီး ဝါးခုတ်ကာ ခြင်းကြားကြီးတစ်လုံးကို
အဆောတလျှင် ရက်လုပ်ကြသည်။

ခြင်းကြားကြီး ရက်လုပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အထက်
တောစပ်ရှိ ဦးလူမောင်၏ ပြောင်းခင်းကို သွားလေ့လာကြသည်။ ညက
ဖြူကောင်များ ကိုက်ဖြတ်ထားခဲ့ကြသော ပြောင်းပင်တွေမှာ ဦးလူမောင်
ပြောသွားသလိုပင် ထောင်းလမောင်းကြေနေသည်။

ဖြူကောင်များ၏ ဆင်းလမ်းတက်လမ်းကို ရှာကြသည်။ မကြာ
ပါချေ။ ဖြူကောင်များ၏ ဆင်းလမ်းတက်လမ်းကို ချက်ချင်း တွေ့ရ၏။

အနည်းဆုံး လေးငါးကောင်တော့ရှိမည်ဟု ဦးဘာမျိုးက
မှန်းဆ၍ ခြေရာလက်ရာများမှာ ပြောင်းခင်းတစ်ခုလုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်
နေသည်။ ဖြူကောင်များ စားထားသော တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပြောင်းဖူး
များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဟုတ်ပြီကွ၊ ဒီကောင်တွေ တောတန်းထဲမှာ အူးခေါင်းဖောက်
နေကြတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကြောင့် ဒီပြောင်းခင်းကို ဆင်းစားကြတာ”

ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့မှာ ဖြူကောင် တစ်ခါမျှ မလိုက်ဖူးကြသေး
သဖြင့် သူ့အဖေ၏စကားကိုသာ နားစိုက်ထောင်နေကြသည်။

သူတို့သားအဖသုံးယောက်သည် အိမ်ပြန်ပြီး နံနက်စာ
စားကြ၏။ ပြီးမှ ခြင်းကြားကြီးတစ်လုံး၊ တင်းပုတ်ကြီးသုံးခုနှင့် အထက်
တောဘက် တက်လာကြသည်။

ဖြူကောင်များ ဦးလူမောင်ပြောင်းခင်းထဲ ဆင်းစားသွားသော
လမ်းကြောင်းအတိုင်းပင် တက်လိုက်လာကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးများ
ခြေရင်းမှ ကွေ့ပတ်သော လမ်းကြောင်းကိုတွေ့ရ၏။ ဖြူကောင်များမှာ
အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခုနှင့် မတွေ့မချင်း ခေါင်းဆောင်အကောင်ကြီး၏
နောက်ကိုသာ စီတန်း၍ လိုက်တတ်ကြလေ့ရှိရာ သူတို့ ဆင်းလမ်း
ဓာတ်လမ်းတွေမှာ စွတ်ကြောင်းဖြစ်နေသည်။

သတွတ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ မြစ်ဆုံမျဉ်းစောင်းနားတွင် ဖြူကောင်

တို့၏ လမ်းကြောင်းပျောက်သွား၏။ ဦးဘာမျိုးက ဖြူကောင်တို့၏ လမ်းဆုံးကို မတ်တတ်ရပ်၍ ကြည့်သည်။ သတွတ်ပင်ကြီး၏ မျဉ်းစောင်း အောက်တွင် ဖြူကျင်းပေါက်ကို ချက်ချင်း တွေ့လေသည်။

“ဒီမှာ ဖြူကျင်းပေါက်၊ သားတို့တွေ့လား”

ဦးဘာမျိုးက ဖြူကျင်းပေါက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

ဘာဟိုး ကျင်းပေါက်ဝနား တိုးကပ်ကြည့်စဉ် ဘာမိုးက...

“ဟေ့ကောင်၊ ဟေ့ကောင် ဖြူကျင်းနား အရမ်းမကပ်ရဘူး၊ ကျင်းထဲက ဖြူကောင်တွေ ဆူးနဲ့လှမ်းပစ်တတ်တယ်တဲ့၊ နောက်ဆုတ်စမ်း” လူတတ်ကြီး လုပ်၍ ပြော၏။

“ဟင်... ဟုတ်လား အဖေ”

“အေး... ဖြူကောင်တွေ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အမွှေးရယ်လို့ မရှိဘူး၊ ဆူးတွေဟာ သူတို့အမွှေးတွေပဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ ဆူးတွေဟာ အကောင်အကြီးအသေးလိုက်ပြီး အတိုအရှည်ရှိတယ်။ ဆူးတွေရင့်လာရင် အဖျားပိုင်းမှာ အဆိပ်ရှိတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ရန်သူနဲ့တွေ့ရင် တစ်ကိုယ်လုံး ဆူးတွေကိုဖြန့်ပြီး နောက်ခိုင်းနေရင် သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဆူးတွေဟာ ရန်သူရှိတဲ့ဘက် ချိန်ရွယ်ပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ပြီး ခါထုတ်လိုက်ရင် ကိုယ်ပေါ်ကဆူးတွေ ကျွတ်ထွက်လာပြီး ရန်သူကို ထိတတ်တယ်။ ဖြူဆူးအမည်းများမှာ အဆိပ်ပါတော့ ဖြူဆူး ထိတဲ့သူဟာ လှိမ့်အော်နေရတယ်။ ဒါပေမယ့် သားတို့ မကြောက်ပါနဲ့၊ သူတို့က ခု ကျင်းထဲမှာဆိုတော့ အပြင်မှာရှိတဲ့ အဖေတို့ဆီ ဆူးတောင် တွေကို လှမ်းမပစ်နိုင်ပါဘူး”

“သူတို့ အပြင်မှာဆို ပစ်မှာပေါ့နော် အဖေ”

“အေး၊ အဖေတော့ ကိုယ်တွေ့မကြုံဖူးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ ဖြူသားဟာ ဆူလွန်းလို့ စားမကောင်း၊ ရောင်းမကောင်းဘူး။ တချို့ကလည်း မြေကျင်းအောင်းသားဆိုပြီး ရှောင်ကြလို့ ဖြူကောင်တွေကို အဖေ တပူတက ရှာမလိုက်ဘူး။ ခု လူမောင်ကြီးတို့ ပြောင်းခင်းကို လာဖျက်လို့သာ တာဝန်အရဆိုသလို လာလုပ်ရတာကိုး။ မှတ်မှတ်ရရ ပြောရမယ်ဆိုရင် အဖေ ဖြူကောင်ထောင်တာ ငယ်ငယ်တုန်းက သားတို့

အဘိုးနဲ့ သုံးခါ၊ သားငယ်ငယ်တုန်းက နှစ်ခါနဲ့ ခု တစ်ခါပဲရှိသေးတယ်။
ဟိုတုန်းကလည်း ခုလိုပဲ လယ်သမား၊ ယာသမားတွေရဲ့ စပါး၊ ပြောင်း
ခင်းတွေကို ဒင်းတို့လာဖျက်လို့ နှိမ်နှင်းတဲ့သဘောနဲ့ လုပ်ကြရတာကိုး”

“တကယ့်မုဆိုးတွေက ဖြူ မလိုက်ပါဘူး။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့
ကြုံလို့တွေ့လို့ လိုက်လုပ်ကြတာပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဖြူကောင်တွေဟာ
သူတို့ဆူးတွေနဲ့ ရန်သူကိုပစ်နိုင်သလား၊ မပစ်နိုင်ဘူးလားဆိုတာ အဖေလည်း
တိတိကျကျတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ အဲ. . . အဖေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့
ပြောသံတစ်ခု ကြားလိုက်ဖူးတယ်”

ဦးဘာမျိုးသည် ဖြူပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း သူ့စကားကို
ခေတ္တ ရပ်ထားသည်။ ဤသည်ကို အားမလိုအားမရဖြစ်နေသော
သားငယ်က. . . “ဘယ်လိုကြားဖူးတယ်ဆိုတာလည်း ပြောဦးလေ အဖေ”

ဟု ဆိုတော့ စကားကိုထပ်ဆက်၏။

“အဖေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ပစ်မလွဲ၊
ပြေးမလွတ်ဆိုတဲ့ ဧရာမမုဆိုးကျော်ကြီးတစ်ယောက်ပေါ်ဖူးတယ်။ သူ
နာမည်က ဦးငထီတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူက သားတို့အဖေတို့လို မဟုတ်ဘူး။
ခွေးအားကိုးနဲ့ အမဲသားကောင်များကို လိုက်တာ။ သူ့ခွေးတွေဟာ
အင်မတန်တော်တယ်။ အမွှေး၊ အမျှင်၊ မစင်၊ (ချို) ခြေရာကအစ
တွေ့တာနဲ့ အဲဒီသားကောင်ဟာ ပြေးမလွတ်တောင်ပြောကြတယ်။ သူ
ခွေးတွေကလည်း တောခွေး၊ ခွေးအတွေ့နဲ့ စပ်ထားတဲ့ ခွေးတွေတဲ့။
လည်ဆံမွှေးဖွားဖွားနဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးတွေလားတောင် ထင်ရတယ်တဲ့။
ဘယ်တော့ကောင် မကြောက်ဘဲနေတော့မလဲ။ အဲဒါကြောင့် ဦးငထီရဲ့
ခွေးတွေဟာ ကျားကို မကြောက်ဘူးလို့ ပြောကြတာကိုး။ အဲဒီကျားကို
တောင် မကြောက်ဘူးဆိုတဲ့ ဦးငထီရဲ့ခွေးကြီးတစ်ကောင်ဟာ တစ်နေ့တော့
ဖြူကောင်ဆူးတောင်နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်လို့ ဖြူဆူးတန်းလန်းနဲ့ တဂိန်ဂိန်
အော်ပြီး ပြန်ပြေးလာရတယ်တဲ့။ အဖေအထင်ကတော့ ကျားကိုတောင်
မကြောက်တဲ့ခွေးကြီးဟာ ဖြူကောင်ကို အတင်းဝင်လုံးလို့ ဖြူဆူးစူး
တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဆူးခံနေတဲ့ဖြူကို ခွေးက ကိုက်လို့မှ
မရတာ”

“အဲဒီခွေး သေရော့လား အဖေ”

“သေတော့ မသေဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖြူဆူးစူးခံလာရတဲ့နေ့ကစပြီး အဲဒီခွေးဟာ နောက်ထပ် တောထဲ လုံးဝမဝင်တော့ဘူးပြောတယ်။ သားကောင်လိုက်လည်း လုံးဝ ခေါ်လို့မရတော့ဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ခွေးအားကိုးနဲ့ လုပ်စားရတဲ့ မုဆိုးအလုပ်ကို မုဆိုးအချင်းချင်းကတောင် ‘ခွေးမုဆိုး’ လို့ နှိမ်ပြီးခေါ်ကြတာ၊ လူဟာ ခွေးထက်အသိဉာဏ်ရှိတာပဲ။ တောတောင်ရေမြေနဲ့ သားကောင်တွေ သဘာဝကိုသိထားရင် ခွေးကို ဘာအားကိုးစရာလိုတော့လို့လဲ။ အဲဒါကြောင့် သားတို့ကို အဖေက တောတောင်ရေမြေနဲ့ တောတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ သဘာဝကို သိထားဖို့ နေ့တိုင်းသင်ပြနေရတာ။ ခု ဒီမှာကြည့် ဒီဖြူကောင်တွေဟာ ဒီသတ္တဝါပင် ခြေရင်းမှာ ဘာလို့အိမ်ဝလို့ဏ်ခေါင်းဖောက်ထားလဲ သားတို့သိလား။”

“ဖျဉ်းစောင်းကြီးရှိနေလို့လေ အဖေ”

သူ့သားကြီးစကားကို ဦးဘာမျိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး

“ဆက်ပြောပါဦး သား” ဟု ဆို၏။

“ဖျဉ်းစောင်းကြီးအောက်မှာ ဖြူကောင်တွေ လှိုဏ်ပေါက်အဝင်ဝ လုပ်တတ်တာ မိုးတွင်းရောက်ရင် ကျင်းထဲ ရေမဝင်အောင်လို့ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ကော”

ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်တော့သဖြင့် ဘာမိုးက သူ့အဖေမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေ၏။

“ဟိုကညင်ပင်ကြီးခြေရင်းမှာကော ဖျဉ်းစောင်းမရှိဘူးလား၊ ဒီသတ္တဝါပင်ဖျဉ်းစောင်းထက်တောင် ကြီးသေးတာပဲ၊ အဲဒီကညင်ပင် ခြေရင်းမှာလှိုဏ်ပေါက်မထားဘဲ ဒီသတ္တဝါပင်မှာမှ ဘာလို့လာထားသလဲ”

သူ့သားကြီးက မသိကြောင်း ခေါင်းခါပြသည်။ ထိုအခါ ဦးဘာမျိုး၏အကြည့်က သားငယ်ဘက်သို့ ရောက်လာပြန်၏။

“သားငယ်ကော သိလား”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး အဖေ”

မုဆိုးအတတ်ပညာတွင် အားထားရမည်ဟု မှန်းဆထားသော သားငယ်ကို ဤတစ်ခါတော့ ဦးဘာမျိုး အားမရဖြစ်သွားသည်။

“မင်းတို့တွေ တော်တော်ညှိသေးတယ်။ ဖြူကောင်တွေဟာ ကြံ၊ ပြောင်း၊ မြေပဲတွေနဲ့ သစ်သီး သစ်မြစ်တွေကို စားသလို အသားကြွင်း အသားကျန်တွေကိုလည်း စားတတ်ကြတယ်ဆိုတာ သိထားရမယ်။ ဒီသတ္တဝါပင်ရင်းက ဖျဉ်းစောင်းအောက်မှာ ကျင်းဝနှုတ်ခမ်း လာလုပ်ထားတာ ခုလောက်ဆိုတော့ သားတို့သဘောပေါက်ပါပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ဖြူကောင်တွေ သတ္တဝါသီးစားနေတုန်း ရန်သူနဲ့တွေ့ရင်လည်း ကျင်းထဲ ချက်ချင်း ပြေးနိုင်အောင်လို့ မဟုတ်လား”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်၊ ခုတော့ သတ္တဝါသီးတွေ တုံးနေလို့ လူမောင်ကြီးတို့ ပြောင်းခင်း သွားဝင်စားကြတာ၊ ဖြူကောင်တွေဟာ ပိန္နဲသီးအမှည့်တွေကိုလည်း သိပ်ကြိုက်တယ်။ မတ်မတ်ထောင်နေတဲ့ သစ်ပင်မဟုတ်ရင် သင်းခွေချပ်လိုလည်း သစ်ပင်ပေါ်ထိ တက်စားကြတယ်။ တချို့မုဆိုးတွေဟာ အဲဒါကြောင့် ဖြူကောင်ကို ပိန္နဲသီးမှည့်ချိန် ပိန္နဲပင်ကိုင်းကိုင်းတွေမှာလည်း သုတ်ကိုင်းထောင်တတ်ကြတယ်။ ဒီမှာကြည့်၊ အဖေ ပြဦးမယ်။ ဒီကျင်းဝဝ မြေခြောက်တွေထဲက ဖြူကောင်တွေ ခြေရာလက်ရာထဲမှာ ဆူးရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်တယ်။ ရေကူးလည်း ကျွမ်းကျင်တယ်။ သူတို့ကြောက်လို့ပြေးတဲ့အခါ အမြီးဖျားမှာရှိတဲ့ အသားပိုတုံးနဲ့ ဆူးခတ်သံ တရွှင်ရွှင်ကိုလည်း ကြားရတတ်တယ်။ ခု သားတို့ကို အဖေက ဖြူကျင်းဝမှာ ထိုင်ပြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောပြနေတာကလည်း ဖြူကောင်တွေ ကြားအောင်လို့ပဲ”

“သားတို့ အပြင်က ပြောနေကြတာ တွင်းထဲက ဖြူကောင်တွေ ကြားပါ့မလား အဖေ”

“ဟာ. . . သိပ်ကြားတာပေါ့၊ သားရယ်၊ ဖြူကောင်တွေဟာ နားခင် (နားစည်) အင်မတန်ပါးတယ်။ ဆူညံကျယ်လောင်တဲ့ အသံကိုလည်း လုံးဝမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်လည်း လူနဲ့ဝေးတဲ့ တိတ်ဆိတ်တဲ့ နေရာမှာပဲ နေတတ်ကြတယ်။ သားတို့ မကြာခင်မြင်ရပါလိမ့်မယ်”

ဦးဘာမိုးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခြင်းကြားကြီးအဖြင့် ဖြူကောင်များ၏ ကျင်းပေါက်ဝကို စွပ်၍ချသည်။

“ဒီမှာ ငုတ်ရိုက်ကြ၊ ပြီးတော့ ခြင်းကို နွယ်နဲ့ မြိမြိချည်၊ ခြင်းကြားကြီးနောက်မှာ ငုတ်တစ်ခု ထပ်ရိုက်ဦး၊ ဒါမှ ဖြူကောင်တွေ လာတိုးတဲ့ အခါ ခြင်းရွေ့စောင်းမသွားမှာ”

ဘာဟိုးနှင့်ဘာမိုးတို့မှာ သူ့အဖေပြောသည့်အတိုင်း ခြင်းကြားရှည်ကြီးကို ဖြူကျင်းဝနှုတ်ခမ်းထဲ ထိုးထည့်ချည်နှောင်ထားကြသည်။

“ကဲ... ဒါဆို ဖြူကျင်းခေါင်းတစ်လျှောက်ကို အဖေက ခြေထောက်နဲ့ ထိုးပြသွားမယ်။ အဖေ ခြေထောက်နဲ့ ထိုးပြသွားတဲ့နေရာ အောက်ထဲမှာ ဖြူ ခေါင်းတွင်းလျှောက်ရှိတယ်။ အဖေ ခြေထောက်နဲ့ ထိုးပြသွားတဲ့နေရာကို သားတို့ တင်းပုတ်နဲ့ ပြေးထုကြပေတော့။ နားခင်ပါးတဲ့ ဖြူကောင်တွေဟာ သားတို့တင်းပုတ်ထုသံကို မခံနိုင်လို့ တွင်းထဲက ချက်ချင်း ပြေးထွက်လာကြလိမ့်မယ်။ ကဲ... ကဲ ထုကြ ရိုက်ကြပေတော့”

ဦးဘာမျိုးက ဒီနေရာဟု ခြေထောက်နှင့် ထိုးပြသွားသော မြေနှင့် သစ်မြစ်ပင်စည်တွေကို ဘာဟိုးနှင့်ဘာမိုးတို့က တင်းပုတ်ကြီးနှင့် တဒုန်းဒုန်းထုရိုက်ကြသည်။ သားနှစ်ယောက်ကို ခြေထောက်နှင့် ထိုးပြပြီး ဦးဘာမျိုးလည်း သူ့လက်ထဲက တင်းပုတ်ကြီးနှင့်ဝင်ပြီး ထုရိုက်နေ၏။

မကြာပါချေ။ ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖတွေ ထုရိုက်လိုက်ကြသော အသံလှိုင်းတုန်ခါမှုဒဏ်ကြောင့် ဖြူကောင်များ ကျင်းထဲမှ ပြေးတက်လာကြသည်။

ကျင်းထဲမှ ပြေးထွက်လာကြသော ဖြူကောင်များ၏ ကိုယ်ပေါ်ရှိ ဆူးတောင်များနှင့် ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖတွေ ထောင်ထားသော ခြင်းကြားကြီးမှ နှီးပြားများ တိုးတိတ်ထိပွတ်သံတို့ကို ခရော... ခရောကြားလိုက်ကြရသည်။

ဦးဘာမျိုးက သူတို့ထောင်ထားသောခြင်းကြားကြီးရှိရာ ဖြူကျင်းဝကို ပြေးကြည့်၏။

ဖြူကောင်များ၏ သဘာဝမှာ ရန်သူနှင့်တွေ့လျှင် သူတို့၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ဆူးတောင်များကို ဖြန့်ထောင်တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖတွေ ထောင်ထားသော ခြင်းကြားကြီးထဲမှ တစ်ထွာတစ်မိုက်ကျော်ရှည်သော ဖြူဆူးတွေမှာ ခြင်းအပြင်ဘက်

ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထွက်နေကြ၏။

သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ ဖြန့်ထောင်လိုက်ကြသောဆူးများက ခြင်းကြား နှိုးပြားတွေထဲ ဝင်ညပ်နေသောအခါ ဖြူခေါင်းတွေမှာ ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာနှင့် ခြင်းကြားကြီးထဲ အမိခံနေကြရလေ၏။

ဦးဘာမျိုးသည် ခြင်းကြားကြီးထဲ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်မိနေကြသော ဖြူကောင် ငါးကောင်ကိုကြည့်ကာ...

“ကဲ... သားတို့ တော်ကြတော့ဟေ့၊ မထုမရိုက်ကြနဲ့တော့၊ ဒီမှာ ဖြူကောင်တွေမိနေပြီ” ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ဆတ်ရေချပွဲ

ဆတ်ရေချပွဲ

တစ်မိုးကုန် တစ်ဆောင်းပျောက်၍ တစ်နေ့သို့ ရောက်လာပြန်ပြီ။

သစ်ရွက်ခြောက်ကြွေသံများနှင့်အတူ ဦးဘာမျိုးတို့မုဆိုးသားအဖ သုံးယောက်၏ခြေသံများကလည်း ဝံပုန်းတောင်ကြောတစ်လျှောက်တွင် ဟိုရောက်သည်ရောက်နှင့် သစ်ရွက်ခြောက်များနည်းတူ ပြန့်ကျဲလာ ကြသည်။

“ဟိုဘက် တောင်အောက်မှာ စမ်းပေါက်ကြီးတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီလိုနေ့ရင့်ရောက်ရင် အဲဒီစမ်းပေါက်အိုင်ကို ခါတိုင်းနှစ်တွေတော့ သားကောင်တွေ ရေသောက်ဆင်းနေကျပဲ သားတို့ရယ်၊ အဲဒါ သွားကြည့် ကြရင် ကောင်းမယ်”

ဦးဘာမျိုး၏ စကားမဆုံးခင်ပင် ကလေးငိုသံလိုလို ခွေးပေါက်စ လေး အော်သံလိုလို အသံတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ကြရသည်။

ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသုံးယောက်သည် ခြေလှမ်းရပ် စကား တန့်၍ ပြိုင်တူ နားစွင့်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်... အဖေ... ဘာသံ”

ဦးဘာမျိုးက လက်ကာပြလိုက်သဖြင့် ဘာမိုး စကားရပ်သွားသည်။

ဦးဘာမိုး နားစွင့်နေသလို သူ့သားနှစ်ယောက်လည်း နားစွင့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့နားစွင့်လိုက်ကြမှ အသံက ချက်ချင်းပျောက်သွားသည်။ သို့သော် မကြာပါချေ။ ဦးဘာမိုးတို့သားအဖခြေလှမ်းမည်အလုပ်တွင် အသံကပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုအခါ ဦးဘာမိုးတို့သားအဖသုံးယောက်မှာ ခြေလှမ်းပြန်ရပ်၍ နားစွင့်ကြရပြန်၏။

“ဟင် . . . အဖေ၊ ဘာသံလဲ”

“ဘာသံလဲဆိုတာ အဖေလည်း ကွဲကွဲပြားပြားတော့ မပြောတတ်သေးဘူး။ သေချာတာကတော့ တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ အသံပဲဖြစ်မှာပါ”

“ဟော . . . အဖေ ကြားလား၊ ပေါ်လာပြန်ပြီ၊ ဟော ဝေးသွားပြန်ပြီ”

“အေး . . . ခုနကတော့ ကြားလိုက်သလိုပဲ၊ ခုကြားသေးလား၊ သားတို့ နားထောင်ကြစမ်း”

ဦးဘာမိုးက နားထောင်ကြဆိုသဖြင့် ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့က နားစွင့်ထောင်ကြ၏။ စောစောက အသံကို လုံးဝမကြားရတော့။ ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့ စိတ်ထဲမှာ တောမှောင့်သံလားဟု တွေးလိုက်ကြစဉ်။

“ကဲ . . . လာ၊ အဖေတို့ ဟိုတောင်အောက်က စမ်းပေါက်အိုင်နား သွားကြရအောင်”

ဦးဘာမိုးက ပြောလည်းပြော သွားလည်းသွားသောအခါ ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့မှာလည်း သူ့အဖေနေောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်လာကြသည်။

“ဒီတောတောင်တစ်ဝိုက်မှာ ဒီရာသီ ရေမခန်းတဲ့အိုင်ကတော့ ဒီတစ်အိုင်ပဲရှိတယ်။ ညနေကျရင် ဒီရေအိုင်မှာ ရေသောက်ဆင်းတတ်တဲ့ ဂျီ(ချေ)တို့ ဝက်တို့ကတော့ ပစ်ရတတ်တာပဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“အဖေ၊ ဟိုအသံပေါ်လာပြန်ပြီဗျ၊ ကြားလား”

ရေအိုင်ရှိရာ တောင်စောင်းဆင်ခြေလျှောအရောက်မှာ သားငယ်

ဘာဟိုးက 'ဟိုအသံပေါ်လာပြန်ပြီ' ဆိုသဖြင့် ဦးဘာမိုးမှာ နားစွင့်ရ ပြန်သည်။

မှန်သည်။ သူတို့သားအဖ စောစောက ကြားလိုက်ကြရသော အသံမှာ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဘာသံပါလိမ့်” ဟူသော ဝေခွဲမရစိတ်နှင့် ဦးဘာမိုး ခဏ တွေဝေနေစဉ် ထိုအသံမှာ အီ အီ ကွို ကွိုနှင့် စောစောကထက် ပိုကျယ်လောင်လာသည်။

ဦးဘာမိုးတို့သားအဖသုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အသက်ပင်ပြင်းပြင်းမရှုကြတော့ဘဲ အသံကြားရာ ဆီသို့သာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နားစွင့်နေကြ၏။

စူးစူးရှရှနှင့် အီအီကွိုကွိုမြည်လာသောအသံမှာ စောစောက ထက်ပင် ကျယ်လောင်လာသည်။ ပို၍နီးလာသည်ဟုလည်း ထင်ရသည်။

သားအဖသုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ အသက်ပင်ပြင်းပြင်းမရှုကြဘဲ အသံကြားရာဆီသို့ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် နားစွင့်နေကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့ စောစောက ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ကြားလိုက်ရသောအသံမှာ ပို၍အကြားစိတ်လာသည်။ အသံတွေမှာ ဝေးသွားလိုက်၊ နီးလာလိုက်နှင့် အီအီကွိုကွို ကြားနေရာမှ အသံရှည်ဆွဲ၍ မြည်လိုက်သံတစ်ချက်ကိုလည်း ကြားလာရသည်။

“ဘာသံပါလိမ့်” ဟု ဦးဘာမိုးတို့ သားအဖသုံးယောက် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေကြစဉ်မှာပင် အီအီကွိုကွိုမြည်လာသံများနှင့်အတူ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးပြိုလိုက်လာသလို တိရစ္ဆာန်များ၏ ခြေသံကို ကြားလာ ရသည်။

တောသံတောင်သံများနှင့် ပဲ့တင်ထပ်ကာ ဆူညံလာသော အသံ များကြောင့် ဦးဘာမိုးက 'တက်တက် သစ်ပင်ပေါ် မြန်မြန်ပြေးတက်ကြ' ဟု အော်ပြောလိုက်သဖြင့် ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့မှာ နီးစပ်ရာ ပျဉ်းမပင်ကြီး တစ်ပင်ပေါ် ပြေးတက်လိုက်ကြသည်။ ဦးဘာမိုးကမူ နောက်ဆုံးမှ သူ့သားနှစ်ယောက်ရှိသော ပျဉ်းမပင်ပေါ် တက်လာ၏။

သားအဖသုံးယောက် သစ်ပင်ပေါ် ရောက်လာကြချိန်တွင် တောတိုးသံ၊ ကြက်ငှက်များ၊ လန့်ဖျတ်ပြိုပြေးသံ၊ အီအီကွီကွီမြည်လာသံ တို့မှာ သူတို့နှင့် အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသုံးယောက်မှာ ယခုမှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သတိရနိုင်ကြတော့သည်။ ထိုအခါ ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့၏ မေးသံမြန်းသံကလည်း ပေါ်လာပြန်သည်။

“အဖေ ဘာသံတွေထင်လဲ၊ တောခြောက်...”

ဘာမိုး၏စကားမဆုံးလိုက်၊ ဝေးသွားသောအသံက ပို၍ နီးလာ ပြန်သည်။

နီးလာသောအသံများထဲမှ သူတို့ရှိရာဘက် ပြေးလာနေကြသော ခြေသံများကိုလည်း ပီပီပြင်ပြင်ကြားလာကြပြန်ရာ သူတို့သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားဆက်မပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ ရွက်ကြွေ တောအောက်ကိုသာ ပြိုင်တူငုံကြည့်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖသုံးယောက် အောက်သို့ ဝှံ့ကြည့်နေချိန်မှာပင် အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် တောခွေးကြီးနှစ်ကောင်သည် သူတို့အနားက ဖြတ်သွားပြီး စမ်းအိုင်ထဲ ဆင်းသွားကြသည်။

ထိုအခါ ဦးဘာမျိုးက “လက်စသတ်တော့ တောခွေးတွေ ဆတ်ရေချပွဲ လုပ်နေကြတာကိုးကွ၊ စောစောက အဖေ ထင်တော့ ထင်မိသား၊ မသေချာလို့ သားတို့ကို မပြောမိသေးတာ။ ခုတော့ သေချာ သွားပြီ၊ တောခွေးတွေ ဆတ်ရေချပွဲ လုပ်နေကြတယ်။ အဲဒါ ကြုံခဲ့တယ်။ သားတို့ သေသေချာချာကြည့်ထားကြတော့” ဟု ဆို၏။

မုဆိုးအတွေ့အကြုံ၊ တောအတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သော ဦးဘာမျိုးစကားမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ တောခွေးအုပ်ထဲမှ ရေသယ် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်သည် ဆတ်ဖားကြီးအား ဝိုင်းလိုက်နေကြသော တောခွေးအုပ်များအတွက် စမ်းချောင်းထဲမှရေကို လာသယ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တောခွေးအုပ်ထဲတွင် ရေသယ်ခွေးတွေမှာ တခြားခွေးများထက် အမွှေးအမှင် ရှည်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သားကောင်လိုက်၍

မောပန်းနွမ်းတိုက်နေကြသော သူ့အပေါင်းအသင်းများအတွက် စမ်းချောင်း ရေအိုင်ထဲကရေကို ထိုနှစ်ကောင်က လာသယ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ခဏအကြာမှာပင် ရေသယ်ခွေးနှစ်ကောင်သည် စမ်းချောင်း ထဲမှ ပြိုင်တူတက်လာကြပြီး သားကောင်လိုက်နေကြသော သူတို့ အပေါင်းအသင်းများဆီ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးရေစက်လက်နှင့် ပြန်ရောက်လာကြသော ရေသယ် ခွေးနှစ်ကောင်၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ရေများကို သားကောက်လိုက်နေကြသော အခြားခွေးများက သားကောင်လိုက်ရင်း ဝိုင်းစုပ်ဝိုင်းလျက်ကာ ရေငတ် ဖြေကြပေလိမ့်မည်။

စောစောက သူတို့သားအဖသုံးယောက် မြင်လိုက်ကြရသော ရေသယ်ခွေးနှစ်ကောင်၏ တာဝန်မှာ ပေါ့ပေါ့တန်တန်မဟုတ်၊ ရေသယ် ခွေးတွေမှာ သားကောင်လိုက်နေကြသော အပေါင်းအဖော်တောခွေးများ အတွက် ရေသယ်ပေးရသလို သူတို့လိုက်နေသော ဆတ်ကိုလည်း ရေအိုင် ရေစမ်း ဘယ်နေရာ၌ရှိနေသည်ကို ရှေ့က မြူပြုများခေါ်ရသေး၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤတာဝန်ကို ယူရသော ရေသယ်ခွေးတို့မှာ တောခွေး အုပ်ထဲ၌ အရည်အချင်း အထူးခြားဆုံးသော ခွေးများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့၏ အမွှေးရှည်ခြင်းမှာ အိမ်ခွေး၊ ခွေးအ စသည်တို့နှင့် စပ်ကျထား သဖြင့် ဖြစ်သည်။

တောခွေးများသည် မြန်မာ့တောကောင်ထဲတွင် တောဘုရင်များ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် မည်သည့်တိရစ္ဆာန်ကိုမျှ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိကြ။ အသေအကျေခံ၍ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ရဲသော သတ္တိရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် သေးငယ်သော ယုန်သုငယ်ကအစ ဆင်သတ္တဝါကြီးများအထိ သတ်ဖြတ်စားသောက်တတ်ကြသည်။

သူတို့သည် သားကောင်လိုက်ရာ၌ တစ်ကောင်တည်းချည်း မလိုက်တတ်ဘဲ အုံနှင့်အုပ်နှင့် လိုက်တတ်ကြသည်။ တောခွေးတို့၏ အထူးခြားဆုံးသဘာဝတစ်ခုမှာ သူတို့၏ ကျင်ငယ်ရေဖြစ်သည်။ သားကောင်တစ်ကောင်ကို တောခွေးများတွေ့ပြီဆိုလျှင် ဘယ်ညာဖြန့်၍

လိုက်တတ်ကြသလို ရှေ့ကဆီး၍လည်း သူတို့၏ ကျင်ငယ်ရေများကို သစ်ရွက်သစ်ခက်များပေါ် ပန်းချတတ်ကြသည်။ မတ်မတ်ထောင်နေသော သစ်ပင်များကိုသာ မတတ်နိုင်ကြသော်လည်း ၄၀ ၄၅ ဒီဂရီခန့် ကိုင်းညွတ်သော သစ်ပင်များပေါ်တက်ကာ လိုက်လာသော သားကောင် ပေါ် ခုန်ချကိုက်ခဲတတ်ကြသလို သူတို့၏ ကျင်ငယ်ရေများကိုလည်း ထိုသစ်ပင်ကိုင်းများပေါ်က ပန်းချထားတတ်ကြသည်။

မည်သည့်တောတိရစ္ဆာန်မဆို တောခွေးတို့၏ ကျင်ငယ်ရေ မျက်စိထဲဝင်သွားလျှင် ရုတ်တရက် ပြာဝေကျိန်းစပ်ပြီး အကန်းလို ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ဤအခွင့်အရေးကို တောခွေးများက အလွတ်မခံဘဲ သားကောင်ပေါ် အတင်းခုန်တက်ကာ၊ မျက်စိကို ဖောက်တတ်သလို အခွင့်အရေးရလျှင် ဒွါရမှ အတွင်းအူမကြီးများကိုပင် ဆွဲထုတ်ဖြတ်ကိုက်ပစ် တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တောခွေးများကို မည်သည့်တောတိရစ္ဆာန် ကမှ ရင်မဆိုင်ရဲကြခြင်းဖြစ်သည်။

တောခွေးများသည် တောနက်သော တောင်ပြိုကမ်းပါးများ၊ တောင်ခြေရင်းများတွင် သားရဲတွင်းနက်နက်တူး၍ နေတတ်ကြသည်။ ခွေးမျိုးထဲတွင်ပါသော်လည်း ဟောင်ခြင်း၊ အူခြင်းမရှိဘဲ ညည်းညူသံ ကဲ့သို့သော အသံများနှင့်သာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဆက်သွယ် တတ်ကြသည်။

အရောင်မှာ နီညိုရောင်များသည်။ အမများတွင် နို့သီးခြောက်စုံ၊ ခုနစ်စုံထိပါပြီး တစ်ကြိမ်လျှင် နှစ်ကောင်မှ ခြောက်ကောင်၊ ရှစ်ကောင်ထိ ပေါက်တတ်သည်။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး ရာသီမရွေး မိတ်လိုက်တတ်သည်။ ဇီးလွယ်ချိန်မှာ နှစ်လဖြစ်ပြီး ဆောင်းဦးနှင့် ဆောင်းတွင်းတွင် သားပေါက် များသည်။ တောခွေးအုပ်တစ်အုပ်လျှင် ခြောက်ကောင်၊ ခုနစ်ကောင်မှ အကောင် ၃၀ ထိ ရှိတတ်ကြလေသည်။ အလွန်ရန်လိုသော တောတိရစ္ဆာန် များ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးဘာမျိုးက သားနှစ်ယောက်ကို သစ်ပင်ပေါ်က မဆင်းကြရန်နှင့် မကြာခင် တောခွေးအုပ်နှင့် ဆတ်တို့သည် စောစောက ရေသယ်ခွေးနှစ်ကောင် ရေစိမ်သွားကြသော ရေအိုင်ထဲ မုချရောက်ကြ

လိမ့်မည်ဟု အတတ်ပြောလိုက်၏။ ဤတောတောင်တစ်ဝိုက်တွင် ဤရာသီ၌ ရေမခန်းသေးသော စမ်းရေအိုင်မှာ ဤတစ်အိုင်တည်းသာ ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

တောခွေးများ၏ သားကောင်လိုက်လာကြသံမှာ ပိုကျယ်လာ သည်။ အိအိကွိုကွိုမြည်ပြီး တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အချက်ပေးလာ ကြသော တောခွေးများ၏ အသံအပြင် ဆတ်ခွာပေါက်သံ၊ ဆတ်တစ်သံ တို့ကိုလည်း ပီပီသသကြားလာရသည်။

ဆတ်တို့သဘာဝမှာ မောပန်းနွမ်းနယ်ပြီဆိုလျှင် ရေအိုင်ရှိရာ သို့သာ ပြေးတတ်ကြသော သဘာဝရှိလေရာ ထိုသဘာဝကို သိထားသော ရေသယ်ခွေးများကလည်း ဆတ်အားရေအိုင် ဘယ်မှာရှိသည်ကို သူတို့ ကိုယ်ပေါ်ဆွတ်လာသော ရေစက်ရေပေါက်ကိုပြုပြီး ရှေ့ကမျှားခေါ်လာ နေကြပြီ။

နွေရင့်ရက် သစ်တောကြီးမှာ အောက်ခြေ ရှင်းနေသဖြင့် တောခွေးကိုးကောင်၏ ဆတ်ရေချွဲကို ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖ သုံးယောက် မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်နေရ၏။ ဆတ်ဖားကြီးမှာ တောခွေးများကို ဦးချိုနှင့် တစ်ချက်တစ်ချက် ဝှေ့ခတ်သည်။ သို့သော် အရှောင်အတိမ်းကောင်း၍ လျင်မြန်လွန်းသော တောခွေးတစ်ကောင်တလေမျှ မဝှေ့ခတ်မိ။

သူတို့ကို ဝှေ့ခတ်ရန် ခေါင်းငုံ့လိုက်သော ဆတ်ဖားကြီးအား ရှေ့ရောက်နေသော တောခွေးမတစ်ကောင်က သူ့အမြီးကို သူ့ဖင်အောက် သွင်းကာ သေးပေါက်ချသည်။ ပြီးတော့ ထိုသေးရည် ဆွတ်ထားသော အမြီးနှင့် ဆတ်ဖားကြီး၏မျက်နှာဆီ လှမ်းပက်၏။ ထိသွားပုံမရုံ။ ထိုအခါ နောက်ကပြေးလိုက်လာသော တောခွေးတစ်ကောင်က ဆတ်ဖားကြီး၏ တံကောက်ကွေးကို ပြေးကိုက်သည်။

ဆတ်ဖားကြီးကလမ်းပြီး ခွာဖြင့် ရုတ်တရက် ပေါက်၍ ကန်ကျောက် ပစ်လိုက်သည်။ တောခွေးကြီးမှာ 'အစ်' ခနဲ မြည်ကာ ရွက်ကြွေတောထဲ ကျွမ်းသုံးလေးပတ်လိမ့်သွား၏။

ဆတ်ဖားကြီးသည် လည်ကိုမော့ကာ အတက်အခက်တွေ့ပါသော ဦးချိုကို ကျောမှာကပ်ထားသည်။ ဤသည်မှာ နွယ်ပင်ခြံပုတ်များနှင့်

သူ၏ဦးချို ငြိမှာစိုးသဖြင့် ဦးချိုကို တမင်ကျောက်ကပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးချိုကို ကျောက်ကပ်ပြီး ဆတ်ဖားကြီးက ဆက်ပြေးသည်။ ဆတ်ဖားကြီး ခွာပေါက် ကန်ကျောက်ထားခဲ့သဖြင့် ပန်းကန်လုံး၊ လက်သီးဆုပ်လောက် ရှိသော ကျောက်ခဲကျောက်တုံးများမှာ ဆတ်ဖားကြီးနောက်တွင် ပလူယုံ၍ ကျန်ခဲ့သည်။

သို့သော် တောခွေးများကမူ လုံးဝငွေမလျှော့ကြသေး။ ဆတ်ဖားကြီး နောက်သို့သာ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်မြဲလိုက်နေကြ၏။ ဆတ်ဖားကြီး ကန်ကျောက်ထားခဲ့သော ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲများ ထိသည်ကိုလည်း မမှု၊ ဆတ်ဖားကြီး ခွာပေါက်ကန်ကျောက်ခံလိုက်ရ၍ အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်သွားသည်ကိုလည်း ပမာမထား။ ဆတ်ဖားကြီးနောက်ကိုသာ အာသာ ငမ်းငမ်း အကြမ်းပတမ်း လိုက်နေကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရေသည်ခွေးနှစ်ကောင်ကလည်း ရေစိုရွဲနှင့် ဆတ်ဖားကြီးရှေ့က ပန်းပြေးပြုပြီး ရေအိုင်ရှိရာသို့ မြူဆွယ်ပြေးပြုနေ ကြသည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်ပြီဖြစ်သော ဆတ်ဖားကြီးသည် ရေကို အလွန် အမင်း တပ်မက်လျက်ရှိရာ ရေတွေစိုရွဲနေသော တောခွေးနှစ်ကောင်ကို မြင်သွား၏။

တောခွေးကြီးနှစ်ကောင်မှာ ရေစိမ်ပြီးစမ်းအိုင်ထဲက တက်လာ ကြမှန်း အတတ်သိသဖြင့် ဆတ်ဖားကြီးသည် ရေသယ်ခွေးနှစ်ကောင် များခေါ်ရာသို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ဆတ်ဖားကြီးမှာ မချီမဆန့် ရေငတ် လာသဖြင့် သူ့အတွက် တောခွေးများကို ကြောက်ရွံ့စိတ်ထက် ရေ တပ်မက်မှုစိတ်က ပို၍ပြင်းပြနေပုံရသည်။

ပျဉ်းမပင်ကြီးတစ်ပင်၏ခွကြားမှ ထိုင်ကြည့်နေသော ဘာဟိုးက သူတို့အောက် ရောက်လာကြသော တောခွေးနှင့် ဆတ်ဖားကြီးတို့ရှိရာသို့ ဒူးလေးနှင့် ချက်ချင်းလှမ်းချိန်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် မပစ်နဲ့၊ မပစ်နဲ့၊ ဆတ်ကို မပစ်နဲ့ အကုန် ဒုက္ခ ရောက်ကုန်မယ်”

ဦးဘာမိုးသည် ဘာဟိုးလက်ထဲက ဒူးလေးကို ချက်ချင်း လှမ်းဆွဲ ထားလိုက်၏။

“ဆတ်ကို ပစ်မလို့မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ တောခွေးကို ပစ်မလို့”

“တောခွေးတွေကိုလည်း မပစ်နဲ့၊ ဆတ်ကိုလည်း မပစ်နဲ့၊ အကုန် ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ”

“မုဆိုးစကားနဲ့ပြောရရင် သားကောင် မလုကောင်းဘူး၊ ပြီးတော့ ဆတ်ဖားကြီးကို တောခွေးတွေလက်ထဲက လုယူသွားကြမယ်ဆိုရင် ဒီတောခွေးတွေဟာ အဖေတို့သွားရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ချောင်းပြီး ရန်ရှာကြလိမ့်မယ်။ တောခွေးဆိုတဲ့ အကောင်တွေဟာ အင်မတန် ရန်ငြိုးကြီးတတ်ကြတယ်။ တကယ်လို့ ဒီတောခွေးတွေဟာ အဖေတို့နောက်လိုက်ချောင်းရင်း ရွာထိသာလိုက်လာကြရင် ရွာပျက်ပြီသာ မှတ်”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ၊ တောခွေးတွေ ရွာရောက်တာနဲ့ပဲ ရွာပျက်ရရောလား”

“ရွာပျက်တယ်ဆိုတာက ဟိုလိုဒီလို အစွဲအလမ်းတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ တောခွေးအုပ်သာ ရွာထဲက ကျွဲအုပ်နွားအုပ်တွေကို မြင်သွားရင် ကျွဲတွေနွားတွေအားလုံးပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းကုန်မှာပြောတာ”

ဦးဘမျိုး၏စကားကို သားနှစ်ယောက်မှာ ယခုမှ သဘောပေါက် သွားကြသဖြင့် တောခွေးတို့၏ ဆတ်ရေချပွဲကို သည်အတိုင်းပင် ကြည့်နေကြရလေ၏။

ရေသယ်ခွေးနှစ်ကောင်အနက် လိုက်ပါနေသော ဆတ်ဖားကြီး အား နောက်က ဘေးက ဝိုင်းလိုက်လာကြသော တောခွေးများမှာ သူထက်ငါဦး ဆတ်ဖားကြီးကို ပြေးဆွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဆတ်ဖားကြီးကလည်း ခွန်အားရှိသလောက် ဦးချိုနှင့် ဝှေ့ယမ်းပက်ခတ်၏။

ထိုသို့ ဆတ်ဖားကြီးနှင့် တောခွေးများ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေ ကြစဉ် ရေသယ်ခွေးနှစ်ကောင်သည် စမ်းအိုင်ထဲ ပြေးဆင်းလိုက်၊ သားကောင်လိုက်နေကြသော တောခွေးနှင့် ဆတ်ဖားကြီးရှိရာသို့ ပြေးလာလိုက်လုပ်နေကြ၏။

ရေငတ်နေကြသော တောခွေးများသည် နီးရာရေသယ်ခွေး

တစ်ကောင်ကောင်၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ရေစက်ရေပေါက်များကို ပြေးစုပ်လိုက်၊ ဆတ်ဖားကြီးနောက် ပြေးလိုက်နှင့် သားကောင်လိုက်မပျက် လိုက်လာကြသည်။

တောင်နိမ့် လျှောတစ်ခုအဆင်းတွင် တောခွေးများထဲ၌ ခေါင်းဆောင်ဟု ထင်ရသော တောခွေးကြီးတစ်ကောင်သည် ဆတ်ဖားကြီး၏ တံကောက်ကွေးကို မိမိရရ ဝင်ခဲ့လိုက်၏။ နာကျင်လွန်းသဖြင့် ဆတ်ဖားကြီးက တအားခွန်ပေါက်လိုက်ရာ ကိုးပေခန့်အဝေးမှာ သွားကျသည်။ ဆတ်ဖားကြီး၏ခွာမှာ စုံကျခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရှေ့ခြေခွာသီးနှစ်ဘက်က အလျင်ကျသည်။ မြေမာထဲ၌ပင် ဆတ်ခွာပေါက်ရာက လက်တစ်ဆစ် နှစ်ဆစ်ခန့်နက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤသို့သော ဆတ်ခွာပေါက်ရာများကို တွေ့သော မုဆိုးများသည် အန္တရာယ်တစ်ခုခုကြောင့် ဆတ်ခွာပေါက်ရာဟု အတပ်သိကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆတ်ဖားကြီးမှာ ကိုးပေလောက်အဝေးသို့ ခွန်ပေါက်လိုက်နိုင်သော်လည်း သူ့တံကောက်ခွက်ကို ခဲထားသော ခွေးကြီးမှာ ပြုတ်ကျမကျန်ခဲ့။ ဆတ်ဖားကြီးနှင့်အတူ ခဲလျက်ပင် ပါသွား၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆတ်ဖားကြီးသည် ခေါင်းစိုက်လဲမတတ် ရှေ့သို့ ယိုင်သွားသည်။ သို့သော် ခဏချင်းပင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းပြီး ရှေ့သို့သာ ပြေး၏။ ထိုအခါ ဆတ်ပြေးအားကိုလိုက်မမီဘဲ ဆတ်ခြေထောက်တံကောက်ခွက်ကို ခဲထားသော တောခွေးကြီးမှာ ရွက်ကြွေတောထဲ တသောသော တညညံ ၁ရွတ်တိုက်ပါသွားသည်။

သူတို့၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့တိုက်ပွဲဝင်နေသည်ကို မြင်ကြရသော ကျန်တောခွေးများသည် အားမာန်ဝင်လာပြီး တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ဆတ်ဖားကြီးကို ဝင်ဆွဲဝင်ခဲကြသည်။ သို့သော် ဆတ်ဖားကြီးကား မလဲသေး။ သူ့ရှေ့က ရေသယ်ခွေးနှစ်ကောင်မျှခေါ်နေသော ရေအိုင်ရှိရာသို့သာ တရကြမ်း ပြေးနေသည်။

ဆတ်ဖားကြီးခြေထောက်များ၊ ကိုယ်များတွင် ဝင်ခဲဖက်တွယ် ထားကြသော တောခွေးများမှာ ဆတ်ဖားကြီးတအားပြေးသောအခါ သစ်ပင်များ၊ ငှက်များ၊ ကျောက်တုံးများနှင့် တိုက်မိ၊ ဆောင့်မိပြီး

တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ပြုတ်ကျကြသည်။ သို့သော် တောခွေးများကား သားကောင်လိုက်ရာတွင် ဇွဲကြီးကြ၏။ သစ်ပင်၊ သစ်ငုတ်၊ ကျောက်တုံးများနှင့် တိုက်မိ၍ ပြုတ်ကျကျန်နေခဲ့သော အကောင်များသည် ဆတ်ဖားကြီး ပြေးနေရာသို့ အလဲအပြိုပြိုနှင့် လူးလဲထပြီး ဇွဲနဲပဲကြီးစွာ ဝိုင်းလိုက် ဝိုင်းကိုက်ကြပြန်သည်။

တောခွေးအုပ် ဝိုင်းလိုက်ဝိုင်းကိုက်၍ သေပြေးရှင်ပြေးလာနေရသော ဆတ်ဖားကြီးသည် ရေသယ်ခွေး၏ မြူဆွယ်လမ်းပြမှုကြောင့် စမ်းရေအိုင်ကို မြင်သွားသည်။ တောခွေးများ တစ်နာရီ နှစ်နာရီကြာ အလိုက်ခံထားရပြီး ရေအလွန်ငတ်နေသော ဆတ်ဖားကြီးသည် စမ်းရေအိုင်ကို မြင်သည်နှင့် ချက်ချင်း ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းကာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေထဲနှစ်စိမ်ပစ်လိုက်သည်။

ဆတ်ဖားကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ ဤအချိန်တွင် ရေမှတစ်ပါး တခြား ဘာအန္တရာယ်ကိုမျှ အရေးမထားသလို ရေအိုင်၌သာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို စိမ်ပစ်လိုက်သည်။ ရေတိမ်နေသောအခါ သူ့ကိုယ်ကို စောင်းလှည့်၍ စိမ်ပြန်၏။

ဆတ်ဖားကြီး၏ အမှားကို စောင့်ကြည့်နေကြသော တောခွေးများသည် ထိုအခါမှ ထမင်းစေ့တစ်လုံးကို ပုရွက်ဆိတ်များ ဝင်ခဲသလို ဝိုင်းဆွဲဝင်ခဲကြတော့သည်။ တစ်ချိန်လုံး ရေသယ်ပေးနေရသဖြင့် ဆတ်ဖားကြီးအား တစ်ခါမျှဝင်ဆွဲ၊ ဝင်ခဲခြင်း မပြုရသေးသော ရေသယ်ခွေးနှစ်ကောင်ကလည်း ဤအခါ ဒေါသတကြီးနှင့် ဆတ်ဖားကြီးကို အားမာန်အပြည့် ဝင်ခဲကြသည်။

တောခွေးကိုးကောင် ဝိုင်းလိုက်ဝိုင်းကိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသော ဆတ်ဖားကြီးမှာ သူ့ကိုယ်ကို ရေစိမ်ပြီးသော်လည်း ဘယ်လိုမှထမပြေးနိုင်တော့ တညည်းညည်း တညူညူနှင့်သာ စမ်းရေအိုင်ထဲ လူးလို့မ့်နေ၏။

စမ်းရေအိုင်ထဲတွင် မသေမရှင်ဖြစ်နေသော ဆတ်ဖားကြီးအား တောခွေးများသည် စိမ်ပြေနေပြေကိုက်ခဲကာ စမ်းရေအိုင်ထဲမှ ဆွဲတင်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့ ကိုးကောင်အားနှင့် ဆတ်ဖားကြီးကို ရေထဲမှ ဆွဲတင်၍မရကြ။ ထိုအခါ မသေမရှင်ဖြစ်နေသော ဆတ်ဖားကြီး၏

နားရွက်နှစ်ဘက်ကို ဝိုင်းကိုက်ဆွဲ၍ တင်ကြပြန်၏။

သူနားရွက်နှစ်ဘက်ကို ဝိုင်းကိုက်၊ ဝိုင်းဆွဲနေကြသော တောခွေးများအား အသိရှိနေသေးသော ဆတ်ဖားကြီးကလည်း လည်ပင်းတလှုပ်လှုပ် ဦးချိုတယမ်းယမ်းနှင့် အစွမ်းကုန်ကာကွယ် ဝှေ့ခတ်နေသည်။ သို့သော် ဆတ်ဖားကြီးမှာ ရေအိုင်ထဲမှပင် မထနိုင်သော အခြေအနေဖြစ်နေရာ မကြာခင် သူ၏နားရွက်နှစ်ဘက်ကို ဝိုင်းဆွဲဝိုင်းကိုက်ပြီး ဆွဲခေါ်နေကြသော တောခွေးများခေါ်ရာသို့ မထနိုင်ထနိုင် ထကာ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ပါသွားရပြန်သည်။ ဆတ်ဖားကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးနှင့် စမ်းရေအိုင်မှာ သွေးတွေချင်းချင်းနီနေသည်။

ရေအိုင်ထဲမှ ဆတ်ဖားကြီးအား နားရွက်ကို ကိုက်ဆွဲပြီး ကမ်းပေါ်တင်နေကြချိန်ရောက်မှ သူတို့ခေါင်းဆောင် တောခွေးကြီးသည် စမ်းရေအိုင်နားသို့ ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပေါက်ချလာ၏။

ထိုခေါင်းဆောင်တောခွေးကြီးမှာ ဆတ်ဖားကြီး၏ တံတောက်ခွက်ကို မလွတ်တန်း ခဲထားရာမှ ဆတ်ဖားကြီးပြေးရာကို ဒရွတ်တိုက်ပါကာ သစ်ငုတ်တစ်ငုတ်နှင့် ဆောင့်တိုက်မိပြီး လမ်းခုလတ်တွင် ပြုတ်ကျကျန်နေခဲ့သော တောခွေးကြီးဖြစ်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ပွန်းရာပဲ့ရာရှုရာတွေ ဗရပွနှင့် နောက်ကျမှ ရောက်လာသော ခေါင်းဆောင်တောခွေးကြီးသည် သူ့အုပ်မှ နောက်လိုက်တောခွေးများ ရေထဲဆွဲတင်နေကြသော ဆတ်ဖားကြီးကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါးကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး မာန်ဖီလိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင်တောခွေးကြီး မာန်ဖီလိုက်သောအခါ ဆတ်ဖားကြီးအား စမ်းရေအိုင်ထဲမှ ဆွဲတင်လာကြသော ကျန်တောခွေးများအားလုံး ချက်ချင်း သားကောင်ဆတ်ဖားကြီးကိုလွှတ်ကာ မြေတွင် ပြားပြားဝပ်နေလိုက်ကြသည်။

ခေါင်းဆောင် တောခွေးကြီးသည် ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် လျှောက်လာပြီး မသေမရှင်ဖြစ်နေသော ဆတ်ဖားကြီး၏ ဒွါရအူမကြီးကို ဆွဲထုတ်ကိုက်စားပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဆတ်ဖားကြီးအား ဝိုင်းပြီး

မြေပြင်တွင် ဝပ်စောင့်နေကြသော ကျန်တောခွေးများမှာ ဆတ်ဖားကြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝိုင်းအုံ့ကိုက်ခဲကာ အားပါးတရ စားသောက်ကြလေသည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှ စောင့်ကြည့်နေကြသော ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖ သုံးယောက်မှာမူ တောခွေးများ ဆတ်ဖားကြီးတစ်ကောင်လုံးကို အပြောင်အစင် စားပြီး ပြန်သွားကြတော့မှ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြရသည်။ သူတို့ အတွက် ဆတ်ချိုတစ်စုံကလွဲပြီး အသားဆို၍ကား တစ်ဖဲ့တစ်စပင် မကျန်ရစ်ခဲ့ပေ။

ငှက်မုဆိုး

ငှက်မုဆိုး

“မုဆိုးကြီးတို့သားအဖကို တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့”
လယ်ပိုင်ရှင်ဦးဘိုးမြသည် အိမ်ရှေ့က လှမ်းကြည့်ပြီး ပြော၏။

“ဪ... ဦးဘိုးမြ လာလေဗျာ၊ ဝင်ပါဦး၊ ခုနကလေးတင်ပဲ
တောထဲက ပြန်ရောက်ကြတာဗျို့။”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဘိုးမြ၊ ဘာသားများလိုချင်လို့လဲ”

“တောသား၊ တောင်သားကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခု ကျုပ်
လာတာက ဒီလိုပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါဦး”

“ခု အိမ်ကို မြို့က မြေတိုင်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်နေကြတယ်။
အဲဒါ သူတို့က ငှက်သားတွေများ မရနိုင်ဘူးလားမေးကြလို့၊ တောကောင်
သားတွေကတော့ ကျုပ်တို့မြို့ကလေးမှာလည်း အစုံရတော့၊ သူတို့က
ငှက်သားပဲ စားချင်ကြပုံရတယ်။ စနိုက်တို့၊ စစလီတို့ဘာတို့ပေါ့ဗျာ၊
ကျုပ်တို့လယ်သမားတွေဆိုတာက သူတို့နဲ့ဆက်ဆံနေရတော့ လက်ဆောင်
လေး ဘာလေးလည်း ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ”

“ဟာ. . . ဦးဘိုးမြအတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ရအောင်ရှာပေးရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဦးဘိုးမြကျေးဇူး ကျွန်တော်တို့မှာ အများကြီးရှိပါတယ်”

ဦးဘာမျိုးပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဦးဘိုးမှာ တခြားလယ်ပိုင်ရှင်၊ ယာပိုင်ရှင်များလို ဟိတ်ဟန်မကြီးတတ်၊ ရိုးသား၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သည်။ ဦးဘာမျိုးတို့မိသားစုတွေမှာ ဦးဘိုးမြထံမှ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားကအစ အကြွေးရသည်။ လကြာ၊ နှစ်ကြာထားသော်လည်း မည်သည့်စကားမျှမဆို။ ပေးနိုင်သည့်အခါသွားပေး။ မိသားစုတစ်စုလုံး ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးဘာမျိုးက အားတက်သရော ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးဗျာ၊ ကျေးဇူးပဲ ဦးဘာမျိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဧည့်သည်က ဘယ်နှစ်ယောက်လဲ”

“ဧည့်သည်က ငါးယောက်ဗျ”

“ဦးဘိုးမြသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီရာသီက ငှက်တုံးခါစဆိုတော့ မိုးနည်းနည်းတော့ ချုပ်မယ်ထင်တယ်။ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ သူတို့မြို့သားတွေက ည ၇ နာရီ ၈ နာရီမှ စားသောက်ကြမှာပါ။ တကယ်လို့ ညစာမမှီရင်လည်း မနက် သူတို့ပြန်တော့ လက်ဆောင်ပေါ့ဗျာ”

“ရပါတယ် ရပါတယ်၊ စိတ်ချလက်ချသာနေပါ”

“အေးဗျာ၊ ဒါဆို ဧည့်သည်တွေရှိနေလို့ မထိုင်တော့ဘူး၊ ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ အားကိုးပါရစေဗျို့”

“စိတ်ချပါ ဦးဘိုးမြ၊ စိတ်ချ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ဦးဘိုးမြ ပြန်သွားသည်နှင့် သားကြီးဘာမိုးက ပြော၏။

“ကွင်းထဲက လယ်ရိုးချောင်းမှာ အင်းအိုင်တွေ ရေခမ်းသွားတာ လဝက်တောင်ကျော်သွားပြီလေ အဖေ၊ ဧည့်သည်တွေကလည်း ငါးယောက်ကြီးများတောင်ဆိုတော့ လုံလုံလောက်လောက်ရပါမလား”

“မပူပါနဲ့ သားရယ် အဖေက မုဆိုးပဲ၊ လယ်ရိုးချောင်းမှာ အင်းအိုင်တွေ ရေခမ်းသွားတော့လည်း ရေ ပြန်ပြည့်လာတဲ့ အင်းကြီး၊ အိုင်ကြီး

တွေ လုပ်ပြပြီး ငှက်တွေကို ပြန်ခေါ်ရမှာပေါ့။ အဖေ လုပ်တတ်ပါတယ်”

သူ့အဖေ မုဆိုးကြီး၏စကားကို အံ့ဩသွားကြသော သားနှစ်ယောက်မှာ “ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား” ဟူသော အကြည့်ဖြင့် သူ့အဖေ မျက်နှာကို တွေ့ကြည့်နေကြ၏။

သို့သော် သူ့အဖေမုဆိုးကြီးကမူ ပြုံးတုံ့နှင့် ဆေးဝါးပင်မပျက်။ ထို့ကြောင့် သားငယ်ဖြစ်သူ ဘာဟိုးက အားမလို အားမရနှင့် သူ့အဖေ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ထပ်မေး၏။

“ရေခန်းနေတဲ့ လယ်ရိုးချောင်းက အင်းအိုင်တွေကို ရေပြည့်လာအောင် အဖေ ဘယ်လိုပြန်လုပ်မလဲ”

“အဖေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ သားတို့ နောက်တော့ မြင်ရမှာပေါ့။ ခုတော့ နည်းနည်းစောပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုတ်ကဲ့ဟု ဆိုလိုက်သော်လည်း ဘာမိုးကမူ သူ့အဖေမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေတုန်း၊ ထို့ကြောင့် သူ့သားများ အလွန်သိချင်နေကြကြောင်း ဦးဘာမျိုးရိပ်မိသည်။

“ငါ့သားတို့ ဘာမှမပူကြနဲ့၊ မကြာခင် မြင်ရသိရမှာပေါ့။ အဖေ ခေါင်းရင်းက ဆတ်ချို၊ ဝက်စွယ်တွေထားတဲ့ စင်ပေါ်မှာ စက္ကူလိပ်ကြီး တစ်လိပ် သားတို့တွေ့မိတယ်မဟုတ်လား”

“မှန်ပါ။ စက္ကူလိပ်ကြီးကို ပြောတာလား အဖေ”

“အေး.. . ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီစက္ကူလိပ်ကြီးသာရှိ၊ အဖေက အင်းအိုင်ကိုမပြောနဲ့၊ ချောင်းရိုး၊ မြောင်းရိုးကိုတောင် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ လုပ်လို့ရတယ်။ ခုလောလောဆယ် အရေးကြီးတာက သားတို့ကောင်းကင်ပိုက်နှစ်ဖုံကိုသာ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ စစ်ဆေးထားကြ၊ ဝါးလုံးတွေလည်း အရေးကြီးတယ်နော် သားတို့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

“အေး.. . အေး သားတို့ကောင်းကင်ပိုက်ကို စစ်ဆေးထားကြ၊ မသုံးတာကြာလို့ ဖုန်တွေဖုတ်တွေတက်နေတဲ့ အင်းအိုင်ရေခွက်တွေကိုလည်း အဖေ စစ်ဆေးထားလိုက်မယ်၊ သွားကြ.. . သွားကြ၊ ဦးဘိုးမြက

အဖေတို့ ကျေးဇူးရှင်ပါကွယ် လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

သူ့အဖေ၏ စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဘာဟိုးနှင့်ဘာမိုးတို့သည် ငှက်ထောင်ကောင်းကင်ပိုက်ကို စစ်ဆေးပြုပြင်ထားရန် အိမ်အောက် မောင်းကာအဖီထဲ ဝင်လာကြ၏။

*

ညနေဆည်းဆာ တိမ်တောက်ချိန်တွင် ဦးဘာမိုးတို့ မုဆိုး သားအဖ လယ်ရိုးချောင်းနား ရောက်လာကြ၏။

မိုးတွင်းက ရေအိုင်ရေခွက်တွေနှင့် ပြည့်နေခဲ့သော လယ်ရိုး ချောင်းတစ်လျှောက်မှာ ယခုအခါ ရေခန်းခြောက်ပြီး ပတ်ကြားအက် ကြောင်းများပင် ကွဲပြားစပြုနေပြီ။ ထိုရေခန်းခြောက်နေသော အိုင်ကွက်၊ အင်းကွက်ထဲတွင် ဦးဘာမိုးသည် ချိုင်းကြားညှပ်ယူလာသော မှန်ပါး စက္ကူဟောင်းများကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ဖြန့်ခင်းနေ၏။

“အဖေ. . . အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“အင်း. . . အိုင်ရေခွက်တွေ လုပ်နေတာလေ သား”

ဘာမိုး၏ အမေးကို သူ့အဖေက စက္ကူခင်းမပျက် ပြန်ဖြေ၏။

“မင်းတို့ သေသေချာချာကြည့်ထားကြ၊ ဒါက ရေအိုင်ရေခွက်တွေ ထဲက ရေလှိုင်းကလေးတွေပေါ့”

ဦးဘာမိုးသည် သူခင်းနေသော မှန်ပါးစက္ကူများပေါ်တွင် လက်ညှိုးလက်မခန့် ညှပ်လာသော စက္ကူပြားကလေးများကို ထပ်တင်၍ ပြောပြန်၏။

“အဖေဟာကလည်း ပဟေဠိပဲ”

“ပဟေဠိဆိုတာ ဘာလဲ သား”

ဘာဟိုး၏အပြောကို ဦးဘာမိုးက ပြန်မေး၏။

“ပဟေဠိဆိုတာ အသိရခက်တာကို ပြောတာလေ အဖေ”

“ဟဲ့. . . ဟဲ့”

ဦးဘာမိုးက သူ့သားငယ်ဘာဟိုး၏ စကားကို သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

ဘာဟိုးက ရုတ်တရက်ကြောင်သွားပြီး သူ့အဖေကို ကြည့်နေသည်။ ဦးဘာမျိုးကမူ ယခုအထိ မှန်ပါးစက္ကူအခင်းမပျက်သေး။ စကား အပြောမရပ်သေး။

“အေး... စစွလီတွေ၊ စနိုက်တွေ အသိရခက်အောင်ကို အဖေက တမင်ပဟေဠိလုပ်နေရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သားကြီးဘာမိုးက ယခုထိ နဝေတိမ်တောင်နှင့် ဘာမသိညာမသိ ဟုတ်ကဲ့လိုက်နေ၏။

“အတော်ကြာရင် မှောင်စပျိုးလာတော့မယ်။ အမှောင်မပျိုးခင် တိမ်တောက်ချိန်မှာ စနိုက်တွေ စစွလီတွေဟာ မြစ်ချောင်း အင်းအိုင် တွေကို ကောင်းကင်ပေါ်က ဝဲပျံပြီး ရှာကြတော့မယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဒီတလင်းရာ တစ်ကွက်စာနီးပါးရှိတဲ့ မှန်ပါးစက္ကူကွက်ကြီးကို ငှက်တွေက မြင်မယ်။ မှန်ပါးစက္ကူပြားလေးတွေကလည်း လက်လက် လက်လက်နဲ့ အရောင်ထွက်နေတော့ မှန်ပါးစက္ကူကွက်ကြီးက ရေအိုင်၊ မှန်ပါးစက္ကူ အမျှင်လေးတွေက ရေလှိုင်းကလေးတွေအထင် စနိုက်တွေ စစွလီတွေက ထိုးဆင်းလာကြလိမ့်မယ်။ ဒီအခါ ကောင်းကင်ပိုက်မှာ ငြိကြမယ်။ တကယ်လို့ ကောင်းကင်ပိုက်မှာလည်း မငြိဘူး။ မှန်ပါးစက္ကူကွက်တွေ ဟာလည်း ရေအိုင်ရေခွက်တွေ မဟုတ်မှန်းသိလို့ အုပ်လိုက်ပျံတက်ပြေး ကြတဲ့ ငှက်အုပ်တွေကို ပိုက်ရှင်တစ်ဖုံနဲ့ အပေါ်က ဆီးအုပ်ပြီး ဖမ်းရမယ်။ အမှန်ကတော့ စစွလီစနိုက်ငှက်တွေကို အဖေက စောစောက သား ပြောသလို ပဟေဠိဆန်ဆန်လှည့်ဖြားပြီး ဖမ်းဆီးရတဲ့ ငှက်မုဆိုးတွေရဲ့ ပညာတစ်ရပ်ပဲ”

သူ့အဖေက သေသေချာချာရှင်းပြတော့မှ ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့မှာ သဘောပေါက်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ မှန်ပါးစက္ကူများလည်း ခင်းပြီးသွားပြီဖြစ်ရာ သားအဖသုံးယောက်မှာ သူတို့လုပ်ထားသော ရေအိုင်ရေခွက်တွေ မှန်ပါး စက္ကူကွက် တလင်းရာဘေးမှာ ကောင်းကင်ပိုက်နှစ်ဖုံနှင့် ပိုက်ရှင်တစ်ဖုံကို ထောင်လိုက်ကြသည်။

၁၈ ပေ ၂၀ ကျော်ရှိသော ပိုက်ရိုးဝါးလုံးများတွင် သစ်ခက် သစ်ရွက်စိမ်းများကို ဆွဲချိထားကြသည်။ ဤသည်မှာ ရေအိုင်ဘေးတွင် ပေါက်နေကြသော သစ်ပင်ရှင်များအဖြစ် တမင်ဖန်တီးထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မှန်ပါးစက္ကူဘေးနှစ်ဘက်က ကောင်းကင်ပိုက်နှစ်ဖုံကို အသေ ထောင်ထားပြီး ပိုက်ရှင်တစ်ဖုံ၏ ပိုက်ရိုးဝါးလုံးတစ်လုံးစီကိုမူ ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့က တစ်ယောက်တစ်ဘက်စီကိုင်၍ စောင့်နေကြသည်။ ဦးဘာမျိုးကမူ ဆေးရွက်ကြီးဝါးရင်း ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်၊ သူ့သားနှစ်ယောက် အခြေအနေကိုကြည့်လိုက်နှင့် ကောင်းကင်ပိုက် ဘေးနားတွင် ထီးတည်းရပ်နေ၏။

သူတို့ထင်ထားကြသကဲ့သို့ပင် တိမ်နီရုပ်စ မှောင်ရိမပျိုးတပျိုးတွင် ငှက်တစ်အုပ်သည် ကောင်းကင်ပေါ်က ယုံဝဲလာကြသည်။ ဦးဘာမျိုး ဖန်တီးခင်းကျင်းထားသော မှန်ပါးစက္ကူအကွက်ကိုမြင်သောအခါ ရေ အမှတ်နှင့် အော်ဟစ်ထိုးဆင်းလာကြသည်။

မှန်ပါးစက္ကူကွက်ကို ရေအထင်နှင့် ပြေးဆင်းထိုးစိုက်လာကြသော ငှက်အုပ်က ကောင်းကင်ပိုက်အသေနှစ်ဖုံကြားအဝင်တွင် ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့က ကောင်းကင်ပိုက်ရှင်နှင့် ရုတ်တရက် အုပ်ချလိုက်ကြသည်။

ပိုက်ရှင်တွင် ထွေးခနဲ မိသွားကြသော ငှက်များနှင့် ဘေးသို့ လန့်ပျံပြေးထွက်သွားကြသော ငှက်တွေမှာလည်း ဘေးပိုက်နှစ်ဖုံကို ဝင်တိုးကာ မိသွားကြပြန်သည်။ ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖ ပိုက်တစ်ချက် အအုပ်မှာ ငှက် ၃၀ ကျော်ကို ရလိုက်ကြ၏။

ပိုက်တစ်ချပ်အအုပ်တွင် မိထားသော ငှက်များကို ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖက ကမန်းကတမ်းဖြုတ်ပြီး အသေရောအရှင်ရော ငှက်ပူကြီးထဲ ထိုးထည့်ထားကြ၏။ ပြီး နောက်တစ်ခါ ဆက်ထောင်ထားကြပြန်သည်။

ပထမတစ်ခါ ငှက်များမိပြီဆိုလျှင် နောက်ပိုက်ချက် နောက် ပိုက်ချက်တွေမှာတော့ သာ၍ သာ၍မိတော့သည်။ ပထမမိထားသော ငှက်ပူကြီးထဲမှ ငှက်များအော်သံမှာ နောက်ငှက်အုပ်များကို တည်ထား သလို ဖြစ်သည်။ ရေအိုင်ရှာရင်း ကောင်းကင်ပေါ်က ယုံဝဲလာကြသော

ငှက်တွေမှာ ဦးဘာမျိုး ဖန်ဆင်းဖြန့်ခင်းထားသော မှန်ပါးစက္ကူရေခွက် ရေအိုင်နားက ငှက်မြည်သံတွေ ကြားသဖြင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြေးဆင်းထိုးချလာ ကြသည်။

ရေအိုင်ရေခွက်နားမှ မျိုးတူငှက်များအော်မြည်နေကြသံကြား၍ ထိုးဆင်းလာကြသော ငှက်များမှာ ရေခွက်ရေအိုင်ကလည်း အတု၊ မျိုးတူ ငှက်များ၏ အော်မြည်နေကြသံမှာလည်း ရေကစား၍ ပျော်မြူးနေကြသံ မဟုတ်ဘဲ အတိဒုက္ခရောက်၍ ကြောက်လန့်အော်မြည်နေကြသံမှန်း အတတ်သိသွားကြသောအခါ ကောင်းကင်ပေါ် ပြေးပျံတက်ကြသည်။

သို့သော် သူတို့လန့်ပြေးပျံတက်လာချိန်မှာပင် ပိုက်ရှင်တစ်ဖုံသည် ကောင်းကင်ပေါ်မှ သူတို့အပေါ် မမျှော်လင့်ဘဲ အုပ်ကျလေ၏။ ထိုအခါ သူတို့မှာ စောစောကမိထားသော မျိုးတူငှက်များနည်းတူ ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသုံးယောက်၏ ထောင်ချောက်ထဲ ကျရောက်သွားကြပြန်လေ၏။

သမန်းကျား

သမန်းကျား

ဦးဘာမျိုးလုပ်သမျှ သားနှစ်ယောက်က ကြည့်ထားမှတ်ထား
ကြရသည်။ ကျားကိုင်းထောင်ရာတွင် စကားလုံးဝမပြောရ။

မသိတာ မရှင်းတာရှိလျှင် အိမ်ရောက်မှမေးဟူသော အစဉ်
အလာကို သိသဖြင့် ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့ကလည်း နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ဦးဘာမျိုးသည် ကျားကိုက်သွားသော နွားမ၏ နားရွက်ဖျား၊
အမြီးဖျား၊ နှာဖျားတို့ကို စတိလှီးဖြတ်ကာ တောပိုင်တောင်ပိုင်တို့ကို
တင်မြှောက်သည်။

ပါးစပ်ကလည်း ဆီမန်းသလို တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်
နေသည်။ ပြီးတော့ သားနှစ်ယောက်ဆီ အကြည့်ဝေသည်။ ဆက်ကြည့်
ထားကြဦး ဆိုသည့် သဘောပင်။

နွားအမြီးကို အရင်းကဖြတ်ပြီး နွားပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်၏။ “ရော
နှင့်အမြီး နင့်တံပူ (ဒန်ပူ) စား” ဟု ပါးစပ်ကလည်း ဆို၏။

အဆင်သင့် ခူးယူလာသော တောပန်းတောင်ပန်းတွေကို နွားမ
ခေါင်းပေါ် ပန်ပေးသည်။

နွားမ၏မျက်နှာကို သနပ်ခါးလိမ်းပေးသည်။ အဝတ်စတစ်ခုဖြင့်

ထဘီလည်း ဝတ်ပေးသည်။ ပြီး... ဆက်ပြောပြန်၏။

“ဟဲ့... ကောင်မ ပန်းလည်းပန်ပေးထားပြီ၊ သနပ်ခါးလည်း လိမ်းပေးထားပြီ၊ ထဘီလည်းဝတ်ပေးထားပြီ၊ ညကျရင် နင့်လင်ကို နင် ရအောင်ခေါ်နေရုံ၊ ငါ အားလုံးကို ပသပူဇော်ထားပြီး ပြောဆိုတောင်းပန် ပြီးပြီ၊ နင့်လင်မလာရင် နင် တစ်သက်လုံး မုဆိုးမဖြစ်ပြီသာမှတ်”

ကျားလာ၍ ကိုင်းမှာမိသေပြီးမှ ကျားဝိညာဉ်နှင့် နွားမဝိညာဉ် တို့က တမလွန်တွင် လင်မယားဖြစ်ကြရမည်ဟု သူ့အဖေက နွားမဝိညာဉ်ကို ပြောပြနေကြောင်း ဘာမှီးနှင့် ဘာဟိုးတို့က သဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။

ကျားကိုင်းထောင်မည့် သုတ်ကိုင်းထဲမှာ အရင်းက လူကြီး ခြေသလုံးသာသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုင်းတံကွေးညွတ်လာအောင် သားအဖသုံးယောက် တအားကုန်ဆွဲညွတ်ယူကြရသည်။

နွားမသေကို ကျားပစ်ထားခဲ့ရာနားမှာ သစ်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်သဖြင့် ရုတ်တရက်ကြည့်က ကိုင်းတံမှန်း မသိရ။ သစ်ပင်တစ်ပင် ကိုင်းညွတ်နေခြင်းသာဟု အထင်ရောက်နိုင်သည်။

ကျားထောင်သော ကိုင်းကြီးမှာ သစ်စေး၊ သစ်ခေါက်တွေနှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ ပွတ်တိုက်ထားသော ကျစ်ကြိုးတစ်ပင်ဖြစ်သည်။ အရွယ် ပမာဏမှာ လက်သန်းလုံးခန့်ရှိသည်။

ချောမွတ်၍ ခိုင်ခန့်သည်။ ထိုကိုင်းကြိုးကို လူကြီးလက်မောင်း လောက်ရှိသော သစ်သားတောင့်တစ်တောင့်ထဲ ကိုင်းဝှင်းနားထိ သွင်း ထားသည်။

ဤသဘောမှာ ကျားက ကိုင်းကြိုးမှန်း မသိအောင် မမြင်အောင် ကျားမိ၍ ကိုင်းကြိုးကိုကိုက်လျှင် ကြိုးမပြတ်စေရန်နှင့် ကိုင်းခလုတ် ပြုတ်လျှင် သစ်သားတောင့်ကြီးက ကျားလက်ကောက်ဝတ်ကို ကျိုးသွား အောင် အပေါ်က ဆောင့်ထောင်းချရန် ဖြစ်လေသည်။

သစ်သားတောင့်၏ လုံးပတ်ပမာဏမှာ လူကြီးလက်မောင်းလောက် ရှိပြီး အရှည်မှာလည်း လူကြီးလက်မောင်း တစ်ဆုံးလောက်ရှိသည်။

နွားသေကို ကိုင်းကွင်းအဝိုင်းအဝန်းထဲ ငုတ်ရိုက်ချပြီးပြီ။ ကိုင်းတံကို ကိုင်းသီးခလုတ်တပ်ပြီးပြီ၊ ဇိုင်းသတိစည်းတားပြီးပြီ။

နောက်ဆုံး ကိုင်းတံဖျားတွင် နွားခလောက်တစ်လုံး ဆွဲချည်ပြီး သောအခါ ဦးဘာမျိုးတို့ သားသုံးယောက် ရွာထဲဝင်လာကြသည်။

အချိန်မှာ နွားရိုင်းသွင်းချိန်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း ညက နွားတစ်ကောင်ကို ကျားကိုက်ခံထားရသဖြင့် ယနေ့ညနေတွင် ရွာသူရွာသားများက စောစောစီးစီး နွားသွင်းထားကြသည်။

ရာသီမှာ ကျားများမိတ်လိုက်တတ်သော နတ်တော်လရာသီ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ဆီ၌ နွားကိုကျားကိုက်ခြင်းမှာလည်း ဆန်းတော့မဆန်းပေ။

မည်မျှရဲသောကျားဖြစ်ဖြစ် နွားသုံးကောင်မကိုက်ရခင် ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးသားအဖသုတ်ကိုင်းထဲ ကားခနဲ မိတတ်သည်ချည်း။

ဤနေ့ညလည်း ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖက ကျားကိုင်းထောင်ထားခဲ့ကြရာ ရွာသူရွာသားတွေမှာ နွားခလောက်သံကိုသာ နားစွင့်နေကြသလို ဦးဘာမျိုးကလည်း နွားခလောက်မြည်သံ ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓားလှံဆွဲ၍ ကျားသတ်သွားကြရန် တစ်ရွာလုံးကို တပ်လှန့်ထားလေ၏။

သို့နှင့် သက်ကြီးခေါင်းချချိန်ပင် မရောက်သေး။ ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖ ထောင်ထားခဲ့ကြသော ကျားကိုင်းမှ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် နွားခလောက်မြည်သံကို ကြားရသည်။

ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသုံးယောက်နှင့်တကွ ရွာသားကြီးတွေ အကုန်နီးနီး ဓားလှံတုတ်တွေဆွဲပြီး ညာသံပေးကာ ကျားသတ်ရန် ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

ဦးဘာမျိုးနှင့်တကွ ရွာသားကြီးများ ကိုင်းနားမရောက်မီမှာပင် ခလောက်သံရပ်သွားသည်။

ဤသည်မှာ ကိုင်း၌မိနေသော ကျားကြီးပြတ် လွတ်သွား၍ ဟုသာ ထင်ကာ လူတွေမှာ အထူးသတိဝီရိယနှင့် ကိုင်းနားရောက်သွားကြ၏။

ဦးဘာမျိုးက သူ့ကိုင်းကိုသူ ပြန်စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကိုင်းပြတ်နေတာမှန်သည်။ သို့သော် ကိုင်းကြီးက မပြတ်။

နွားသေနှင့်စည်း ဝိုင်းအရံအတားတွေမှာလည်း အကုန်

ထောင်းလမောင်းကြေ၍ ခြေရာလက်ရာ အကုန်ပျက်နေသည်။

ကိုင်းကြိုးပြတ်၍ လွတ်သွားခြင်းမဟုတ်။ ကွင်းလျှော့မမိ၍ လားဟု ကိုင်းကွင်းကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကိုင်းကွင်းမှာ မူလအတိုင်းပင် ဘာမျှခြေရာလက်ရာမပျက်။ မုဆိုးကျော်ကြီးဦးဘာမျိုး ခေါင်းကုတ်သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်ဟု သူ စဉ်းစားမရ။ အရွယ်ရောက်နေပြီး၊ ကျားကိုင်းထောင်ခြင်းနှင့် ကိုင်းမိကျားကို သတ်ဖူးထားကြသော သား နှစ်ယောက်ကလည်း လုံးဝစဉ်းစားမရ။

မကျေမနပ်ဖြင့် အခါခါ စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။ သူတို့ ထောင် ထားခဲ့သော သုတ်ကိုင်းတွင် ဘာအပြစ်အနာအဆာ ချို့ယွင်းချက်မျှမရှိ။ ဘယ်လိုဖြစ်သည်ကို ရွာမုဆိုးများလည်း စဉ်းစား၍ မရဖြစ်ကြရသည်။

သည်လိုနှင့် ကျားကိုင်းကို ပြန်ထောင်ပြီး ရွာထဲပြန်ဝင်လာ ကြသည်။ သူတို့ရွာကို ပြန်ရောက်၍ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့်ပင်မကြာ စောစောကထောင်ထားခဲ့သော ကျားကိုင်းတွင် ကျားမိနေပြီဖြစ်ကြောင်း နွားခလောက်သံက ဒိုးဒိုးဒေါင်ဒေါင်အသံမြည်၍ အချက်ပေးပြန်၏။

ဦးဘာမျိုးနှင့်တကွ ရွာသားကြီးတွေမှာ ကျားကိုင်းရှိရာသို့ ပြေးလိုက်ကြပြန်သည်။

ဦးဘာမျိုးနှင့် ရွာသားကြီးများ ကျားကိုင်းနားမရောက်ခင် နွား ခလောက်မြည်သံက ရပ်သွားကြပြန်သည်။

ခါတိုင်းနှစ်တွေမှာ ဦးဘာမျိုး၏ကျားကိုင်း၌ ကျားတစ်ကောင် ကောင် မိနေ၍ လိုက်သွားကြလျှင် လူတွေ ညာသံပေးလာက ကျားကြီးက ကြောက်ကြောက်နှင့် ရုန်းလေ၊ ကိုင်းတံများတွင် ဆွဲထားသော နွား ခလောက်သံက ပိုမြည်လေပင်။

ယခုမူ ကိုင်းနားကို လူတွေမရောက်လာခင်မှာပင် နွား ခလောက်သံ ရပ်သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်မှာ မည်သို့သောသဘောပါလိမ့်။ ဒုတိယအကြိမ် ကိုင်းနှင့်ကိုင်းနားဝန်းကျင်ကို မီးတုတ်မီးခွက်တွေဖြင့် စစ်ဆေးကြည့်ကြ၏။

ကိုင်းပြုတ်နေသည်ကလွဲပြီး ဘာအစအနမျှ ရှာမရ။ ထိုအခါ ကျားကိုင်းကို ပြန်ထောင်ထားခဲ့ကြပြန်သည်။

တတိယအကြိမ် ကျားကိုင်းထောင်ထားခဲ့ပြီး ရွာပြန်လာကြရာ ရွာထဲသို့ပင် လူစုံတက်စုံမရောက်သေး။ ကျားကိုင်းမ နွားခလောက်သံကို ကြားရပြန်၏။

ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖသုံးယောက်နှင့် ရွာသားကြီးတွေမှာ ကျားကိုင်းရှိရာသို့ ပြေးလိုက်ကြရပြန်သည်။ စောစောကအတိုင်းပင် လူတွေ ကျားကိုင်းနားမရောက်ခင်မှာပင် နွားခလောက်သံ ရပ်သွား ပြန်သည်။ ကိုင်းမိနေသော ကျားကြီးပြတ်လွတ်သွား၍ နွားခလောက် မြည်သံရပ်သွားသည်မဟုတ်။ စောစောကအတိုင်းပင် ဘာမှမထူး။

ဤတစ်ခါတော့ လူတွေမှာ ထိတ်လန့်ကုန်ကြပြီ။ ရွာမှဆိုးတွေက ဦးဘာမျိုးသည် သူ့သားများကို ပွဲထုတ်ချင်လွန်းသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ကျားကိုင်းမထောင်ဘဲ သားတွေကို ထောင်ခိုင်းရာ မတော်တရော် လျှောက်လုပ်၍ ခုတော့ ကျားကိုင်းကို တောစီးသွားပြီး အမှောင့်ပရောဂ ကပ်သွားပြီ။

ထို့ကြောင့် တောခြောက်နေပြီဟု အမျိုးမျိုးပြောကာ ပဉ္စမ တစ်ခေါက်မှာမူ ကျားကိုင်းမှ နွားခလောက်မြည်သံကြားသော်လည်း ဘယ်ရွာသားတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဦးဘာမျိုးတို့ ကျားကိုင်းနောက်သို့ မလိုက်ရဲကြတော့။

အချိန်မှာလည်း သန်းခေါင်သန်းလွဲအချိန် ရှိသွားပြီဖြစ်ရာ ဦးဘာမျိုးတို့ ကျားကိုင်းကြောင့် တစ်ရွာလုံးမှာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ပို့ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

သို့သော် ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖမှာကား သန်းခေါင်သန်းလွဲ မကလို့ မိုးပဲလင်းလင်း ပဉ္စမအကြိမ်မှာလည်း သူတို့၏ ကျားကိုင်းမှ နွားခလောက်မြည်သံကို ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျားကိုင်းရှိရာ တောင်ခြေနားပြေးသွားရပြန်၏။

စောစောကနည်းတူပင် ဘာမျှအကြောင်းမထူး၊ ကိုင်းပြုတ် နေသည်။ ကျားကိုင်းနား ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဦးဘာမျိုး တစ်သက်တာတွင် ဤတစ်ခေါက်လောက် ဦးနှောက် ခြောက်တာ၊ အဖြစ်ဆန်းတာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူး။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲ

စနိုးစနောင့်ဖြစ်သလို ဒေါသလည်း ထွက်လာ၏။

ဤတစ်ခါ သူ့ထပ်ထောင်ပြန်သည်။ စောစောကလို ရွာကို မပြန်တော့ သားအဖသုံးယောက် ကိုင်းတံခြေရင်းမှာပင် လုံကိုယ်စီနှင့် ကျောချင်းကပ် ထိုင်စောင့်နေကြသည်။ သူတို့ ကျားကိုင်းကို လာဖြုတ် သူ့အား စောင့်ဖမ်းရန်ဖြစ်သည်။

သူ့အဖေအား ဖွင့်ဟမပြောရဲသော်လည်း ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့မှာ ဤတစ်ခါတော့ မထိတ်လန့်စဖူး ထိတ်လန့်နေကြသည်။ ရွာသားကြီးတွေ ပြောသလို သူ့အဖေ၏ကိုင်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုအမှားကြောင့် တောစီးနေပြီ။ တောမှောင့်နေပြီဟု အတပ်ထင်နေကြ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အဖေနှင့် ကျောချင်းကပ်သာ စောင့်နေ ရသည် အမှောင်အမည်းထဲ မည်သို့သော သရဲပြိတ္တာ၊ နတ်မိစ္ဆာကြီးများ ရောက်လာမည်နည်းဟု ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်သာ။

မကြာပါချေ။ ကျားကိုင်းနားရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ ကွိုကွို၊ ကွိုကွို မြည်သံကို ကြားရသည်။ အမှောင်ထဲ၌ပင်ဖြစ်သော်လည်း မျောက်မြည် သံမှန်း ဦးဘာမျိုး အတတ်သိသည်။

မျောက်များသည် ဦးဘာမျိုး ကျားကိုင်းပေါ်ခုန်ချပြီး သူ့ထက် ငါဦး ကိုင်းတန်ကို ကိုင်လှုပ်နေကြသည်။

ထိုအခါ ကိုင်းတံဖျားတွင် ချည်ထားသော နွားခလောက် မြည်သံမှာ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ဆူညံသွား၏။

ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသုံးယောက် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် လိုက်ရိုက် ကြတော့မှ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

“တောက၊ ငါ... မသား မျောက်တွေ၊ အဖေတို့ ကျားကိုင်း လာထောင်တာ ဘယ်သစ်ပင်ပေါ်က ပုန်းကြည့်နေတာလဲမသိဘူးကွ၊ တို့လည်းသွားရော ကျားကိုင်းပေါ်ဆင်းဆော့တဲ့မျောက်တွေ”

ဦးဘာမျိုးမှာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မျောက်များကို ပစ်ပစ်နစ်နစ် ဆဲပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမျောက်တွေ ဒီလောက်သောင်းကျန်းနေရင် ဒီတော ဒီတောင် နားမှာ မနေ့ညက နွားကိုက်သွားတဲ့ ကျားလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတာ

သေချာသွားပြီကွ၊ ကိုင်းကြိုးတွေ ခလောက်တွေသာ ဖြုတ်ကြတော့၊ တောက် ကြိဖန်ဆော့တဲ့ မျောက်တွေ”

*

ဦးဘာမိုး တစ်နေ့ညကပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ညက သူတို့ရွာတွင် နွားမတစ်ကောင်ကို ကိုက်သွားသော ကျားသည် ညက သရက်ကိုးပင်ရွာ၌ ကျွဲတစ်ကောင်ကို ကိုက်သွားကြောင်း မိုးလင်းသည်နှင့် သတင်းရောက်လာသည်။

ရာဂစိတ်နှင့် ကျားမနောက်လိုက်နေသော ကျားကို သုတ်ကိုင်း ထောင်၍ ဖမ်းရခြင်းမှာ ထင်သလောက်မလွယ်ကြောင်း ဦးဘာမိုး ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

သူတို့ သရက်ကိုးပင်ရွာရောက်သွား၍ ကြည့်ကြသောအခါ ကျားကိုက်သွားသောနွားမှာ သူတို့ရွာက နွားမကဲ့သို့ ကိုက်ရုံသာကိုက်သွားပြီး အသားများကို လောလောဆယ်စားမသွား။

တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း တစ်ဖဲ့တစ်ကိုက် နှစ်ကိုက်သာ စားသွား သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤသို့သောကျားမျိုးကို ‘သွေးသောက်ကျား’ ဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်မှာ ကျားမနောက်သို့ အမီလိုက်နေရသဖြင့် ထိုကျားမှာ စားချိန်နားချိန်မရ။ ကြုံရာတွေ့ရာကိုသာ ကိုက်ပြီး ကျားမနောက် အမီ လိုက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျားများမှာ နှာခေါင်းပါသော်လည်း တခြားတောတိရစ္ဆာန်များလို အနံ့ခံစွမ်းအားမရှိကြ။

သူတို့ပါးစပ်မှာ နေ့စဉ် သားစိမ်းသားပုပ်တွေချည်း စားနေရာ ပါးစပ်မှာလည်း အမြဲပုပ်ဟောင်နံ့စော်ပြီး အနံ့ခံမရခြင်းဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျားမနောက်လိုက်နေသော ကျားထီးတွေမှာ တစ်ခါ တစ်ခါ ကျားမဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်း မသိဘဲ လိုက်ရင်းနှင့် ပျောက်သွားတတ်၏။

ထိုအခါ ရာဂစိတ်နှင့် ပိုဒေါသဖြစ်ကာ ရွာတကာလှည့်ကိုက်

နေသော ကျားများလည်းရှိသည်။

သရက်ကိုးပင်တွင် ကိုက်သွားသော ကျားသည် နောက်တစ်ညတွင် ပန်းတောပြင်ရွာနှင့် ကညင်ချောင်းရွာတွင် တစ်ရွာ တစ်ကောင်စီ နွားနှစ်ကောင်ကို ဝင်ကိုက်သွားပြန်၏။

ထိုအခါ ကျားရဲသတင်းတွေမှာ လူတွေပါးစပ်ဖျား အမျိုးမျိုး ထွက်ပေါ်လာကြသည်။

တချို့ကမူ ဤကျားသည် သမန်းကျား၊ ဦးဘာမျိုး၏ကိုင်းကိုပင် တစ်ညလေးငါးခါ ဖြုတ်ပြုပြီးလှည့်စားသွားသည်။

မကြာခင် ကျွဲ၊ နွားများသာမက လူတွေကိုပါ ကိုက်တော့မည်ဟု ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားသွားကုန်ကြသည်။

ဦးဘာမျိုးကမူ တစ်ညတည်း ကျွဲနွားနှစ်ကောင်ကို ကိုက်သွားသော ကျားမှာ ကျားထီးနှစ်ကောင်လား၊ သို့မဟုတ် ကျားမနှင့် ကျားထီး မိတ်လိုက်ရင်း တစ်ကောင်စီကိုက်သတ်သွားခြင်းလား တွေးတောရသည်။

တစ်နှစ်တစ်လည်တွင် ကျားမတစ်ကောင်နောက် ကျားထီးနှစ်ကောင်သုံးကောင်က ဝိုင်းလိုက်ကြရာ ကျားတွေမှာ တစ်ညတည်း နှစ်ရွာသုံးရွာမှ နွားနှစ်ကောင်သုံးကောင်ကိုက်သွားသဖြင့် သမန်းကျားမှ သမန်းကျားအစစ်။

ထို့ကြောင့် တစ်ညတည်း နှစ်ကောင်သုံးကောင်ကိုက်သည်ဟု ပြောကုန်ကြသည်။

သူတို့ယုံကြည်ထားကြသော သမန်းကျား၏ ပုံပြင်မှာလည်း ယုံကြည်သူများအနေနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာပင်။

မှော်အတတ်ကိုတတ်သော အောက်လမ်းဆရာကြီးတစ်ယောက်သည် သူ့တပည့်တစ်ဦး တစ်လေကို သမန်းကျားပညာ သင်ပေးထားတတ်သည်။

မှော်ဆရာက သမန်းကျားပညာသင်ပေးထားသော တပည့်မှာ ကိုယ်ကအဝတ်ကို ချွတ်ချလိုက်ရုံနှင့် ကျားဖြစ်သွားသည်။

ထိုသမန်းကျားသည် သူ့ဆရာအား တစ်နေ့ ချေ(ဂျီ) တစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် ဆိတ်တစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် သမင်တစ်ကောင်

ကိုက်ပေးတတ်သည်။ သားကောင်တစ်ကောင် ကိုက်ချပြီး ပြန်လာသော တပည့်သမန်းကျားကို သူ့ဆရာက အဝတ်ထုတ်နှင့် ကိုယ်ကိုထိအောင် ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သမန်းကျားသည် လူပြန်ဖြစ်သွားသည်ဆို၏။

သည်လိုနှင့် သမန်းကျားအတတ်ကို တတ်သွားသော မှော်ဆရာကြီး တပည့်မှာ ပညာစုံ၍ သူ့ရွာသူ ပြန်သွားသည်။

သူ့ရွာတွင် အိမ်ထောင်ကျသည်။ တစ်နေ့ သူ့မိန်းမက ချေ (ဂျီ) ဟောက်သံကြားသဖြင့် ချေသားစားချင်လိုက်တာဟုညည်းရာ သူ့ မိန်းမကို အကျိုးအကြောင်းမှာထားပြီး သမန်းကျားလုပ်ကာ ချေ တစ်ကောင်ကို ကိုက်ချီလာသည်။

ထိုအခါ သူ့မိန်းမက သူ့ယောက်ျား သမန်းကျားကို သူ့မှာထားခဲ့ သလို သူ့အဝတ်နှင့်မပစ်ဘဲ တောထဲက ကျားအထင်နှင့် လန့်အော်ရာ ရွာသူရွာသားတွေပါ ဝိုင်းလိုက်ကြသဖြင့် ချေတစ်ကောင်ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး တောထဲထွက်ပြေးသွားရ၏။

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ချေတစ်ကောင် ကိုက်ချီပြီး သူ့မိန်းမ အနား ရောက်လာပြန်ရာ သူ့မိန်းမမှာ သူ့ယောက်ျား သမန်းကျား လူ့ ဘဝကမှာထားခဲ့သလို သူ့အဝတ်ထုပ်နှင့်သူ့ကိုယ်ကို ပစ်ပေးရမည့်အစား ကြောက်ပြီးလန့်အော်ပြန်၏။

ထိုအခါ ရွာသားတွေက ဝိုင်းလိုက်ကြပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် သူ့မိန်းမဆီကို ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ချေတစ်ကောင်စီ ကိုက်လာပေးသော သမန်းကျားမှာ သူ့မိန်းမကလည်း တစ်နေ့မျှ သူ့ အဝတ်ထုပ်နှင့် ပစ်မပေးသောအခါ ခုနစ်ရက်လွန်မြောက်ပြီး သမန်းကျား ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုသမန်းကျားသည် မိန်းမကို စိတ်နာကာ ရေခပ်လမ်းမှာ ကိုက်သတ်သည်။

နောက် ရွာသူရွာသားတွေကို ကိုက်သတ်သည်။ သမန်းကျားမှာ ကိုယ်ကသာ ကျားဖြစ်နေသော်လည်း ခြေလက်တို့မှာ လူခြေလူလက် ဖြစ်သည်။

စိတ်ကလည်း လူအသိဉာဏ်ရှိသဖြင့် ဘယ်မုဆိုးမှ ထောင်ချောက်

ထောင်၊ ကိုင်းထောင်၍မရဘဲ တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံးက လူတွေကို တစ်နေ့နှစ်ယောက် သုံးယောက်စီ ကိုက်သတ်သည်။

ထိုနယ်၊ ထိုရွာက ပြောင်းပြေးကြသူများသာ အသက်ရှင်ကြပြီး ရွာပျက်၊ နယ်ပျက်ဖြစ်သွားလေသည်။

ယခု သူတို့နယ်တစ်ဝိုက်တွင် သောင်းကျန်းနေသော ကျားမှာ လည်း သမန်းကျားဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျားပေါင်းများစွာကို ထောင်ချောက်၊ သုတ်ကိုင်း တွေဖြင့် ဖမ်းသတ်လာကြသော ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖပင် ထောင်၍ ဖမ်း၍ မရဖြစ်နေကြသည်ဟု ကောလာဟလပြောဆိုနေကြပြန်သည်။

ရွာသူရွာသားတွေ ပြောမည်ဆိုကလည်း ပြောစရာပင်။ ပထမ ဦးဆုံး ဦးဘာမျိုးတို့သုတ်ကိုင်းနှင့် ထောင်ခဲ့သောကျားမှာ ယခုအခါ ဤနယ်တစ်ဝိုက်မှာလှည့်ပြီး ကျွဲနွားတွေကို တစ်နေ့တစ်ကောင်လောက် ကိုက်နေသည်။

ရွာကလူတွေမှာ နေညိုသည်နှင့် ကျွဲတွေနွားတွေကို ရွာထဲသွင်း ထားကြသည်။

သို့မဟုတ်လျှင် နေ့ခင်းကြောင်တောင်၌ပင် လိုက်လာသည်။

ရွာသူရွာသားတွေမှာလည်း ထင်းခွေ၊ ရေခပ်၊ ဟင်းရွက်ခူး၊ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်ပင် တောစနား မသိရဲဖြစ်နေကြသည်။

ဤမျှ ရဲနေသောကျားကို ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖကလည်း နည်း မျိုးစုံဖြင့် ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားနေကြ၏။

သို့သော် ရွာသူရွာသား၊ နယ်သူနယ်သားတွေက သမန်းကျားဟု သမုတ်ထားကြသော ကျားဆိုးကြီးကို မဖမ်းမိ၊ မသတ်ဖြတ်နိုင်ကြသေး။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤယနေ့တွင် ထောင်ချောက်လှောင်အိမ် တစ်စုံနှင့် ထောင်ဖမ်းရန် ကြိုးစားနေကြပြန်သည်။

ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့သည် နှစ်လနီးပါးရှည်သော ဝါး ထောင်ချောက် ကြီးတစ်ခုကို ဦးတစ်ယောက် ပဲ့တစ်ယောက် ထမ်းထုတ် လာကြသည်။

သူတို့နောက်တွင် ဦးဘာမျိုးက သုံးနှစ်သား ဆိတ်တစ်ကောင်ကို

ကြိုးချည်ဆွဲငင်လာသည်။

သူတို့ထောင်ချောက်ထောင်ရန် တောထဲက ရေစမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ထောင်ချောက်ကိုချလိုက်ကြသည်။

ဦးဘမျိုးတွက်ထားသည်မှာ ဤတောဤတောင်တွင် ရှိနေသော ကျားသည် ဤရေစမ်းသို့ မုချရေသောက်ဆင်းလာလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထောင်ချောက်မှာ ကျားတစ်ကောင် ဝင်သာရုံ ရှည်မျောမျော စတုဂံလှောင်အိမ်ပုံစံဖြစ်သည်။

ထောင်ချောက်ထဲတွင် ရှေ့တစ်ခန်း နောက်တစ်ခန်းပါသည်။

အခန်းနှစ်ခန်းကြားထဲကို ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် ဝါးလုံးကြီးတွေနှင့် ဖိထောင်ခြားထားသည်။ နောက်ခန်းတွင် ဆိတ်အရှင်ကို ထည့်ထားသည်။

ထောင်ချောက်အလယ်ဗဟိုတွင် စိုက်ထူထားသော မောင်းတိုင် တစ်တိုင်ရှိသည်။

ထိုမောင်းတိုင်က တံခါးနှစ်ခုကို ထမ်းထားသည်။

ထောင်ချောက်၏ အောက်ကြမ်းခင်းပြင်တွင် ထောင်ချောက် ခလုတ်ရှိသည်။

ရှေ့နောက်တံခါးနှစ်ခုမှာ တစ်ခုပွင့်လျက် တစ်ခုပိတ်သွားအောင် အလေးတုံးနှင့် ဆွဲချိထားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုထောင်ချောက်နောက်ခန်းတွင် ဆိတ် ကလေးကို ထည့်ထားသောအခါ ရှေ့တံခါးက ဖွင့်နေသည်။

ဆိတ်မြည်သံကြား၍ ကျားလာလျှင် ကျားသည် ထောင်ချောက် ထဲက ဆိတ်ကိုကိုင်ရန် ထောင်ချောက်ကို လှည့်ပတ်၍ ဝင်ပေါက်ရှာမည်။

ထိုအခါ ရှေ့ကပွင့်နေသော ထောင်ချောက် ရှေ့ခန်းထဲဝင်မည်။ ကျားကြီးရှေ့ခန်း နင်းကြမ်းပေါ် နင်းလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခလုတ် ပြုတ်ကာ ရှေ့တံခါးပိတ်သွားမည်။

ရှေ့တံခါးပိတ်သွားလျှင် ဆိတ်ရှိနေသော နောက်တံခါးမှာ အလိုလိုပွင့်သွားပေမည်။ ထောင်ချောက်ထဲက ဆိတ်ကလေး ထွက်ပြေး လာချိန်တွင် ကျားကြီးသည် ရှေ့ခန်းထောင်ချောက်ထဲ မိနေပြီးသား

ဖြစ်သွားရမည်။

ဤနည်းမှာ ဆိတ်အရှင်ဖြင့် ကျားကို အရှင်ရအောင် ဖမ်းသော နည်းဖြစ်သည်။

ဤကျားကို ဦးဘာမျိုးက အရှင်ဖမ်းချင်နေခြင်းမှာ သမန်းကျား ဟု ရွာသူရွာသားတွေက သမုတ်ထားကြသဖြင့် ဖြစ်သည်။

ယခင်က ကျွဲနွားတွေကိုသာ ကိုက်နေသော ကျားသည် ဥသျှစ် ကုန်းက သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက်ကို တစ်နေ့ကမှ ကိုက်သွားသည်။

သမန်းကျားဆိုသဖြင့် လူတွေမှာ တောထဲတောင်ထဲ အလောင်းပင် သွားမရှာရဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ကျားကိုက်ခံရသော သစ်ခုတ်သမား၏ အဖော်က ပြောပြ သည်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ ကျားကိုက်ခံရသူ သစ်ခုတ်သမားအော်သံကြား၍ သူပြေးလိုက်သွားတော့ အလောင်းကို မတွေ့ရတော့။

သွေးစက်တွေနှင့် ကျားဆွဲသွားသော စွပ်ကြောင်းကိုသာ ရွက်ကြွေတောထဲ တွေ့ရသည်။

သူလည်း စွပ်ကြောင်းအတိုင်း ဓားကို မြိုမြိုဆုပ်ကိုင်ပြီး ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းသာ ရှေ့ကိုရောက်သည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ဘေးမှ လူသံ တစ်ခုကို ကြားရသည်။ သူလှည့်ကြည့်ရာ သူ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေသော လက်တစ်ဘက်ကို မြင်ရသည်။

လူကိုမူ သစ်ပင်ကြီးကွယ်နေသဖြင့် မမြင်ရ။ ကျားကိုက်ခံသွား ရသော သူ့သူငယ်ချင်းခေါ်နေသည်အထင်နှင့် သူပြေးသွားသည်။

သစ်ပင်နားရောက်သောအခါ သူ့သူငယ်ချင်းမှာ သစ်ပင်ခြေရင်း သမန်းကျားခြေရင်းမှာ သေနေပြီ။ သမန်းကျားသည် သူ့ကိုယ်ကို သစ်ပင်နှင့် ကွယ်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်ခြင်းမှာ သူ့ကိုပါ ကိုက်ချင်၍ တမင် လူယောင် ဆောင်ခေါ်နေခြင်းပါလားဆိုသည်ကို ချက်ချင်းရိပ်မိကာ ထိုသစ်ခုတ် သမားသည် ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် အော်ပြေးလာခဲ့ ရသည်။

သမန်းကျားမှာ ကိုယ်လုံးကသာ သမန်းကျားကိုယ်ဖြစ်နေသော်

လည်း ခြေလက်တို့မှာ လူလက်လူခြေသာဖြစ်သဖြင့် လူတွေကို ဤနည်းဖြင့် ကိုက်တတ်သည်ဆိုသော ထူးထူးဆန်းဆန်းအကြောင်းတစ်ခုကလည်း တစ်ရွာလုံးတစ်နယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွားပြန်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လူတွေမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ပိုပြီး တုန်လှုပ် ချောက်ချားလာကြ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ဦးဘာမျိုးတို့ မှဆိုးသားအဖသုံးယောက်ကမူ သမန်းကျားကို ထောင်ဖမ်းသတ်ဖြတ်ရန်သာ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားနေ ကြသည်။ ဤကျားကို မသတ်နိုင်မချင်း သူတို့မှာ တောထဲတောင်ထဲက မထွက်နိုင်ဖြစ်နေကြ၏။

ဆိတ်အရှင်တစ်ကောင်နှင့် ထောင်ချောက်ထောင်ပြီးသော ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသုံးယောက်သည် ဥသျှစ်ကုန်းရွာသို့ ပြန်လာ ကြသည်။

သူတို့ရွာထဲရောက်လာတိုင်း ရွာသူရွာသားတွေကလည်း သမန်း ကျားကို ဘယ်လို သတ်ဖြတ်ဖမ်းဆီးမည်နည်း။ ယခု မည်ကဲ့သို့သော ထောင်ချောက်မျိုးကို ထောင်ထားခဲ့ကြသနည်းဟု ဝိုင်းမေးကြ၏။

ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖကလည်း သူတို့ထောင်ထားခဲ့ကြသော ထောင်ချောက်အကြောင်းကို ပြောပြကြ၏။

ဤတော ဤတောင် ဤရွာနားတစ်ဝိုက်တွင် ဤကျားရှိနေလျှင် မုချမိရမည်ဟုလည်း ရဲရဲကြီး အာမခံကြလေသည်။ သူတို့စိတ်ထဲလည်း အမှန်ပင် ဤတစ်ခါ ဤကျားကိုမိပြီဟု ကျိန်းသေပေါက် ယုံကြည်ထားကြ လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျားကြီးထောင်ချောက်ထဲမိပြီး ဆိတ်ကလေး တဘဲဘဲအော်မြည်ပြေးလာသံကို စောင့်နားထောင်နေကြလေသည်။

ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖ ထောင်ချောက်ထောင်ထားခဲ့ကြသော ညမှာပင် ရွာသူရွာသားတွေ ပြောနေကြသော သမန်းကျားက ရွာမြောက် ဖျားကို ဝင်လာသည်။

မြည်ဟိန်းသံပေးကာ ကျွဲနွားရှိသော အိမ်ခြံတွင် လှည့်ပတ် နေသည်။

လူတွေမှာ ကျွဲတင်းကုတ်၊ နွားတင်းကုတ်များတွင် ကျွဲနွားများကို မထားကြသဖြင့် ခြေတံရှည်အိမ်အောက်တွင် သွင်းချည်ထားကြရာ ကျားကြီးမှာ ယခုအခါ ရွာထဲထိ ဝင်လိုက်လာလေသည်။

သံပုံးတီးကြ၊ တုံးခေါင်းခေါက်ကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြနှင့် တစ်ရွာလုံး ကျွက်ကျွက်ညံသွားသည်။

သမန်းကျားကိုကြောက်၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အိမ်ပေါ်က မဆင်းရဲကြသော်လည်း ဥသျှစ်ကုန်းရွာသို့ ကျားဖမ်းရန် ရောက်နေကြသော ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးသားအဖမှာ ချက်ချင်းလှုံဆွဲပြီး အသံကြားရာ ရွာမြောက်ဖျားသို့ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

သို့သော် မမိလိုက်၊ ရွာသူရွာသားတွေက သံပုံးတီးကြ၊ စကော ရိုက်ကြ၊ ဝါးလုံးတုံးခေါင်း ခေါက်ကြသည့်အပြင် မီးတုတ်တွေ၊ ဓားတွေ လှုံတွေနှင့် လှမ်းပစ်ကြသဖြင့် ကျားကြီးက ရွာပြင်ထွက်သွား၏။

ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖကလည်း သူသေကိုယ်သေ လှုံကိုယ်စီနှင့် ရွာပြင်ကို ပြေးထွက်လိုက်ကြသည်။

မာန်ဖီဟိန်းဟောက်နေသော ကျားနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြပြီ။

ကျားကြီးမှာ သူတို့ထင်တာထက်ပင်ကြီးသည်။ မုဆိုးသားအဖ သုံးယောက်မှာ လှုံကိုယ်စီနှင့် ကျောချင်း ကပ်ထားကြသည်။

ကျားကြီးကလည်း သူတို့သားအဖသုံးယောက်ကို လုံးဝမကြောက်။ ခုန်အုပ်ကိုက်သတ်ရန် သူတို့သားအဖကို လေးငါးလံအကွာက လှည့်ပတ် ချောင်းနေသည်။ အနားကိုတော့ မကပ်။

ထို့ကြောင့် ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖမှာလည်း ညဖြစ်နေသည့်အပြင် ရွာသူရွာသားများကလည်း သမန်းကျားကြီးဟု သမုတ်ထားကြရာ လှုံနှင့် လက်လွတ်စပယ် မပစ်ရဲကြ။

ကျားကြီးကို လှုံဖြင့် လက်လွတ်စပယ် ပစ်လိုက်လျှင် ထိသော် တော်၏။ မထိလျှင် လှုံတစ်ချောင်း အလကားဖြစ်သွားမည်။

လူသုံးယောက်တွင် တစ်ယောက်လက်နက်မဲ့ဖြစ်သွားလျှင် တအား လျော့သွားမည်။

ထို့ကြောင့် ကျားကြီးခုန်အုပ်အလာကို သားအဖသုံးယောက်

ကျောချင်းကပ်ကာ လှည့်ပတ်ခံနေကြသည်။ ကျားကြီးသာ ခုန်အုပ်လာ လျှင်တော့ လူကိုမထိဘဲ လေထဲ၌ပင် လှံဖျားတစ်ဆုံး အားကုန်ကြီး၍ ထိုးထည့်လိုက်ကြရန် တိုင်ပင်ထားကြသည်။

ဤသည်ကို သမန်းကျားက ရိပ်မိ၍လားမသိ။ ကျားကြီးကလည်း သူတို့ လှံတစ်ထောက်အနားကို ကပ်မလာ။ သုံးလေးလံ အဝေးကသာ လှည့်ပတ်ဟိန်းဟောက်၍ အကွက်ချောင်းနေ၏။

ကျားကြီး လှည့်ပတ်အကွက်ချောင်းနေသလို ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖကလည်း လှံတစ်ထောက်နှင့် ကျားကြီး ခုန်အုပ်အလာကို ကျောချင်းကပ်ကာ လှည့်ပတ်စောင့်နေကြသည်။

သူတို့သားအဖကို ဤနည်းနှင့်မရမှန်းသိသဖြင့် နည်းပရိယာယ် တစ်မျိုးကို သုံးလာပြန်သည်။

ကျားကြီးသည် ချုံရိုရာတောစနားကို သူတို့သားအဖအား မျှားခေါ်သည်။

ချုံထဲပြေးဝင်လိုက် ပြန်ထွက်လာလိုက် ဟိန်းဟောက်မာန်ဖီလိုက် လုပ်ပြသည်။

ဤနည်းမှာ ကျားများက ဗိုတင်ကြီးတွေ၊ လည်သားတက် ကွဲ ကြီးတွေကို ကိုက်သည့်နည်းဖြစ်သည်။

ကွဲကြီးများသည် ကျားကိုတွေ့လျှင် ဦးချို တယမ်းယမ်းနှင့် ကျား မျှားခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါတတ်သည်။ ချုံထဲဝင်သွားသော ကျားကို ချုံထဲအထိ လိုက်ဝှေ့ လိုက်ခတ်ကြသည်။

ထိုအခါ ကျားကိုမဝှေ့ခတ်မိဘဲ ကွဲချိုက ချုံထဲရှိ နွယ်တန်း၊ နွယ်ပင်တွေနှင့်ငြိသောအခါ ချုံပေါ်ကစီးပြီး ကွဲကြီး၏လည်ပင်းကို ကိုက်တော့သည်။

ယခု ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖကိုလည်း ဤနည်းဖြင့် ချုံထဲ ဝင်လာလျှင် ကိုက်သတ်ရန် မျှားခေါ်နေသည်။

သို့သော် ဤသည်ကို သတိထားသော ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖ ကလည်း ချုံပုတ်တောစနားကို လုံးဝမကပ်။ ကွင်းပြောင်ပြောင်ကသာ ကျားကြီးခုန်အလာကို စောင့်နေကြသည်။

ကျားကြီးကလည်း ဤသည်ကိုသိ၍ သူတို့၏လုံတဖျားကိုပင် မကပ်။ သုံးလေးလံအကွာကသာ လှည့်ပတ်၍ အကွက်ချောင်းလိုက် ချုံပုတ်ထဲ ဝင်သွားလိုက် လုပ်နေ၏။

“အဖေ ဒီကောင်ကို ဒီနည်းနဲ့သတ်ဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ၊ ဒီတစ်ခါ ချုံပုတ်ထဲကထွက်လာရင် ကျွန်တော့်လုံနဲ့ လှမ်းပစ်မယ်ဗျာ၊ ထိအောင် ပစ်မယ်ဗျာ၊ ထိစေရမယ်”

စိတ်တိုတတ်သူ ဘာဟိုးက ဒေါသထွက်လာပြီး သူ့အဖေကို ပြော၏။

“ဟာ... သား မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့၊ လုံက လေးစူးမြားတံ မဟုတ်ဘူး။ လုံအပိုပါရင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ လက်နက်မရှိတဲ့ မုဆိုးဟာ လူသေပဲလို့ သားကို အဖေပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒေါသ မကြီးနဲ့၊ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထား၊ သူ ခုန်အုပ်အလာကို အဖေတို့ စောင့်ရလိမ့်မယ်။ သူ့သာ ခုန်အုပ်လာလို့ကတော့ အဖေ့ရဲ့ ဝရဇိန်လုံဖျားမှာ ဒင်း အသက်ပါသွားစေရမယ်ဟေ့၊ လာစမ်း၊ လာပါစေ၊ အဖေတို့ စိတ်ရှည်ရလိမ့်မယ်”

စိတ်တိုတတ်သော သူ့သားက လက်လွတ်စပယ် လုပ်လိုက်မှာဖိုး၍ မုဆိုးကြီးက အထိတ်တလန့် တားရ၏။

“ဒီကျားက သမန်းကျား အဖေရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့အကြံအစည်ကို သိနေတယ်။ လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုပဲ ကြည့်လေ၊ သန်းခေါင်တိုင်နေပြီ၊ ဒီကျားနဲ့ ကျွန်တော်တို့...”

“ဟာကွာ... သားကလည်း”

သူ့သားနှစ်ယောက်ကပင် အများသမုတ်ထားကြသလို ဤကျားကို သမန်းကျားဟု ယုံကြည်သွားကြသောအခါ ဦးဘာမျိုးစိတ်မှာ တအား လျော့သွားလေသည်။

ဤကျားနှင့် သူတို့သားအဖတွေ တွေ့နေကြသည်မှာ နှစ်နာရီ သုံးနာရီကြာသွားပြီ။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကိုလည်း ရောက်လာပြီ။

သို့သော် လရောင်ကရှိနေရာ ကွင်းပြောင်ပြောင်တွင် သားအဖ သုံးယောက်က ကျားတစ်ကောင်နှင့်ရင်ဆိုင်နေရသည်ကို လုံးဝမကြောက်။

ဦးဘာမျိုးသည် ဤလိုကျားမျိုးကို သားနှစ်ယောက် ငယ်စဉ်က တစ်ယောက် တည်းပင် ရင်ဆိုင်လာဖူးသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤကျားကို ရှေ့ဆက်ပြီး မည်သို့ရင်ဆိုင်ရမည်။ မည်သို့ သတ်ဖြတ်ရမည်ကိုသာ အကြံထုတ်နေသည်။

“အဖေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ဒီကျားကို ဖက်ပဲသတ်ရ သတ်ရ ဒီလောက်...”

“ဟေ့ကောင် တော်စမ်း၊ မင်းကပါ နားမလည်ပါးမလည်နဲ့ ဒီမှာ ငါပြောမယ်၊ မင်းတို့ မသေမချင်း မင်းတို့လက်ထဲမှာ လှံရှိနေရမယ်။ မင်းတို့ ဒီလောက်တောင် လှံစွမ်းပြချင်ကြရင် ငါ ရွာသားတွေဆီ အော်ပြောပြီး လှံပိုတွေ၊ ဒူးလေးတွေ အော်တောင်းလိုက်မယ်၊ လှံပို ဒူးလေးပိုရမှ မင်းတို့ လှံစွမ်းပြကြ၊ အခုတော့ ခဏနေကြစမ်းပါဦး။”

သားငယ်နှင့်စာလျှင် ကြောက်တတ်သူ သွေးကြောင်တတ်သူ သားကြီးကပါ ဤတစ်ခါတော့ သူ့ညီလို ကျားဆိုးကြီးကို လှံဖြင့် လှမ်းပစ်ချင်ပြီဆိုသဖြင့် ဦးဘာမျိုးမှာ တအားတက်သွားပြန်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးဘာမျိုးသည် လှံပိုနှင့် ဒူးလေးများ ရလိုရငြား ရွာသားတွေကို အော်ခေါ်အကူအညီတောင်းရသည်။

“လာကြပါဗျို့၊ ကျုပ်တို့ ကျားကြီးနဲ့ တွေ့နေကြပြီ၊ လှံတွေ ဒူးလေးတွေ ယူလာပေးကြပါ၊ ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့၊ မြန်မြန်လာကြပါ။”

သားနှစ်ယောက်ကို ပြောရ၊ ရွာသားတွေကို အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းရ၊ ချုံပုတ်ထဲက ထွက်လာသော ကျားကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရနှင့် အော်သာအော်နေရသည်။

ပြောသာနေရသည်။ ဦးဘာမျိုးမှာ ကျောချင်းဖိုခနောက်ဆိုင် ကပ်ထားကြသော သားနှစ်ယောက်၏မျက်နှာကိုပင် မကြည့်အားဖြစ်နေ ရှာသည်။

သူ့အကြည့်တစ်ချက်၊ သတိတစ်ချက် လစ်ထွက်သွားသည်နှင့် ကျားကြီးခုန်အုပ်ကိုက်သတ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်နေသည်။

ဤကျားမှာ သာမန်ကျားတစ်ကောင်မဟုတ်။ အများက သမန် ကျားဟု သမုတ်ထားကြသဖြင့် ပို၍ ဂရုစိုက်နေရသည်။

ဦးဘာမျိုး အကြိမ်များစွာ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းနေသော်လည်း ရွာသားကြီးတွေမှာ သမန်းကျားကြောက်သဖြင့် မည်သူမျှ ရွာပြင်ထွက်မလာခဲ့ကြ။

သူတို့အထင်မှာ မုဆိုးကြီးသားအဖသုံးယောက်ကို သမန်းကျားကိုက်သတ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်း ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ရွာသားတွေကို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းနေသည်ဟုသာ အထင်ရောက်သွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဘာမျိုး မည်မျှအော်ခေါ်ခေါ် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရွာပြင်ထွက်မလာကြ။ ထိုအခါ ဦးဘာမျိုးမှာ ရွာသားကြီးတွေကို ဒေါသဖြစ်ရပြန်သည်။

သူတို့သားအဖသုံးယောက်မှာ ဥသျှစ်ကုန်းတစ်ရွာလုံးအတွက်သာ မဟုတ်။

တစ်နယ်သားလုံးများအတွက် ညကြီးသန်းခေါင်အသက်စွန့်ကာ ကျားနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းနေသည်ကို “လာပြီဗျို့ . . . ကျုပ်တို့ လိုက်လာကြပြီ၊ ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့” ဟု အသံလေးနှင့်ပင် အကူအညီပေးဖော်မရဘဲ ဦးဘာမျိုး အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းမိကာမှ ဥသျှစ်ကုန်းတစ်ရွာလုံးမှာ ပို၍ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

သူတို့မှာ ဦးဘာမျိုးတို့ မုဆိုးသားအဖကို အကူအညီပေးမိလျှင် သမန်းကျားသည် သူတို့အား အိမ်ပေါ်ထိ လာတက်ဆွဲလိမ့်မည်ဟူသော အထင်နှင့် ကြောက်နေကြသည်။

သည်လိုနှင့် မိုးလင်းပိုင်းရောက်လာ၍ လားမသိ။ ချုံထဲဝင်သွားသော ကျားသည် နောက်ထပ် ပြန်ထွက်မလာတော့။ ဤသည်ကိုလည်း ဦးဘာမျိုး ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

သူတို့သားအဖ ချုံထဲဝင်လာလျှင် တစ်ယောက်ယောက် ကိုက်သတ်ရန် ကျားဆိုးကြီးက ချောင်းနေပြီ။

ချုံထဲဆိုလျှင် သူ လှံကို လိုသလို သုံးမရ။ ချုံနွယ်သစ်ပင်တွေနှင့် ငြိတိုက်မိကာ ကျားကို မထိုးရခင် လူက ကျားစာဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ညဖြစ်နေသဖြင့် ချုံထဲတွင် ကျားသည် လူထက်အမြင်လည်း

စူးရှ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း ချုံနား လုံးဝလိုက်မသွား
ခိုင်းဘဲ ကွင်းပြင်ကသာ စောင့်နေကြ၏။

မိုးလင်းမှ သူတို့သားအဖသုံးယောက်သည် ကျားဝင်သွားသော
ချုံထဲဝင်ကြည့်ကြ၏။ ကျားခြေရာနှင့်ကျားကြီးက သူတို့သားအဖ
သုံးယောက်အား ထောင်ချောက်ဆင်နေခဲ့သော ချုံထဲက ခြေရာလက်ရာ
များကို တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဗျာ... တော်တော် သောက်သုံးမကျတဲ့လူတွေပဲ။
ကျုပ်တို့ ဒီလောက်အော်ခေါ်နေတာတောင် တစ်ယောက်မှ ဒူးလေး
တစ်လက်၊ လှံတစ်စင်း ထွက်ပေးဖော်မရဘူး။ ညကသာ ခင်ဗျားတို့
တစ်ယောက်ယောက် လှံတစ်စင်း၊ ဒူးလေးတစ်လက် ကျုပ်တို့ကို လာပေးဖော်
ရရင် ခင်ဗျားတို့ သမန်းကျားကို ကျုပ်တို့သားအဖ ညကပင်သတ်ပြီးပြီဗျ။
ညကပင် ခင်ဗျားတို့သမန်းကျား သေပြီးပြီ”

သူတို့သားအဖ ရွာထဲဝင်လာကြသည်နှင့် ‘သမန်းကျားကို
သတ်ထားခဲ့ပြီလား၊ ညက သမန်းကျားနှင့် ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ကြလဲ’ ဟု
ဝိုင်းအံ့မေးလာကြသူတွေကို ဦးဘာမျိုးက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ဆဲပြော ပြော
တော့သည်။

ရွာသားကြီးတွေမှာလည်း သူတို့အပြစ်လို ဖြစ်နေကြသဖြင့်
ဦးဘာမျိုးဆိုသမျှ ခေါင်းငုံ့၍သာ ခံကြရတော့သည်။

သို့သော် ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖမှာ ရွာသားကြီးတွေနှင့် အချိန်
ကြာကြာစကားမပြောနိုင်ကြသေး။ သူတို့ မနေ့က ဆိတ်ရှင်တစ်ကောင်နှင့်
ကျိန်းသေပေါက်ထောင်ထားသော ထောင်ချောက်တွင် ဤကျား ဘာကြောင့်
မမိပါလိမ့်။

သူတို့ထင်ထားခဲ့ကြသလို တပဲပဲမြည်ကာ ဆိတ်ကလေး ရွာထဲ
ဘာကြောင့် ပြန်ရောက်မလာပါလိမ့်။ ဆိတ်ကလေးပြန်ရောက်လာမည့်
အစား ကျားဆိုးကြီးသာ ဘာကြောင့် ရွာထဲရောက်လာပါလိမ့်ဟုတွေးကာ
ဆိတ်နှင့်ထောင်ထားသော ကျားထောင်ချောက်နား ရောက်လာကြသည်။

ဆိတ်ကလေးထည့်ထားသော ထောင်ချောက်နောက်တံခါး ပွင့်နေသည်။ ဆိတ်ကလေးကိုမူ အရိပ်အရောင်မျှ မတွေ့ရ။ ရှေ့တံခါး ပိတ်နေ၏။

ထောင်ချောက် ရှေ့ခန်းထဲတွင် ကျားကို တွေ့ရမည့်အစား တောခွေးနှစ်ကောင်ကိုသာမိ၍ တွေ့ရ၏။

ဤမျှဆိုလျှင် ဦးဘာမျိုးတို့မုဆိုးသားအဖ သဘောပေါက်ပြီ။

ကျားထက်လျင်သော တောခွေးအုပ်သည် သူတို့ထောင်ထား ခဲ့သော ထောင်ချောက်ထဲက ဆိတ်ကလေးကို ကိုက်သတ်ချီဆွဲသွားကြပြီ။

ယခု ထောင်ချောက်ထဲ၌မိနေသော တောခွေးနှစ်ကောင်မှာ ရှေ့ဆောင်ဦးစီးတောခွေးများ ဖြစ်ကြပုံရသည်။

ဦးဘာမျိုးသည် ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် “အရေးထဲ ဒီသောက်ရေး မပါတဲ့ ကောင်တွေက တမှောင့်၊ ငါ လှံနဲ့ထိုးသတ်လိုက်ရင် သေကုန်ပြန် ဦးမယ်”

ဟု ကျိန်ဆဲကာ ထောင်ချောက်မောင်းတံခါးကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဆောင့်ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါမှ တောခွေးနှစ်ကောင်လည်း ထောင်ချောက်ထဲက ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

သည်လိုနှင့် ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖမှာ ကျားထောင်ချောက်ကို သည်အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ကြ၏။ ကမန်းကတန်း ဥသျှစ်ကုန်းရွာကို ပြန်ကာ နံနက်စာ ထမင်းစားကြသည်။ ထမင်းစားပြီးပြီးချင်း သူတို့ရွာ သူတို့ ပြန်လာကြသည်။

ထိုအခါ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် သူတို့ရွာ သူတို့ပြန်သွား ကြသော ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖကို ဥသျှစ်ကုန်းရွာသားတွေက လှံတောင်း ဒူးလေးတောင်းသည်ကို ညက ဘယ်လူမှ ထွက်ပေးဖော်မရသဖြင့် မုဆိုး သားအဖ စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သွားကြသည်ဟု ထင်ကြသည်။

မုဆိုးသားအဖ စိတ်ဆိုးနေသည်အထင်နှင့် မေးလည်း မမေး ရဲကြ။ တချို့ကမူ သမန်းကျားကို ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် မုဆိုးသားအဖပင် သူရွာသူ ပြန်ပြေးသွားကြပြီ။

ညကျလျှင်လည်း ကုန်ခဲ့သောညကလို သမန်းကျားသည် သူတို့ ရွာကို မုချရောက်လာပေဦးမည်။

မုဆိုးသားအဖ မထိခလုတ်၊ ထိခလုတ် လုပ်ထားခဲ့ကြသဖြင့် ညကြလျှင် သမန်းကျားက စိတ်ဆိုးကာ လူတွေကို အိမ်ပေါ်ထိ တက်ဆွဲလေမလားဟုလည်း အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြ လေသည်။

ရွာသူရွာသားများ ထင်ထားကြသကဲ့သို့ပင် ဤနေ့ညနေစောင်း မှာလည်း ကျားဟိန်းသံကို ရွာပြင်တောစမှ ကြားကြရပြန်သည်။

ရွာသူရွာသားတွေမှာ အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်ကာ ကျွဲနွား တွေကို မိမိအိမ်အောက်သို့ ကမန်းကတန်း သွင်းကြရသည်။

အိမ်စည်းရိုးခြံတွေကို ခါတိုင်းနေ့တွေထက် အလုံအခြုံကာကြ၊ ပိတ်ကြသည်။

ကျွဲ၊ နွားသွင်းပြီးသည်နှင့် လူတွေမှာ အိမ်ပေါ်ချက်ချင်းပြေး တက်ကာ ကျားဆိုးကြီး၏အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နားစွင့်နေကြသည်။

ရွာထဲတွင် နေရောင်ခြည်ပင် မရုပ်သေး။ ကျားဆိုးကြီးသည် ရွာထဲဝင်လာ၏။ ခြံဝင်းထဲရှိ အိမ်အောက်ရောက်နေသော နွားတွေ၊ ကျွဲတွေမှာ မြည်ကြ၊ အော်ကြ၊ နှာမှုတ်ကြနှင့် ချက်ချင်း ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာသည်။

လူတွေမှာလည်း . . .

“ရွာထဲ သမန်းကျား ဝင်လာပြီဟေ့၊ သမန်းကျား ဝင်လာပြီ”

ဟု အော်ဟစ်သတိပေးကာ သံပုံးတီးကြ၊ တုံးခေါက်ကြ၊ စကော ခေါက်ကြ၊ လှံကိုင်ကြ၊ ဓားဆွဲကြ၊ မီးတုတ်တွေကို အဆင်သင့်လုပ်ထား ကြနှင့် တစ်ရွာလုံး ကျွက်ကျွက်ညံလာသည်။

သမန်းကျားကို လူတွေသာမဟုတ် ကျွဲနွားတွေကပါ အကြောက် လွန်နေကြသည်။ လုံခြုံသော အိမ်အောက်ခြံထဲ အရှင်သခင်တွေက သွင်းထားကြသော်လည်း ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေကြသည်။

တစ်ရွာလုံးရှိ ခွေးတွေမှာလည်း ဟောင်သံအူသံကိုပင် မပြုရဲကြတော့ဘဲ အမြီးကုတ်ကာ လူတွေရှိရာအိမ်ပေါ် ပြေးတက်လာကြသည်။

မိုးတောင်မချုပ်သေး၊ နေရောင်ခြည်ပင် မရုပ်သေး။ ရွာထဲရဲရဲတင်းတင်းဝင်လာသော သမန်းကျားကို ရွာသူရွာသားတွေမှာ အကြောက်လွန်ကာ ရှိခိုးကန်တော့သူ ကန်တော့၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်များကို ပသတောင်ပန်သူက တောင်ပန်နှင့် တစ်ရွာလုံးမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့တစ်သက်တာတွင် ဤမျှရဲသောကျားကို တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးမတွေ့ဖူးကြရာ ရွာသူရွာသားတွေ ကြောက်မည်ဆိုကလည်း ကြောက်စရာပင်။

သို့သော် ဤကျားဆိုးကို လုံးဝမကြောက်သူ သုံးယောက်သည် ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာကြသည်မသိ။ ချက်ချင်း ရွာထဲရောက်လာကြသည်။

ထိုသူသုံးယောက်မှာ ဦးဘာမျိုးတို့မုဆိုးသားအဖပင်ဖြစ်သည်။

အမှန်က ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖသည် သမန်းကျားကို ကြောက်၍ ရွာပြန်ပြေးသွားခြင်းမဟုတ်။ ရွာသူရွာသားတွေကိုလည်း အားကိုးမရသော မုဆိုးသားအဖမှာ ကျားသတ်ပစ္စည်း အစုံအလင် ပါမလာကြသဖြင့် ချက်ချင်းရွာပြန်ပြီး ကျားသတ်ပစ္စည်းများ သွားယူကြခြင်းသာ။

သားအဖသုံးယောက်စလုံးနှင့် သမန်းကျားတို့သည် ယခု ရွာထဲ၌ပင် ရင်ဆိုင်တွေ့နေကြပြီ။

ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖသုံးယောက်မှာ ဤနေ့ည၌လည်း ကျားဆိုးကြီးသည် ရွာထဲမှချဝင်လာလိမ့်မည်ဆိုသည်ကို အတပ်သိသဖြင့် ဤကျားကို ဤနေ့ည အသေသတ်ရန် အသင့်ပြင်ဆင်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် လုံတိုလုံရှည်နှစ်ချောင်းစီ အပြင် ဒူးလေးမြားတံနှင့် ကြိုး၊ ဓားတို့ပါလာကြသည်။ ဦးဘာမျိုး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်မူ ဘာပစ္စည်းမှမပါ။

သူ၏ညာလက်တွင် ရှားသားနှစ်ကို စရွေးကိုက်မူလီစုပ်ပြီးသား

စကြာလက်နက်တစ်ခုသာပါသည်။

သားအဖသုံးယောက်သည် ကျားဆိုးကြီးအား ညက ရင်ဆိုင် ခဲ့ကြသကဲ့သို့ပင် ကျောချင်းကပ်ထားကြ၏။

ကျားဆိုးကြီးကလည်း သုံးလေးလံအကွာမှ ဟိန်းဟောက်ကာ လှည့်ပတ်အကွက်ချောင်းနေသည်။

ဖိုခနောက်ဆိုင် ကျောချင်းကပ်ပြီး ကျားကြီးကို လှည့်ပတ်ခုခံ ကာကွယ်နေကြသော ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့က လှံရှည်နှင့်အရောင်ပြ ထားသည်။

လှံသွားတွေမှာ လက်ခနဲ လက်ခနဲဖြစ်နေသဖြင့် ကျားကလည်း သူတို့ အနားမကပ်ဝံ့။ အမှောင်ကိုစောင့်ကာ ဤနေ့ညတွင် မုဆိုးသားအဖ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို အသေကိုက်သတ်ရန် လှည့်ပတ် ဟိန်းဟောက်၍ အချိန်ကိုစောင့်နေ၏။

ထို့အတူ ဦးဘာမျိုးတို့ကလည်း ကျားဆိုးကြီး ပိုပြီး ဒေါသ ထွက်အောင် လှံနှင့် လှမ်းရွယ်လိုက်၊ ပြန်ဆုတ်လိုက်၊ ရှေ့ထွက်လာလိုက်နှင့် မြူနေကြသည်။

ကျားဆိုးကြီးနှင့် ဦးဘာမျိုးတို့မှာ ဝေ့ကြတော့မည် ကျွဲ နှစ်ကောင်ပမာ လှည့်ပတ်ဝင့်နေကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ချက်ခနဲအသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဦးဘာမျိုး တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါသာ သုံးဖူးထားသော စကြာ လက်နက်ကို ဖွင့်လိုက်သံပင်။

စကြာလက်နက်ဟုဆိုသော်လည်း ဦးဘာမျိုး၏ လက်ထဲက ကိရိယာမှာ ဘာမျှထူးထူးဆန်းဆန်းမဟုတ်။

ညက ကျားဆိုးကြီးကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မြင်ထားရပြီဖြစ်ရာ ကျားပါးစပ်နှင့် ချိန်ကာ စရွေးကိုက် မူလီစုပ်ယူလာသော တုတ်ချောင်း နှစ်ချောင်းသာ။

ထိုတုတ်ချောင်းနှစ်ချောင်းမှာ ကပ်ထားလျှင် တစ်ချောင်းတည်းလို ဖြစ်နေသည်။ အရှည်မှာလည်း တစ်ထွာနီးပါးခန့်သာ ရှိ၏။

ဖြန့်လိုက်လျှင် တုတ်နှစ်ချောင်းမှာ လေးစွယ်လေးဘက် စကြာ

လက်နက်ဖြစ်သွားသည်။ လေးစွယ်စလုံး၏ ထိပ်ဝမှာ ချွန်ထက်နေ၏။

ဤလက်နက်အားကိုးနှင့် ဦးဘာမျိုးသည် ဤနေ့ည၌ ကျားဆိုးကြီးကို သတ်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဘာမျိုးတို့သားအဖနှင့် ကျားဆိုးကြီးမှာ ဝေ့ကြတော့မည့် ကျွန်ုပ်ကောင်လို လှည့်ပတ်ဝင့်နေကြရာမှ ဦးဘာမျိုးသည် သူ့သားနှစ်ယောက်ဆီမှ ရုတ်ခြည်းခုန်ထွက်လာသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အသံနက်ကြီးကို အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ကျား... ဘသားကွဟေ့၊ ယောက်ျားဘသား”

“ကျား”

“ကျား”

“ကျား... ဟေ့ကျား”

“ကျားဆိုမှ ကျားဟေ့”

ဦးဘာမျိုးက အော်ဟစ်ခုန်ထွက်သွားသောအခါ သူ့သားနှစ်ယောက်မှာလည်း ကျားဆိုးကြီးပိုရဲလာအောင် ဝိုင်းအော်ပေးကြသည်။

ဦးဘာမျိုးသည် လေးဘက်လေးစွယ်ပါသော ရှားသားနှစ်စကြာတုတ်ကို မြဲမြဲကိုင်ကာ နပန်းသမားတစ်ယောက်ပမာ ဟန်ပါပါ ကိုယ်ကို လှည့်ပတ်ပြလိုက်သည်။

ရန်သူနှစ်ယောက်မှ ခွဲထွက်လာသော ရန်သူတစ်ယောက်ကို ကျားဆိုးကြီးကလည်း ယခုအခါ အသေကိုက်သတ်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်ပြီး သကဲ့သို့ မြေတုန်ဟည်းသွားအောင် တစ်ချက်ဟိန်းလိုက်ကာ နောက်ခြေကို ကွေးသည်။

ဤသည်မှာ ကျားဆိုးကြီးသည် သူ့ကို ခုန်ကိုက်ရန် အားယူလိုက်ပြီဆိုသည်ကို ဦးဘာမျိုးကလည်း အတပ်သိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် “ကျားဘသားဟေ့၊ ကျားဘသား” ဟု အော်ဟစ်ကာ အားမာန်သွင်းလိုက်သည်။ သူ့သားနှစ်ယောက်ကလည်း “ကျားဟေ့... ကျား... ကျားဆိုမှကျား” ဟု လှမ်းအော်အားပေးကြ၏။

ဘာမိုးနှင့်ဘာဟိုးတို့အော်သံက မဆုံးလိုက် ‘ဝေါင်း’ ဟူသော ဟိန်းလိုက်သံကြီးနှင့်အတူ ကျားဆိုးကြီးသည် ဦးဘာမျိုးကို ခုန်ကိုက်လိုက်

သည်။ သို့သော် ဦးဘာမျိုး၏ ခေါင်းက ကျားပါးစပ်ထဲ ရောက်မသွား၊ သူ့လက်ထဲ ကိုင်ထားသော လေးဘက်လေးစွယ်ပါ စကြာလက်နက်ကသာ ကျားပါးစပ်ထဲ တအားစွပ်ဝင်သွားသည်။

အာခေါင်ကို စကြာလက်နက်လေးဘက်လေးတန် စူးဝင်ခံသွားရသော ကျားဆိုးကြီးမှာ ဤတစ်ခါတော့ ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်မြည်ကာ နောက်ပြန်လည်ကျသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဤအကွက်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသော ဘာမိုးနှင့် ဘာဟိုးတို့၏ လှံနှစ်ချောင်းကလည်း ကျားဆိုးကြီး၏ ရင်ဘတ်မှာ စိုက်မိပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ရွာလုံးတစ်နယ်လုံးက 'သမန်းကျား' ဟု သမုတ်ထားကြသော ကိုးတောင်ကျားကြီးမှာ နောက်ဆုံးတော့ ဦးဘာမျိုးတို့ သားအဖ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ထွက် ဇီဝိန်ချုပ်သွားလေသည်။

ဖိုးကျော့